Catalunya

> Òrgan d'expressió de les CGT de Catalunya i de Balears · 8a. època · Febrer 2012 · núm. 136 · 0,50 euros · www.cgtcatalunya.cat www.cgtbalears.org

Per una mobilització generalitzada i contundent

Dipòsit legal: B 36.887-1992

Papers de Balears

> Òrgan d'expressió de les CGT de Balears i Catalunya · núm. 136 · Febrer 2012 0,50 euros · www.cgtbalears.org · www.cgtcatalunya.cat

Per una mobilització generalitzada i contundent

Dipòsit Legal: PM 1.177-2005

Editorial

Reforma laboral del PP molt agressiva i regressiva

El BOE del 11 febrer 2012 publicava el Reial Decret Llei sobre mesures urgents per a la Reforma Laboral, aprovada pel consell de ministres del Partit Popular el 10 de febrer.

Es tracta d'una reforma laboral feta a mesura de banquers, multinacionals i grans empresaris, els mateixos que han provocat l'actual crisi i tenen el cinisme de dir-nos que abaratint i facilitant l'acomiadament es crea ocupació, quan el que es crea és més precarietat, inseguretat laboral i un futur de semiesclavatge per als més joves.

Elements destacats de la Reforma laboral aprovada pel govern del PP són que abarateix i facilita els acomiadaments amb només 20 dies d'indemnització; les empreses que demostrin tres trimestres de pèrdues o disminució d'ingressos o vendes podran acomiadar als seus treballadors; els convenis d'empresa tindran prioritat sobre els d'àmbit superior i es permetrà no aplicar en temps de crisi els convenis pactats; es crea un nou contracte indefinit per a pymes; les ETT actuaran com agències de col•locació fent la competència a l'INEM i al SOC;...

Aquesta reforma laboral planteja a les clares la lluita de classes que el capital està exercint contra la classe treballadora i la població. La reforma laboral ha ignorat fins a última hora a tota la població, amb un envanit i vergonyant ministre explicant a Europa l'agressivitat de la reforma, que significa la reafirmació de velles reformes i introdueix nous atacs per fer-nos pagar el seu malbaratament, la seva avarícia, la seva riquesa, el seu capitalisme, les seves crisis.

Aquesta Reforma Laboral tracta, entre altres aspectes, els següents:

* Llibertat absoluta per acomiadar a l'objectivar per llei l'acomiadament procedent i eliminar l'autorització administrativa en els acomiadaments col•lectius (ERO).

* Rebaixa substancial de la indemnització per acomiadament, generalitzant la de 20 dies, amb un màxim de 12 mensualitats i deixar l'acomiadament improcedent de 33 dies amb un màxim de 24 mensualitats com a norma general per a tots els contractes a partir del 12 de febrer, i com a residu els 45 dies fins a aquesta data de febrer.

* Acomiadament absolutament gratuït per a les empreses de menys de 50 treballadors/es, ja que els permet contractes amb un període de prova d'un any i d'acomiadar durant el període de prova, la indemnització és 0.

* Eliminació de la força normativa del Conveni Col•lectiu per dues vies, una, permetent que l'empresari es despengi de l'aplicació de les condicions salarials i de les condicions de treball: jornada, sistemes de retribució, sistemes de torns, mobilitat funcional i geogràfica i, l'altra, acabant amb la ultraactivitat dels convenis fixant un temps màxim de 24 mesos. Es tendeix a la negociació individual i el conveni d'empresa.

* Instauració dels contractes precaris com la norma de contractació (contractes molt barats que el treballador, si vol, complementa amb les seves prestacions d'atur) i, alhora, contractació incentivada i subvencionada, per l'empresari .

* Eliminació de la força de les i els treballadors en deixar sense contingut efectiu el dret fonamental dels sindicats a la defensa dels drets col•lectius, atorgant a l'empresari tota la capacitat de decisió a l'hora de complir o no les condicions col•lectives pactades en els convenis.

* Facilitació de l'acomiadament per absentisme incloent les baixes per malaltia.

* Modificació del contracte a temps parcial per compatibilitzar-lo amb les hores extraordinàries, el que sens dubte afavorirà el frau en la contractació i la conseqüent reducció de cotitzacions a la Seguretat Social.

* Reducció de les i els empleats públics igualant les seves condicions a les de l'empresa privada i permetent que les persones que cobren la desocupació desenvolupin treballs dels serveis públics.

Per a CGT, aquesta Reforma Laboral culmina el robatori i l'espoliació dels drets laborals i col•lectius que encara constituïen el cos bàsic del sistema de relacions laborals al nostre país. S'ha buidat de contingut democràtic el sistema de relacions laborals i es "legalitza" l'única llibertat existent en la realitat laboral i social: la llibertat del capital (empresariat) per disposar unilateralment de qualsevol contracte (treballador/a) tant a l'entrada del mercat de treball, durant la permanència i en la sortida. S'elimina per "llei" el dret (els drets) del treball, en ser aquest tractat com una mera mercaderia, tractant al treballador/a com un cost variable: treballar en qualsevol condició i reduint dràsticament el preu d'aquests contractes.Per a la CGT, aquesta reforma només té una lectura sindical i social: cal derogar-la i el camí per a això és la lluita col•lectiva, laboral i social i l'ocupació del carrer amb milers, milers i milers de persones.

Com venim repetint quotidianament, l'únic camí per aturar-la passa per una mobilització generalitzada i contundent. Amunt els que lluiten!

Agurrelj

Edició del **Col·lectiu La Tramuntana:** Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Garganté, Josep Estivilli, Xavi Roijals, Jordi Martí, Josep Torres, Txema Bofill, Pedro Rosa i Laura Rosich. **Col·laboradors:** Pepe Berlanga, Vicent Martínez, Toni Álvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Dídac Piñero, Jaume Fortuño, Carlús Jové, Agurrelj, Joan Canyelles Amengual, Emili Cortavitarte, Llorenç Buades L'amo en Pep des Vivero i les federacions i seccions sindicals de CGT. Tirada: 13.000 exemplars. **Redacció i subscripcions a Catalunya:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat **Redacció i subscripció a Balears:** Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971791447. Col·laboracions: comunicacio@cgt-balears.org **Web revista:** www.revistacatalunya.cat.
No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

"Fill del poble, t'oprimeixen cadenes i aquesta injustícia no pot seguir; si la teva existència és un món de penes, abans que esclau prefereix morir."

Ricard Carrencà, tipògraf alacantí, lletra de "Fills del poble" (1885)

> ON ENS TROBEM?

CONFEDERACIÓ GENERAL DEL TREBALL (CGT) DE LES ILLES BALEARS

Camí de Son Rapinya, s/n - Centre "Los Almendros", 2n 07013 Palma de Mallorca
Tel. 971 791 447 -Fax. 971 783 016 - lesilles@cgtbalears.org

Delegació Menorca
Plaça de la Llibertat, 5 07760 Ciutadella
Tel. 971 386 670 -Tel. 666 087 592
menorca@cgt-balears.org

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona -
spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

• Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)
• Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit
• Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
• Federació de Sanitat
• Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)
• Federació d'Administració Pública (FAPC)

Via Laietana 18, 9è - 08003 Bcn
Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada
Tel./fax 938042985 · cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà -
cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 933779163. Fax 933777551

Comerç, 5. 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es
Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 938934261

Maresme
Plaça Cuba, 18, 2n 08302 Mataró -
maresme.cgt@gmail.com
Tel. i fax 937909034

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet -
cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida -
lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona
Rambla Nova, 97, 2n 1a - 43001 Tarragona
cgttarragona@cgtcatalunya.cat
Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362. Fax 933107080

Berga
Balç 4, 08600
sad@cgtberga.org Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n - 08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 Rubí, flcgt_rubi@hotmail.com Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Rosellò 10, 08207 Sabadell -
cgtsabadell@hotmail.com Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136, 08224 Terrassa -
cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es,
Tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Sort
Pl. Major 5, 25560, Sort
pilumcgt@gmail.com

REPORTATGE

La ideologia d'Europa com a model civilitzatori de benestar, prosperitat i modernitat està morint a una velocitat de vertigen, entre retallades i falta de democràcia real

Emergeix un metaEstat amb alts nivells d'autoritarisme

Una "Unió" Europea a la deriva

La deriva centralista i autoritària; la trampa del deute; el paper preponderant de les corporacions financeres, les agències de ràting i la banca; la ficció de l'euro; el neoliberalisme desenfrenat; un zombi anomenat "Unió Europea"; l'Europa del Capital retallant, a tota marxa, drets, prestacions, serveis i llibertats,...

L'extorsió i l'agonia de la UE

Isidro López

Aquesta anàlisi interpreta la proposta de Merkel i Sarkozy d'incloure l'anomenada unió fiscal com un intent dels països centrals per recuperar el control sobre els països perifèrics de la Unió Europea.

A primera vista, la crisi financera europea sembla una contínua repetició de si mateixa: un cicle d'extorsió financera permanent apuntalat en seqüències de rescat, austeritat i privatitzacions. No obstant això, els recents cops d'estat 'tous' a Atenes i Roma –per a posar governs 'tecnocràtics' que implementin sense queixar-se els plans d'ajustament–, podrien ser la part més visible d'un canvi d'escenari polític. Fonamentalment, aquest canvi tindria el seu origen en l'acceptació, a contracor, que el problema financer de la UE té a veure amb una crisi bancària galopant i, només de manera derivada, amb els comptes públics.

Aquesta nova orientació va ser aprofitada per Grècia per a amagar amb convocar un referèndum llargament reclamat pels moviments. El referèndum podria haver donat llera a les aspiracions de la població grega de decidir sobre els termes de l'impagament des d'algun paràmetre, almenys, proper a la sobirania popular. La batalla va acabar amb el gest autoritari més brusc i visible de la civilitzada Europa en els últims trenta anys, la supressió fulminant del referèndum grec. Des de llavors, Grècia ha entrat en un default gestionat per la UE en representació dels seus creditors internacionals, majoritàriament grans agents financers transnacionals i bancs europeus.

És extraordinàriament important no confondre aquesta operació amb altra cosa que no sigui una presa de control sobre l'economia grega per a garantir beneficis financers que s'haurien esfumat en el cas d'un impagament dirigit 'des de baix'. Aquests arranjaments per al control de l'impagament grec han fet bascular les formes d'obtenció de beneficis financers cap a un model diferent.

En la fase anterior, els fluxos de capitals especulatius es movien entre el nínxol segur dels bons alemanys i els nínxols d'alt benefici dels països perifèrics. La desaparició, temporal, del pol d'alts beneficis trastoca aquest esquema i torna el centre de les operacions d'extorsió sobre el deute públic cap a economies molt més grans que la grega. Com la italiana i l'espanyola, que oferixen tipus d'interès menors que els petits països perifèrics però molta major seguretat i, en termes absoluts, enormes sumes de diners.

En aquest moviment canvien les relacions de competència que mantenen entre si els diferents deutes nacionals i, d'un cop de ploma, s'exigeixen majors rendibilitats al deute dels països centrals: França i Alemanya. Tot això és un assumpte relacional i que, en gran mesura, deriva de la sobirania de les finances per a decidir els nivells de rendibilitat de cada emissió nacional de deute, és a dir, el deute alemany ha estat tan 'segur' com 'insegur' era el deute grec, per una decisió unilateral dels propietaris dels diners, acceptada i reforçada per Alemanya que, en aquest escenari, es trobava amb un avantatge comparatiu que li permetia finançar-se sense sobresalts.

A partir d'aquesta reclassificació dels deutes nacionals sorgeixen diverses preguntes que poden determinar el futur immediat de la crisi del deute. La primera d'elles afecta al règim de rescats: Quin tipus de rescat és necessari per a pagar els deutes a curt termini d'una economia com la italiana que és gairebé sis vegades més gran que la grega? Evidentment no es tractaria d'un rescat 'a la grega' per al qual, molt probablement, no hi hauria acord donades les magnituds que es requeririen i la seva, més que possible, explotació populista en contra dels governs dels països que posessin diners, per part de les seves oposicions. Més aviat es tractaria de l'engegada d'algun fons de rescat o via de finançament permanent, que possiblement tindria els mateixos efectes que un rescat; però que no permetria aquesta eficaç dramatització política del moment del rescat que d'un cop obre les economies nacionals als interessos de les finances, fonamentalment en forma de privatitzacions d'actius i béns públics rendibles.

El mateix podria dir-se de les operacions de compra de deute del BCE: escalonen la despesa i transfereixen recursos als agents financers però no porten aparellat massa grau de control sobre les economies nacionals. Les demandes alemanyes per a una harmonització fiscal, és a dir perquè els països centrals supervisin els pressupostos europeus, han de llegir-se en aquest sentit, com una estratègia per a recuperar el poder econòmic directe sobre les economies perifèriques.

Una altra preguntar a plantejar-se té a veure amb la manera que els països centrals, França i Alemanya, reaccionaran a la sobtada deterioració de les seves condicions competitives. Aquí hi ha pocs dubtes que de per aquí pot venir algun canvi polític de cert pes. És molt poc probable que França accepti passivament que se saquegi els seus diners públics sense almenys intentar un canvi en la regulació. Aquesta notícia seria bona si no fora perquè, ara per ara, aquest canvi regulatori sigui molt possiblement un moviment estratègic dels països centrals per a recuperar els seus avantatges competitius a costa de la perifèria europea. Per posar un exemple, els reclamats eurobons podrien convertir-se en emissions franco-alemanyes de deute.

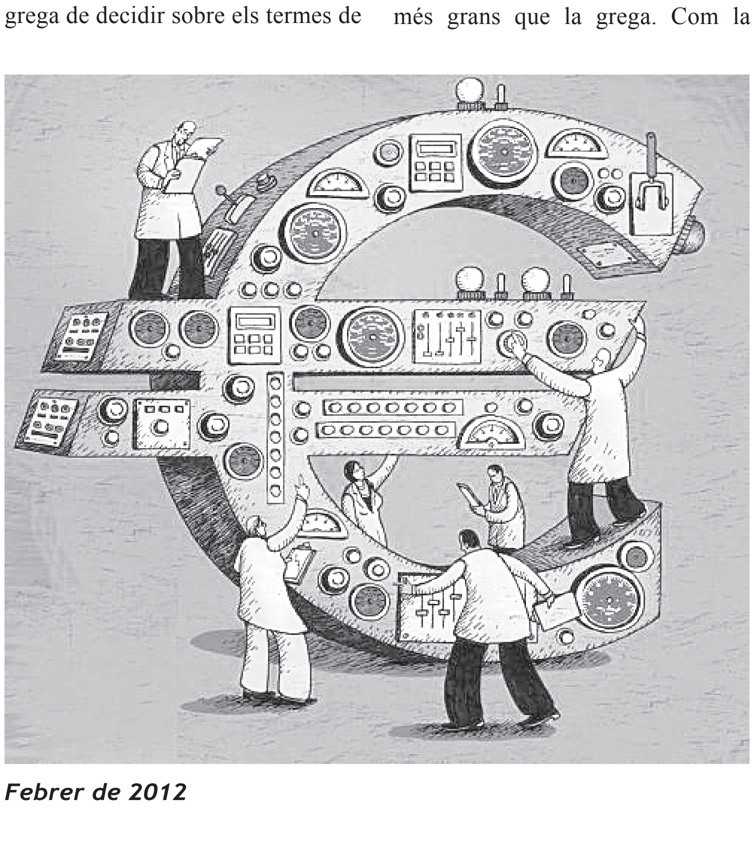
Sens dubte, el que està morint a una velocitat de vertigen és la ideologia de l'Europa com model civilitzatori de benestar, prosperitat i modernitat. Aquest model ideològic que a Espanya, en concret, ha funcionat durant dècades com el gran cant de sirenes per a les classes mitjanes i que ha fet que fins a fa ben poc "ser europeus", sense importar en quins termes, fora una qüestió del màxim consens. En el seu lloc apareix, en tota la seva duresa, un metaEstat amb potestat per a exercir alts nivells d'autoritarisme contra les seves poblacions a través de decisions aparentment tècniques. Amb l'agreujant que el fet d'haver estat l'únic experiment d'integració nacional construït des de la dogmàtica atlantista neoliberal fa que hi hagi molt pocs contrapesos institucionals i jurídics.

Però el que fa la situació extraordinàriament complicada és que la sortida formal de la UE està lluny de garantir un escenari allunyat d'aquest esquema de poder financer. Com bé saben els Estats postcolonials, la mera retirada formal d'un poder econòmic depredador no és garantia d'una menor dependència, sinó que en molts casos simplement manté els ressorts del control colonial negant drets als colonitzats.

La Unió Europea, dirigida per Alemanya en representació dels poders financers, està jugant la vella tàctica de la utilització de les fronteres nacionals com contenidors de la crisi i línies de descàrrega de costos. Qualsevol política que intenti recuperar i reforçar aquestes fronteres, incloent les monetàries, té tots els aspectes de reforçar, fins i tot a a curt termini, aquesta estratègia.

** Isidro López és membre del Observatorio Metropolitano. Article extret del núm. 163 de la revista Diagonal*

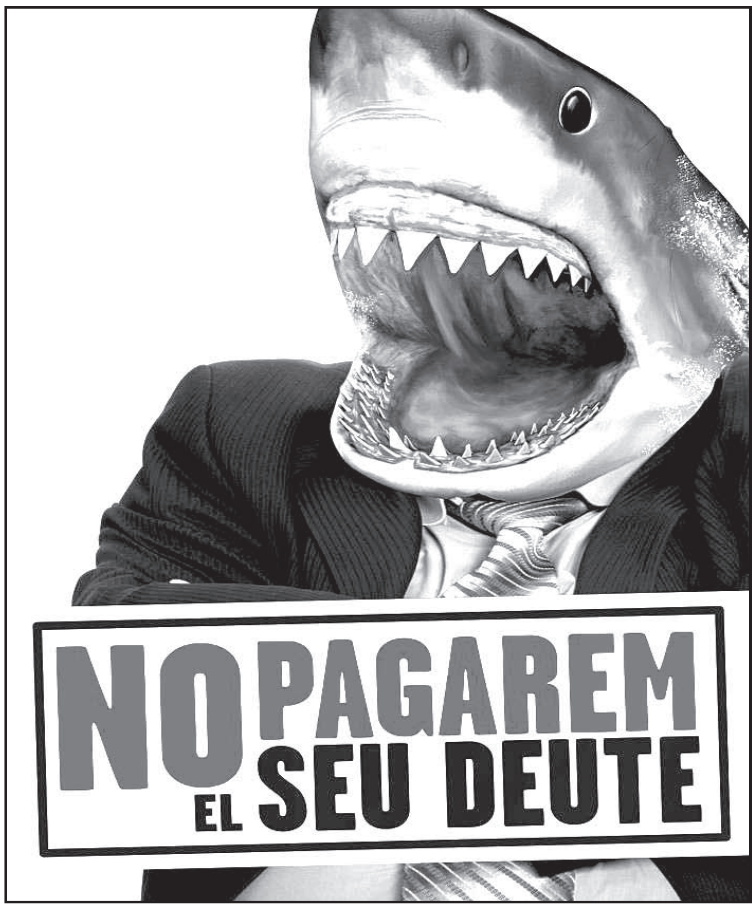
La Unió Europea es treu la màscara amb el nou tractat per salvar l'euro

Jordi Berbis

Arran del que s'ha anomenat crisi del deute, els governs alemany i francès han posat sobre la taula la potencial integració fiscal de bona part de la Unió Europea. És a dir, l'adopció de normes comunes en despesa pública i impostos. L'adopció de normes comunes pel que fa a impostos genera dubtes sobre quin ha de ser el model: estem parlant de baixar encara més els impostos a les empreses o tindrem un impost sobre la renda realment progressiu a tot arreu?

Essencialment, les mesures proposades al tractat van en dues direccions. D'una banda, s'augmenta el pressupost destinat a possibles rescats d'estats. De l'altra, es constitucionalitza l'equilibri pressupostari. Els fons destinats a possibles rescats dels estats en realitat funcionen com els fons que utilitza el BCE per a comprar el deute públic dels estats atacats pels mercats: són fons que acaben servint per a garantir els beneficis del sector financer. Al mateix temps, serveixen com a palanca de força per a implantar les mesures d'austeritat.

A la constitucionalització de l'equilibri pressupostari se l'anomena regla d'or, en el sentit que es converteix en un principi de política econòmica que s'ha de seguir hi hagi el govern que hi hagi i sigui quina sigui la situació econòmica. Així es pretén demostrar credibilitat que en teoria ha de generar confiança i per tant inversió, fenomen extremadament difícil durant una crisi econòmica.

L'obsessió pel dèficit

La mesura que tindrà més efectes serà, sens dubte, la constitucionalització del dèficit zero. Reflecteix una visió de la realitat esbiaixada, situant la despesa pública "excessiva" com a causant de la crisi enlloc de les crisis com a inherents al capitalisme. S'exigeixen així, la reducció del dèficit, el control estricte de la inflació, la reducció d'impostos, la privatització i la liberalització com a passos necessaris per sortir de la crisi. Un tipus de polítiques ja aplicats a d'altres parts del món com a l'Amèrica llatina als anys 80. Un tipus de polítiques que, allà on s'han aplicat, han aprofundit la crisi, al revés del que pregonen els seus defensors. No només això, sinó que, gràcies als fluxos comercials, els seus efectes es propaguen cap als països que teòricament no necessiten aquestes polítiques per haver-les aplicat anteriorment. Un exemple és Alemanya, que ha rebaixat la seva previsió de creixement en un 1,2 % arran dels efectes de l'austeritat.

La fixació pel dèficit en el si de la UE aplica la solució de centrar-se en els símptomes enlloc d'atacar l'arrel del problema. Seguir aquest esquema tan sols pot tenir dues causes – o una combinació d'elles -: la ignorància sobre el funcionament de l'economia o la voluntat d'atacar encara més els drets de les poblacions dels estats tot dient que és l'únic remei per a la crisi. En qualsevol dels dos casos, el que s'acabi acordant no ens afectarà com a societat només quan es signi, sinó que marcarà l'actuació dels estats en el futur.

Fent un exercici d'imaginació, la voluntat de reduir el dèficit a zero (o al nivell més baix possible) també es podria dur a terme a través d'augments d'impostos i no a través de reduccions de la despesa. Ara bé, quan s'ha triat aquesta via, s'han apujat els impostos indirectes, que graven més la renda com menor és aquesta. També s'ha plantejat la creació d'una taxa per a les grans fortunes, però excepte en algun país, en general no s'ha fet cap pas en ferm per aplicar-la. En tots dos casos, es podria substituir per diverses mesures: augment dels trams superiors de l'impost sobre la renda, augment dels impostos que es paguen per la percepció de beneficis, revisió de certes desgravacions fiscals a l'impost sobre la renda o l'impost de societats. Cap d'aquestes mesures apareixen ni en els discursos polítics ni en els debats públics. Per tant, sigui a través de la reducció de la despesa o dels augments dels impostos, les mesures per reduir el dèficit ataquen de manera frontal les classes populars.

L'obsessió pel dèficit també expressa la subjecció tant dels caps de govern europeus com dels alts responsables europeus a les teories d'una escola econòmica concreta, que constitueixen la base en teoria econòmica del neoliberalisme. No constitueix pas una novetat o un canvi de direcció pel que fa al marc de la Unió Europea, ans al contrari, n'és una peça més. És la conseqüència més palpable de la marginació de les alternatives tant a nivell teòric com a nivell de política econòmica durant els últims 25 anys. També és la confirmació que la única intenció és seguir amb la política econòmica que ja s'estava aplicant abans de la crisi, la neoliberal. El fil conductor del tipus de polítiques aplicades i propugnades el podem trobar ja al Tractat de Maastricht, en el que s'establia, entre d'altres, un límit del 60 % de deute públic com a condició per a poder entrar a l'euro.

L'estratègia de les retallades i la democràcia com a ficció

Qüestions teòriques a banda, l'anomenada "regla d'or" resulta molt convenient per al capital en la mesura que les retallades de la despesa pública ja no dependran de la voluntat política dels governs, sinó que formaran part de les respectives legislacions. Tot i que existeixen alternatives, aquestes no es tenen presents ni en el discurs ni en el disseny de les polítiques públiques. La reforma exprés de la constitució espanyola n'és un bon exemple.

La posada en escena d'aquests canvis a nivell europeu ha tingut dos efectes col•laterals, que encara hem de saber quines conseqüències tindran a nivell de consciència i resposta social.

El primer és un cert trencament amb la visió de la Unió Europea (UE) com a agent de progrés social, que havia de permetre a les poblacions dels Estats més desafavorits assolir els nivells de benestar social dels membres més antics. La realitat però és que la Unió Europea des dels seus inicis ha estat una institució al servei del capital europeu. Per tant, el pacte fiscal no és cap novetat: aquest tipus de mesures forma part de l'ADN de la UE. No és cap novetat. Allò que realment hauria estat sorprenent fóra que s'haguessin pres mesures en una altra direcció.

Si analitzem l'estructura legal de la UE, observarem que ni el tractat de Maastricht ni la resta de tractats constitutius han establert criteris objectius d'unificació pel que a drets socials, salaris, condicions de treball o desigualtat. Són part d'algunes de les polítiques de la Unió Europea, però sense el mateix grau d'obligatorietat que els criteris purament macroeconòmics. En els casos en què s'han proposat polítiques des de la Unió Europea en aquests camps, l'enfocament ha sigut el de sempre: cal rebaixar drets per millorar la situació dels ciutadans. La última reforma del sistema públic de pensions es va realitzar seguint les recomanacions de la Unió Europea, molt preocupada per la seva sostenibilitat. Un altre exemple el podem trobar en què, al mateix temps que la comissió europea recomana la creació de "minifeines" amb un salari per sota del mínim – gran contradicció – per a rebaixar l'atur, es mostra al mateix temps preocupada per l'índex de pobresa entre els treballadors, especialment entre els afectats per la temporalitat i la precarietat.

El segon és el paper al qual s'han vist reduïts els Estats (per no parlar de les seves poblacions!). Dit d'una altra manera, allò que podem anomenar com a qualitat democràtica del procés. Dels 27 Estats membres de la UE, 21 han acceptat directament la proposta de França i Alemanya, 3 han de consultar-ho (la utilització d'aquest verb no és casual) en els seus parlaments i només 1 s'ha plantat, el Regne Unit. Pel que fa a les seves poblacions, aquestes es veuen reduïdes al paper de comparses d'allò que decideixen -fonamentalment- els mercats amb l'ajuda dels tecnòcrates. El futur tractat ens confirma el que ja sabíem: que la UE és una institució que serveix netament els interessos del capital, essent aquest tractat l'últim acte d'una tragicomèdia que s'escriu cada dia.

Lamentablement no resulta una novetat. Durant la història de la Unió Europea hem viscut diversos episodis en els que quan es donava veu a la població per decidir sobre actuacions fonamentals de la UE, la seva resposta paralitzava els processos corresponents. Aquests van ser els casos dels referèndums celebrats a França i als Països Baixos sobre la constitució europea. Per tant, no ens hauria de sorprendre que al cap d'una setmana d'insinuar un possible referèndum a Grècia sobre els plans d'austeritat i les retallades de drets laborals i socials, el seu govern hagués canviat sense ni tan sols celebrar eleccions. La preocupació per la democràcia s'esvaeix tan bon punt el seu exercici pot anar en contra de decisions ja preses o línies mestres de política econòmica.

Cal reconèixer, però, la capacitat del capitalisme per recuperar-se dels contratemps. Tot i que durant els inicis de la crisi econòmica s'albirava el fracàs del model econòmic del capitalisme global, les seves mesures s'han acabat implantant com a única sortida obligada. En aquest sentit, la crisi està servint per a que el capitalisme augmenti la seva taxa de plusvàlua i els seus beneficis a través de les anomenades reformes estructurals, tal i com ha passat en crisis anteriors.

Per tant, el tractat revela clarament els objectius i les prioritats de la UE. Amb aquest tractat queda definitivament liquidada – si és que en quedava alguna – qualsevol possibilitat de transformar la Unió Europea en una institució al servei de les poblacions europees. En aquest sentit, la proclama de "més Europa" per sortir de la crisi resulta, com a mínim, ingènua i implica que ens haguem de preguntar i que haguem de preguntar ¿quina Europa?.

Els governs "tècnics" d'Itàlia i Grècia, un exemple de gestió liberal de la crisi

Rojo Vegas

Una altra partida en el joc europeu de la soga. Ni França ni Alemanya es lliuren de les pressions sobre els seus deutes sobirans. Ara és la moneda única la que en teoria trontolla. Aquest article explica com funciona la pressió dels anomenats "mercats".

El procés es repeteix en tota la Eurozona: tensions en els mercats secundaris de deute –on els inversors es compren i es venen el deute que prèviament va emetre un determinat Estat–, que provoquen l'augment de la prima de risc (que és la diferència entre la cotització d'un bo a deu anys respecte al bo a deu anys de referència, que és l'alemany). Amb la prima de risc pels núvols, les emissions directes de deute públic també pugen el seu preu i el país castigat (en aquest cas, Itàlia i Espanya) ha de pagar més per a finançar-se.

Però, a més, els Estats es veuen obligats –la imposició externa en el cas italià i grec no ha estat ni tan sols dissimulada– a escometre reformes per a recuperar la confiança dels mercats. Una confiança que mai retorna per més que es retalli la despesa pública, però l'absència de la qual tampoc provoca l'enfonsament definitiu d'aquests països. I és que, com s'ha dit des que van començar els problemes de deute en la UE, l'economia espanyola i italiana tenen una grandària que les fa irrescatables, a diferència del que passa amb els petits ja intervinguts (Grècia, Irlanda i Portugal).

El benefici per als que actuen així és doble. D'una banda, a l'augmentar la prima de risc provoquen un augment també dels interessos en les subhastes de deute i assoleixen més rendibilitat. I per un altre, continua la pressió que redueix el pes d'allò públic en l'economia, deixant més marge per a l'activitat privada. Però la ruptura total de l'euro no sembla probable, perquè en aquest cas sí que es generalitzarien els impagaments, un escenari que tampoc beneficia als mercats. I en aquestes es manté el Banc Central Europeu (BCE): es fica en els mercats a comprar deute de països en problemes, però sense l'energia suficient per a fer fugir als especuladors.

En les últimes setmanes, el deute espanyol, en paral•lel a l'italià, s'ha vist llançat a un encariment creixent en els mercats secundaris que semblava no tenir fi. En la setmana anterior a les eleccions del 20N va superar el 6,5% enfront del 2% en el qual, aproximadament, es manté el bo alemany. La diferència entre l'una i l'altra, que en això consisteix la prima de risc, se situa per tant entorn dels 450 punts bàsics. El deute se situa així a la vora de l'abisme: prop de l'interès del 7% que es considera insalvable i amb la prima de risc per sobre dels 400 punts bàsics, un nivell insostenible a mitjà termini i que requereix una ràpida actuació.

L'evolució de la crisi a Espanya durant els tres últims anys ha deixat marcats dos punts d'inflexió en el calendari. Al maig de 2010 la prima de risc es va disparar i el Govern de José Luis Rodríguez Zapatero va actuar llavors traient la gran tisora de les retallades: fi del xec nadó, congelació de les pensions, baixada de sou dels funcionaris… Tot amb només un objectiu: reduir la despesa per a obtenir la confiança que Espanya podria complir amb els objectius del dèficit fixats per la UE.

El segon cop va arribar el passat estiu, quan la prima de risc espanyola –igual que la italiana– va tornar a l'escalada. Es van superar de nou els 400 punts bàsics i el BCE va fer una crida a l'ordre en ambdós països: el president de l'entitat europea va enviar sengles cartes als Governs espanyol i italià. Berlusconi va fer públic aquest document del contingut del qual a Espanya només s'especula, perquè no s'ha donat a conèixer. Però se sap el que pretenia: constrènyer a ambdós per a comprometre's a complir amb el dèficit i, com es va fer a Espanya, que l'objectiu de dèficit públic quedés fixat constitucionalment.

El Govern que ha configurat Mariano Rajoy desprès de la victòria electoral del PP serà l'encarregat d'actuar. Europa ho espera, entre altres coses, perquè dóna per descomptat que no es compliran els objectius del dèficit (6% en 2011, 4,4% en 2012 i 3% en 2013). La Comissió Europea creu que el dèficit podria arribar al 5,3% el 2013, més de dos punts percentuals per sobre de l'objectiu en aquest últim any d'ajustament.

Les tisores del PP ja estan llestes per a la retallada perquè, com va dir Rajoy una i mil vegades durant la campanya, la prioritat serà "recuperar la confiança". El cas d'Itàlia ha posat de manifest que la voluntat d'Angela Merkel, amb el suport de Sarkozy, és que qui tingui problemes haurà de solucionar-se'ls solament a força de reduccions del dèficit públic amb la consegüent reducció de la despesa, sigui quin sigui el seu nivell de creixement.

Silvio Berlusconi, al que ni els escàndols ni els processos judicials li havien provocat ni una esgarrapada, es va veure apartat per la seva incapacitat de dur endavant les retallades que li exigiria Brussel•les. En el seu lloc s'ha col•locat, sense procés cap electoral, un Govern anomenat de tecnòcrates, al capdavant del qual s'ha col•locat a Mario Monti, un economista que va ser assessor de Goldman Sachs. Es repeteix que és un Govern interí de caràcter tècnic, només nomenat per a escometre les reformes necessàries, però la veritat és que les seves receptes també són polítiques: aprofundeixen en el model neoliberal de reducció del sector públic.

Ni tan sols el caràcter transitori està del tot clar: igual que a Grècia, aquest nou executiu ja ha deixat caure que necessitarà més termini per a assolir el seu objectiu. I és que en el país hel·lènic també s'ha executat un canvi de Govern per mediació europea. Primer es va fixar un pla de rescat, que s'ha anat executant en diversos terminis. Però la crisi de deute va continuar i va haver de fixar-se un segon programa de salvament. Per a dur-lo endavant i assegurarse que Grècia tingués diners per a pagar als bancs europeus (principalment alemanys i francesos) es va establir una dotació de fons de cent mil milions (més altres 50.000 milions que aportarien voluntàriament els bancs).

Res de tot això ha impedit que la crisi de deute continuï: la prima de risc segueix pels núvols però la corda no s'acaba de trencar. Mantenir-la tibant és la millor via per a continuar la senda de retallades i seguir guanyant amb els interessos. És la lògica de rendibilitat màxima. La rendibilitat privada. De la pública ja ni les Administracions, ara tan tècniques, semblen preocupar-se.

** Article extret del núm. 162 de la revista Diagonal*

El BCE posa l'aixovar en les noces de la UE i la banca

Miguel Ángel Luque

A mitjans de desembre de 2011 el Banc Central Europeu (BCE), en coordinació amb els principals bancs centrals del món, anunciava noves "mesures no convencionals per a facilitar un accés del sector bancari europeu a la liquiditat i millorar el funcionament del mercat interbancari". A més de rebaixar els tipus d'interès en un quart de punt, fins a situar-los en el 1%, les principals novetats consistien a permetre que els bancs puguin rebre préstecs del Banc Central Europeu per un període inusualment llarg de tres anys, en lloc d'un, a més de relaxar les garanties que se'ls exigeixen per a poder sol•licitar aquests préstecs. En definitiva, es tracta d'augmentar encara més la barra lliure de liquiditat al sistema bancari.

El paradoxal de la situació és que, mentre això passa, els Tresors Públics dels Estats de la perifèria Europea es troben amb creixents dificultats per a poder col•locar les successives emissions de deute, de manera que han de pagar, a més, un interès cada vegada més elevat que, en el cas dels bancs espanyols està entorn del 5-6%, pels bons espanyols. I qui es beneficia d'aquesta alta rendibilitat que detreu uns ingressos públics que es retallen d'altres partides? Aquest mateix sector financer que, a pesar de totes les dificultats, s'aprofita d'un sistema que li permet guanyar sobre un 4-5%, simplement, prestant als Estats els diners que abans ha rebut del BCE.

Així, per exemple, segons les dades de l'Autoritat Bancària Europea, els grans bancs espanyols han elevat la seva cartera de deute públic estatal en un 1,83% en els nou primers mesos de l'any 2011, al mateix temps que han reduït el crèdit a l'Administració pública en un 12%.

Arribats a aquest punt un es pregunta: com és possible que una institució pública europea com el Banc Central corri a rescatar als bancs i no realitzi la mateixa política amb els Governs i els seus ciutadans? La resposta tècnica es basa en la independència de l'entitat i en la prohibició de finançar als Estats imposada per l'article 123 del Tractat de Funcionament de la Unió Europea. La veritable raó, no obstant això, caldria buscar-la en els problemes d'apalancament dels principals bancs alemanys i en la dictadura imposada pels mercats, que col•loquen al capdavant de les institucions que dirigeixen la política financera als seus propis homes disfressats de tecnòcrates. Pensi's que Mario Draghi, l'actual president del BCE, a més d'haver estat director executiu del Banc Mundial, va ser exvicepresident durant els anys 2002 a 2006 del banc nord-americà Goldman Sachs que, constitueix un dels grups d'especulació més grans del món i que va ajudar a camuflar el deute grec mitjançant instruments financers per a enganyar a Brussel•les.

L'as en la màniga

Assistim a una altra jugada del capital, ja coneguda per alguns països llatinoamericans, amb la següent seqüència:

1) s'enfonsa als països mitjançant l'especulació en borsa/mercat i se'ls infon una por constant i progressiva a la resposta dels mercats;

2) se'ls obliga a recórrer a préstecs per a mantenir-los en statu quo o "salvar-los", amb quanties perfectament calculades perquè no puguin ser pagades, com ha succeït a Grècia;

3) se'ls exigeixen retallades socials i privatitzacions en detriment dels ciutadans, sota l'amenaça que si els governs no les executen els inversors es retiraran de por de no poder recuperar els diners invertits en el seu deute públic;

4) es crea un altíssim nivell de descontentament social, propici perquè el poble accepti qualsevol cosa amb la condició de sortir de la situació,

i 5) el capital col•loca als seus homes on millor li convé (Monti i Papademos a Itàlia i Grècia, per exemple).

** Miguel Ángel Luque és professor titular de la Universitat d'Almeria. Article extret del núm. 164 de la revista Diagonal*

TREBALL-ECONOMIA

El II Acord per a l'ocupació i la negociació col·lectiva 2012, 2013, 2014 suposa noves pèrdues de drets, retallades salarials i un atac seriós a la negociació col·lectiva

Els sindicats institucionals són uns simples gestors del capitalisme

Els sindicats institucionals ens venen una vegada més. I van…

Redacció

Els sindicats institucionals (CCOO i UGT) i la patronal pacten moderar salaris durant els pròxims tres anys. Una part del salari anirà lligada a la productivitat i els resultats empresarials. Es potencien els pactes d'empresa i el despenjament de les condicions laborals fixades en els convenis. S'incrementa la flexibilitat interna.

Setmanes després que hagués vençut el termini donat pel president del Govern perquè patronal i sindicats institucionals arribessin a un acord sobre reforma laboral, i quan ja semblava que el consens era impossible, arribava el pacte. El tàndem CCOO-UGT i la patronal CEOE-CEPYME van tancar el passat 24 de gener els detalls d'un acord sobre salaris, flexibilitat interna i negociació col•lectiva amb implicacions molt significatives sobre les relacions de treball, sota la denominació de "II Acuerdo para el Empleo y la Negociación Colectiva 2012, 2013 y 2014".

Un acord que implica de nou importants sacrificis per als treballadors i treballadores, i que els sindicats institucionals, que en cap moment han apostat per la mobilització i la lluita contra la nova reforma laboral, defensen dient que evitarà la destrucció d'ocupació i fomentarà la conservació dels llocs de treball. En realitat aquesta signatura ratifica de nou la deriva d'aquest sindicalisme de concertació, totalment incapaç de plantar cara als designis de la patronal, els governs (siguin del PP o del PSOE), la banca i els poders econòmics i financers.

Una de les potes més significatives de l'acord és la salarial, amb una novetat important: patronal i sindicats institucionals estan conformes a fomentar a partir d'ara que una part del sou sigui variable i estigui lligada a la productivitat i els resultats empresarials. "Els convenis col•lectius haurien d'incloure components addicionals d'actualització de salaris basades en l'evolució d'indicadors econòmics associats a la marxa de

l'empresa (beneficis, vendes, productivitat…). De forma preferent, els increments derivats d'aquests components s'integraran en la part variable del salari, que ha d'adequar-se a la realitat sectorial i empresarial", resa el document. Els representants dels treballadors haurien de disposar d'informació transparent sobre l'empresa per a poder complir amb aquesta clàusula.

Moderació salarial

A més, la pauta salarial per als pròxims anys serà d'extrema moderació. El 2012, els sous creixeran fins a un 0,5% i en 2013 fins a un 0,6%. En ambdós casos, s'inclou una clàusula d'actualització salarial per a la qual es prendrà com referencia l'IPC marcat pel Banc Central Europeu (que és sempre del 2%) o bé l'IPC general espanyol (el que sigui més baix dels dos). Si, per exemple, es pren com referencia el 2%, i l'IPC a final d'any supera aquesta xifra, se sumarà als salaris les desenes que estiguin per damunt. Aquesta quantitat es consolidarà o no en el sou en funció del que decideixin els negociadors. El preu del petroli actuarà, a més, com un altre factor corrector a l'hora de calcular la inflació per a evitar que tensions externes influeixin en la formació dels sous. Per tant, com més gran sigui la pujada del petroli, major serà la pèrdua de poder adquisitiu.

L'any 2014, la pujada salarial dependrà de l'evolució que hagi tingut el PIB l'any anterior: si creix per sota del 1%, l'augment salarial no podrà ser superior al 0,6%; si l'economia creix entre un 1% i un 2%, els sous podran fer-lo fins a un 1%, i si el PIB arriba a o supera el 2%, l'augment salarial no excedirà el 1,5%. A més, i per a estimular que empreses i sindicats apliquin ja fórmules de salari variable, les empreses que en el 2014 no les incloguin haurien d'augmentar més el sou dels seus treballadors que les que ja ho contemplin.

A canvi, l'acord fa una crida que es reinverteixin els beneficis empresarials en el teixit productiu per a enfortir a les empreses i arrelar l'ocupació i que es controlin els preus, especialment els que més impacte tenen en les persones amb menys renda. "Totes les rendes han de realitzar un esforç conjunt", diu el text, que subratlla també la necessitat de "adequar" la retribució d'alts directius i executius. Ja sabem que en realitat això acostuma a ser paper mullat, els beneficis empresarials no es reinverteixen en crear ocupació, la classe treballadora acaba contribuint econòmicament molt més que els sectors més adinerats de la societat i les rendes altes sempre troben fórmules per esquivar les seves obligacions.

Increment de la flexibilitat i més facilitats per a despenjar-se dels convenis

L'altra pota de l'acord, la flexibilitat laboral i els canvis en la negociació col•lectiva, doten a empreses i treballadors de nous recursos sobre els quals negociar quant a temps de treball, funcions i salaris i que sempre haurien de ser pactats. UGT, CCOO i CEOE creuen que la flexibilitat interna és una "potent eina per a facilitar l'adaptació competitiva de les empreses" i afavorir l'estabilitat i qualitat de l'ocupació.

D'una banda, els convenis col•lectius podran facilitar que fins al 10% de la jornada es distribueixi irregularment. L'empresari podrà disposar d'una borsa de 40 hores setmanals a l'any que podrà alterar sobre la distribució prevista en el calendari anual. D'altra banda, es potencia la mobilitat interna en l'empresa, fins i tot la mobilitat temporal per a realitzar funcions distintes a les del grup professional al que es pertany en cas que existeixin raons econòmiques, tècniques, organitzatives o de producció que ho justifiquin. En tots els casos, l'empresari haurà d'avisar amb suficient antelació als treballadors.

Si fins ara era possible que l'empresari i els sindicats pactessin despenjar-se, és a dir, no aplicar la pujada salarial contemplada en un conveni, ara també podrà fer-se amb altres condicions laborals, com l'horari i la distribució de la jornada, el treball a torns o el sistema de remuneració. Entre les causes per a fer-lo està la disminució persistent del nivell d'ingressos o fins i tot que les perspectives econòmiques de l'empresa poguessin veure's danyades per l'aplicació d'aquestes condicions.

A més, es fomenta la negociació de convenis d'empresa perquè sigui en aquests en els quals es negociïn les condicions laborals més significatives, encara que sense que decaiguin els convenis sectorials i provincials, que s'encarregaran de descentralitzar la negociació i de cobrir als treballadors sense conveni propi.

De moment, el govern del PP amb Mariano Rajoy al capdavant, s'ha mostrat satisfet per l'acord, que va qualificar de "excel•lent missatge". Ara caldrà veure si el govern del PP aprova per la seva part noves mesures encara més regressives.

Nous motius doncs per a la mobilització. Cal seguir construint processos de lluita entre el sindicalisme alternatiu i els moviments socials per a fer front a aquesta nova reculada de drets laborals. En aquest camí estarem la CGT.

Resum dels punts clau de l'acord entre CCOO-UGT i la patronal

- Moderació salarial

Sindicats i patronal han pactat una moderació extrema en els sous que inclou la possible congelació ja que els salaris creixeran segons una forqueta d'entre un 0% i un 0,5% aquest any i en 2013, fins a un 0,6%. El 2014, la pujada salarial dependrà de l'evolució que hagi tingut el PIB l'any anterior: si creix per sota del 1%, l'augment salarial no podrà ser superior al 0,6%; si l'economia creix entre un 1% i un 2%, els sous podran fer-ho fins a un 1%, i si el PIB arriba a o supera el 2%, l'augment salarial no excedirà el 1,5%.

- Control de preus i beneficis

El text fa una crida a que els sectors de la distribució i les administracions controlin els preus, especialment els dels productes bàsics. També perquè els beneficis empresarials es reinverteixin en el teixit productiu i es moderin els salaris dels alts executius i directius.

- Flexibilitat interna negociada

Els convenis potenciaran la flexibilitat interna negociada amb mesures com la distribució irregular de la jornada, la mobilitat dintre de l'empresa o que una part del salari estigui lligada a l'evolució de l'empresa. L'empresari disposarà també d'una borsa d'hores anuals que podrà alterar segons la distribució prevista. Les classificacions professionals haurien de centrar-se en grups professionals i no en les anteriors categories professionals.

- Despenjament dels convenis

Els empresaris podran despenjar-se (és a dir, no aplicar) diverses parts del conveni, no només la salarial, com fins a ara, quan existeixin causes econòmiques. Sempre que hi hagi acord, podran aplicar la clàusula de despenjament a la jornada o al treball per torns.

- Potenciament dels convenis d'empresa

Els convenis sectorials potenciaran la negociació en les empreses, perquè sigui aquí on es pactin condicions com la jornada laboral o els salaris.

L'Acord Patronal-CCOO-UGT: un robatori als i les treballadores

Secretariat Permanent del Comitè Confederal CGT

La CGT considera èticament repugnant l'acord signat per CCOO-UGT amb la CEOE-CEPYME.

Aquest Acord sobrepassa qualsevol criteri de racionalitat i totes les "línies vermelles" que el sindicalisme ha de tenir presents, ja que, amb aquest Acord, les i els treballadors som els responsables de la crisi i per tant l'hem de pagar…

El 25 de Gener de 2012, hem conegut el text complet del "II Acord per a l'ocupació i la negociació col•lectiva 2012, 2013, 2014" pactat i signat per les patronals CEOE i CEPYME amb els sindicats institucionals CCOO i UGT. El document inclou, entre altres, aspectes relatius a l'Estructura de la Negociació col•lectiva, Flexibilitat, Ocupació, Formació, Teletreball, Criteris en matèria salarial, Inaplicació negociada a l'empresa de determinades condicions de treball pactades en els convenis col•lectius sectorials …

L'Acord desgrana tot un seguit de mesures per garantir l'aplicació generalitzada, de manera disciplinària, de totes les polítiques econòmiques, d'austeritat i ajust fiscal, dissenyades per govern d'aquest país i el govern realment existent representat pel Banc Central Europeu i un esperpent d'Unió Europa amb Alemanya al capdavant: despossessió de rendes salarials durant almenys tres anys amb pèrdues garantides de poder adquisitiu per a la població renunciat obertament a la pujades salarials en funció de la pujada de l'IPC; la disponibilitat empresarial per flexibilitzar jornada laboral, modificar les condicions de treball, torns, sistemes retributius, flexibilitat en matèria salarial vinculant salaris a productivitat i beneficis de l'empresa, sistemes de promoció, mobilitats funcionals i geogràfiques; reconeixement del teletreball; despenjar-se de les condicions col•lectives del conveni, modificar-les i lligar l'ocupació a que els treballadors i treballadores acceptin comportar-se com un "cost variable": acceptar treballar en qualsevol condició, en qualsevol temps i a preus de mercat. En definitiva, pèrdua de drets laborals, d'aposta per un model de negociació col•lectiva que s'aproximi a l'empresa, a la individualització de les relacions laborals … tot amb l'objectiu d'augmentar la competitivitat i els beneficis empresarials.

Per a la CGT, la primera valoració d'aquest II Acord, és el menyspreu que aquests sindicats mantenen per la classe treballadora (assalariada, aturada, exclosa …) atorgant-se la representativitat de totes i tots, degradant a la condició d'objectes i mercaderia a la totalitat de la població, sense conèixer les necessitats d'aquells a qui representen, establint un procediment de negociació obscurantista i a esquenes de les i els treballadors i la societat, concloent, un acord per signar el robatori a la totalitat de població i a les seves possibilitats de lluita.

Amb la signatura d'aquest Acord, els sindicats CCOO i UGT han tornat a trair les funcions del sindicalisme i amb això, a la classe treballadora.

Això no és una novetat ja que així ho vénen fent des dels Pactes de la Moncloa, iniciant un model de sindicalisme institucional al servei de la patronal en una cadena continuada de renúncia als més mínims principis ètics, socials, reivindicatius … de defensa dels drets de les i els treballadors.

Aquest Acord sobrepassa qualsevol criteri de racionalitat i totes les "línies vermelles" que el sindicalisme ha de tenir presents, ja que, amb aquest Acord, les i els treballadors som els responsables de la crisi i per tant hem de pagar-la, renunciant a part del nostre salari, dels nostres convenis, de la nostra capacitat de mobilització. Els salaris són culpables de la crisi, les condicions de treball: jornada, temps de treball, sistemes de retribució al mateix temps que el cost dels acomiadaments, són responsables de l'atur, de la destrucció del teixit productiu

…, de la crisi del sistema financer i l'única sortida a la crisi és una major explotació de les persones fins recloure-les en la misèria.

Amb aquest tipus d'acords, els millors gestors del capitalisme són els "sindicats institucionals" com a forces racionalitzadores i disciplinades de l'empobriment generalitzat dels éssers humans, material i mentalment, renunciant a la lluita pel futur, la solidaritat, la justícia social, la llibertat individual i col•lectiva, i el canvi de model productiu per a la necessària sostenibilitat mediambiental.

Amb aquest Acord hi ha una submissió absoluta dels i les treballadores al capital. S'obliden del repartiment del treball, del repartiment de la riquesa, de la pujada d'impostos als rics, de les gravacions a les transaccions financeres … "negant qualsevol possibilitat de canvi, venent-nos només resignació, submissió, por, desmobilització … Aquest model sindical institucional ens ha replegat als dictàmens del capital, els polítics, els banquers.

Per a la CGT, com a sindicat de classe, considerem repugnant aquest Acord i ens torna a reafirmar més en la necessitat de donar una resposta de lluita des del món laboral i des dels moviments socials, una resposta unitària de tota la societat davant d'aquest model social basat en la mera explotació, la competitivitat, l'individualisme.

Al carrer! Amunt els que lluiten!

Méndez i Toxo, ens heu tornat a vendre als treballadors

Juan Carlos Rubio, Secretari General SABEI-CGT Bankia - Illes Balears

Camarades Cándido Méndez i Ignacio Fernández Toxo, ho heu tornat a fer. El 25 de gener heu signat, juntament amb les patronals CEOE i CEPYME, l'anomenat "II Acord per a l'Ocupació i la Negociació Col•lectiva 2012, 2013 i 2014".

Secretaris generals dels, en temps, sindicats de classe (obrera); ja fa tant de temps, que ni ens recordem. Sindicats tots dos, UGT i CCOO, al servei del govern i dels grans patrons de torn.

Heu signat un acord que conté, per enèsima vegada, atacs frontals contra els interessos i els drets de la classe treballadora.

Entre unes altres, disposeu de matèries tals com: estructura de la negociació col•lectiva, flexibilitat, ocupació, formació, promoció, teletreball, criteris en matèria salarial, inaplicació negociada en l'empresa de determinades condicions de treball pactades en els convenis col•lectius sectorials, etc.

En quin sentit?: pèrdua de poder adquisitiu durant tres anys; flexibilització de la jornada i dels salaris i la retribució, a cop empresarial, amén de la modificació de les condicions de treball i de torns; vinculació dels salaris a la productivitat, però no dels beneficis empresarials a la seva reinversió en l'empresa; mobilitats funcionals i geogràfiques; despenjament del conveni col•lectiu...

Elements que condueixen a la individualització –més encara– de les condicions de treball, i a una major desprotecció en els àmbits productius i negocials inferiors: les petites i mitjanes empreses (majoria a Espanya), sense representació unitària dels treballadors.

Obeïu els obscens designis de retallades econòmiques, socials i laborals; d'institucions ultraliberals tals com el Banc Central Europeu i la Unió Europea; capitanejats per "Merkozy" (més Merkel que Sarkozy...), i coexecutades pel seu obedient subordinat Rajoy.

Després de tots els regals lliurats en l'acord a les grans patronals (incloses les bancàries), el vostre president del govern de l'estat espanyol anuncia (a l'estranger), entre somriures, que la reforma laboral li valdrà una vaga general. Ja veieu que "els mercats" són insaciables, per moltes ofrenes que se'ls dediquin; per molt que es col•labori i participi en la por amb el qual adormen als ciutadans i als treballadors.

Quina legitimitat tindreu per convocar-li a Rajoy la seva "merescuda" vaga general?

A canvi de què i/o per a qui signeu aquests regals als rancis grans patrons espanyols?

Fareu algun dia alguna cosa per intentar recuperar la solidaritat obrera i la consciència sindical i de classe? I el respecte de les vostres bases cap a les cúpules sindicals?

P. D.

A Bankia, un dels seus sindicats, autodenominat "professional i independent", feia recentment un al•legat criticant als sindicats ("majoritaris") presents en la mesa del Conveni col•lectiu d'Estalvi, pel Preacord de Conveni aconseguit amb la patronal ACARL (cosí-germà de l'acord comentat a dalt), ratificat a so de bombo i platerets el dia 2 de febrer. Es queixava que el temps tot ho tapa, i que en les properes eleccions sindicals els treballadors ho hauran oblidat.

Quina raó té! També podria recordar el vergonyós Acord de privilegis sindicals que va signar a Caja Madrid (nivells, ascensos i variables específiques per a les cúpules sindicals), juntament amb aquests mateixos sindicats, en l'anterior mandat de representació sindical. I que també va ser oblidat en les últimes eleccions sindicals... La memòria d'aquest sindicat és, si més no, tan "selectiva" com la dels treballadors.

La deshonestedat de Toxo i Méndez

Davant els acords signats per CCOO-UGT i la patronal

FESIM-CGT
www.cgt.es/fesim/

Els òrgans de direcció del sindicalisme d'Estat (UGT i CCOO) han signat un altre acord amb les organitzacions empresarials i han donat al Govern una pau social a costa de l'empobriment de la ciutadania i dels treballadors. A canvi, han rebut la pròrroga de l'acord de formació professional, que els permet a ambdós decidir la destinació d'ingents quantitats de diners, que s'assignen a ells mateixos.

No és veritat que renunciant a salaris i augmentant la flexibilitat es mantingui l'ocupació. Tot el contrari; es crea més atur i més ocupacions precàries. Encara més, els ERO que aquests sindicats signen en un 96%, destrueixen ocupació i són una de les seves fonts indignes de finançament.

Aquest acord significa el beneplàcit a la dura i pròxima Reforma Laboral que anuncia Rajoy i encotilla els convenis cap a la reducció contínua del poder adquisitiu i drets socials.

Han acordat que els increments salarials negociats no haurien de superar: el 0,5% en 2012 i el 0,6% per a 2013 i 2014. Per als anys 2012 i 2013 s'estableix una clàusula de revisió si l'IPC de l'estat espanyol i el de la zona euro superen el 2%. La revisió salarial serà només per la diferència entre aquest 2% i l'IPC més baix dels assenyalats.

A més, si el preu del barril Brent de petroli creix més del 10%, es descomptarà de l'IPC la pujada dels carburants, amb el que l'IPC a tenir en compte serà menor encara que l'oficial. Per a 2014 es donaria una revisió lligada a l'evolució del PIB de l'economia espanyola. En definitiva un galimaties que només beneficia als empresaris i banquers.

Acorden que els convenis col•lectius puguin distribuir irregularment el 10% de la jornada anual i que l'empresari disposi d'una borsa de cinc dies (40 hores) a l'any que podrà distribuir al seu antull durant l'any.

La mobilitat funcional serà il•limitada dintre del grup professional o per les titulacions exigides. No es considerarà la categoria professional a l'efecte de mobilitat funcional. A més, els convenis col•lectius haurien de contemplar major flexibilitat quan l'empresari necessiti distribuir de forma irregular més jornada o quan necessiti major mobilitat funcional.

Han signat un compromís amb els criteris que han de seguir les empreses per a no aplicar de manera temporal, coses com l'horari i distribució de la jornada, el règim de treball a torns, el sistema de remuneració o les funcions a ocupar pels treballadors i treballadores. Això significa una mobilitat funcional pràcticament absoluta en mans de les empreses.

Si esperàvem una resistència a les amenaces de la reforma laboral del PP contra els treballadors, els sindicats signants d'aquest acord el que han fet és lliurar-se a la patronal i han traït a tots aquells que lluiten per convenis dignes en tot el territori estatal. A més, el Govern segueix amenaçant amb facilitar i abaratir l'acomiadament.

Els pactes signats per aquests sindicats s'uneixen al decretat pel govern al desembre i que amb aquest pacte se li dóna el vistiplau:

- La congelació dels salaris dels funcionaris i empleats públics per a 2012 i augment de la jornada setmanal en 2,5 h.
- L'augment de l'IRPF i la pèrdua de la clàusula de revisió de l'IPC real, que rebaixa el salari i les pensions en fins a un10%.
- Congelació del salari mínim interprofessional en 641 €.
- Un "recàrrec complementari temporal en les rendes de treball i de capital", és a dir augment de l'IRPF el 0,75% per al graó inferior, i progressivament fins al 7%.
- No es renova durant quatre anys l'ajuda a la renda d'emancipació (ajuda al lloguer de 210 €). Augmenta l'IBI i es posposa a 2013 l'ampliació a quatre setmanes del permís per paternitat.

L'alternativa vàlida per a acabar amb l'atur és la reducció de la jornada sense flexibilitat per a treballar en condicions dignes, manteniment dels drets laborals i un salari digne per a totes.

Per aconseguir-ho fem una crida a la crítica i resposta assembleària en cadascún dels centres de treball, barris, pobles i ciutats de l'Estat espanyol per a preparar una mobilització general contra aquests atacs.

Denunciem als dirigents sindicals que ens venen i esclavitzen.

Mobilitzacions en defensa de l'ensenyament públic de qualitat

CGT Ensenyament

Des de CGT Ensenyament denunciem les propostes del Govern de la Generalitat de retallar encara més els nostres drets i els nostres salaris. A les retallades salarials del 2010 i 2011, s'hi afegeixen ara noves retallades: augment de l'IRPF, disminució de les pagues extres, ajornament del primer estadi, augment de les hores lectives, acomiadament d'interins, supressió de les millores per incapacitat temporal, la reducció salarial en les dues pagues addicionals i altres. A més, la consellera Rigau està aprofitant la conjuntura per prendre mesures que van més enllà del 2012 i que agreugen la situació i la qualitat de l'ensenyament públic i deterioren encara més les condicions de treball del professorat.

Davant aquesta situació, i amb la perspectiva que les retallades continuaran, CGT hem animat el professorat a organitzar-se i a participar en tots aquells espais des d'on es pugui expressar el rebuig a aquest nou atac als serveis públics i a les condicions laborals dels seus treballadors i treballadores.

Així mateix, vam fer una crida a tot el professorat a participar activament a les mobilitzacions que hem acordat promoure de manera unitària: actes de protesta als centres i a les zones els dies 1 i 2 de febrer, concentracions de delegats sindicals el 2 de febrer, concentracions municipals arreu de Catalunya el 8 de febrer, i jornada de lluita amb tancaments als centres el 14 de febrer. També vam participar en les tancades de treballadors de la funció pública a les universitats i seus de la Generalitat en protesta per les retallades salarials, la pèrdua de drets laborals i la reducció indiscriminada de plantilla que han d'afectar els treballadors públics, tancades que es van fer a a la UB, la UPC, la URV i a seus d'organismes de la Generalitat de Barcelona, Tarragona i Girona.

A més, en el marc d'un calendari de mobilitzacions sostingudes i amb continuïtat, els sindicats contemplem la possibilitat d'una primera convocatòria unitària de vaga a l'ensenyament públic i a la funció pública a Catalunya.

Hem vingut explicant a zones i centres que cal una resposta contundent per frenar l'ofensiva. CGT proposava un pla de lluita que anés més enllà, ja que el 15 de febrer es voten els pressupostos i allà es resoldrà la retallada salarial, el més que possible augment d'una altre hora lectiva i la repercussió en llocs de treball.

Per això, després de les tancades del 14 de febrer, des de CGT vam proposar vagues i manifestacion pels dies 15, 21 i 29 de febrer i 8 de març, però finalment vam decidir desconvocarles degut a la resposta insuficient obtinguda en els centres educatius. Si que hem cridat a concentrar-nos davant del Parlament de Catalunya el 15 de febrer per expressar el nostre rebuig durant la tramitació dels pressupostos de la Generalitat, coincidint amb altres treballadors i treballadores dels serveis i empreses públiques catalanes.

Per un treball digne i estable i contra la precarització laboral.
Per la recuperació del poder adquisitiu, no a la reducció salarial.
No a les retallades de plantilles.
No a l'augment de l'horari lectiu.
Manteniment dels llocs de treball.
Per una escola pública i de qualitat amb recursos suficients.

Vaga d'universitats el 29 de febrer a Catalunya

El 2012 s'ha iniciat amb més acomiadaments a les universitats, amb més precarització de les condicions laborals, amb l'amenaça d'augmentar més les taxes universitàries, i la qualitat de l'educació superior minva per efecte de les retallades extremes.

Per tal de respondre a aquest atac contra la universitat pública, la Plataforma Unitària enDefensa de la Universitat Pública (PUDUP) ha convocat vaga general a les universitats de Catalunya pel 29 de febrer, a la qual CGT dona suport.

Retallades en l'Administració Pública

Les seves mentides, el nostre conformisme...

Sindicat Federal de l'Administració General de l'Estat (SFAGE CGT-CAT)

Ens trobem davant d'una lògica impossible, segons la qual per crear ocupació els que treballem ho hem de fer prolongant la nostra jornada (ara dues hores i mitja més a la setmana) durant més temps (fins als 67 anys) i per si això no fos prou contradictori, marcant una taxa de reposició general del 0% i en el millor dels casos del 10%. És a dir combatre l'atur traient ocupació o combatre el foc amb gasolina.

Tot això sense que la vicepresidenta i loquaç portaveu de l'actual govern evidenciï el més mínim vergonya, això sí suport del tenaç i interessat disbarat d'un munt d'experts molt ben pagats per la mà generosa dels mercats financers.

En el RD 20/2011, que a més de congelar formalment les nostres retribucions, les redueix de fet en elevar la càrrega impositiva que hem d'assumir, al que sumem, en creixement negatiu com diuen ara, el 0,3% que es tenia intenció de destinar al injuriat i imposat pla de pensions de l'AGE. Per cert, una mesura a considerar pels sindicats que seguiran rebent les corresponents comissions del "feliç" pla de pensions podria ser la dissolució d'aquest amb el corresponent repartiment entre tots els partícips/obligats. Entenem que és una tasca complicada, gairebé tant com modificar la Constitució que els dos partits fidels al casino especulatiu/financer no van trigar ni 48 hores a modificar. Voler és poder. Doncs bé, en aquest RD es va colar d'amagat, en la disposició final dissetena, una petita ajuda de 103.000 milions d'euros a les entitats financeres. El silenci de la vicepresidenta sobre aquest assumpte va ser absolut, la seva loquacitat nul•la.

Els mitjans oficials ja no argumenten, només confonen, creen incertesa, espanten amb la intenció de portar, com diu Naomi Kleiman (recomanem el seu llibre "La Doctrina del Shock") a un permanent estat de xoc que paralitzi tota rebel•lia i aplani el camí a noves agressions/retallades.

El que no es diu:

- Hem de pagar tots els deutes, també els privats: El deute públic espanyol és menys de la meitat que el deute privat, paguem la primera i avalem la segona, després paguem les dues, això sí, dels beneficis de la segona ni hem vist, ni veurem res. Ara pagar aquest deute, sobretot el privat, s'anteposa al benestar de la població, pitjor encara, s'intenta posar als serveis públics en les malgastadores mans del sector privat.
- Estem en mans d'uns pocs que ens volen deixar en pilotes: A finals de 2006 només una vintena de grans famílies eren propietàries del 20,14% per cent del capital de les empreses de l'Ibex-35 i una petita elit de 1.400 persones, que representen el 0,0035% de la població espanyola, controlava recursos que equivalen al 80,5% del PIB. Són aquestes famílies les que es van reunir en el seu dia amb Zapatero i les que després van anar al despatx de Rajoy.
- Volen que paguem el descontrol de la bombolla immobiliària: El crèdit total destinat a l'activitat productiva es va multiplicar entre 2000 i 2007 per 3,1, el dirigit a la indústria per 1,8, el de la construcció per 3,6 i el dirigit a l'activitat immobiliària per 9. I el 2008 el crèdit a la construcció i a les activitats immobiliàries representava el 47 per cent del total quan l'any 2000 només era el 25 per cent.
- Les desigualtats creixen, la renda no es reparteix, s'acumula en cada vegada menys mans: Segons l'Enquesta Financera de les Famílies del Banc d'Espanya només entre 2002 i 2005 la renda mitjana corresponent al 20 per cent més pobre de les llars d'Espanya es va reduir en un 23,6 per cent mentre que la renda mitjana del 10 per cent més ric es va incrementar més d'un 15%.
- Creix l'economia especulativa, perd valor la productiva, el treball: El Consell Econòmic i Social mostrava en la seva Memòria de 2007 que mentre que el 2006 la retribució del treball va créixer un 3,4 per cent, els beneficis de les societats que cotitzen en Borsa ho van fer per sobre del 26,6 per cent.
- La riquesa que no es reparteix s'acumula i només serveix a una casta privilegiada: Els beneficis de les 35 grans empreses espanyoles que cotitzen en borsa van ser de 51.613.000 d'euros el 2010, fet que suposa una pujada del 24,7 per cent respecte a l'any anterior, mentre que els salaris van perdre 2 punts percentuals de poder adquisitiu en aquest mateix any, quan només van pujar al voltant de l'1 per cent enfront del 3 per cent de la taxa d'inflació.
- No sobra sector públic, sobren mentides: En contra de les falsedats que es vénen dient per justificar la retallada de la despesa en el sector públic, la veritat és que Espanya és un dels països integrants de la UE-15 amb un sector públic dels més petits. El nostre percentatge de població ocupada en ell sobre el total de població activa era del 12,75 per cent el 2008 mentre que el de Dinamarca arriba al 31,27 per cent, el de Finlàndia al 24,64 per cent o el de Suècia al 26,2 per cent el 2007.

- Hi ha recursos, però el govern econòmic, només hi ha aquest, no vol que surtin a la llum: L'economia submergida, segons les dades del Sindicat de Tècnics del Ministeri d'Hisenda calcula que representa al voltant del 23 per cent del PIB, és a dir, uns 245.000 milions d'euros, amb menys del 10% es cobriria amb escreix el que es preveu estalviar amb les actuals retallades.
- Menys pa i més luxe: Baixa la venda de cotxes utilitaris i augmenta un 80% la venda de cotxes de luxe , ara anomenats d'alta gamma.

Fins aquí només alguns apunts econòmics que posen en evidència els mantres catastrofistes "oficials" que justifiquen que les retallades han de recaure sempre en la part menys agraciada de la població perquè un grup reduït segueixi es enriquint sense límit.

Ens governa l'economia especulativa, l'economia fictícia on l'ètica no existeix, només l'afany d'acumulació costi el costi, a costa del que sigui i caigui qui caigui. Això és el capitalisme, ni rostre humà, ni res que s'hi assembli.

Tot això en un anomenat estat democràtic on se'ns diu, des dels púlpits del poder, que només hi ha un camí de salvació, el que marquen els mercats i els seus profetes, les primes de risc i les seves agències de qualificació (Standar and Poor, Mood 'is i Fitch). Ni aquells, ni aquestes van ser elegits, per tant la democràcia no és que estigui en dubte, està pràcticament anul•lada.

Davant aquesta sagnia de retallades dels nostres drets no queda altra alternativa que moure'ns, ens va en això tot. No tenen raó, les seves mesures són injustes, ens agredeixen i davant l'agressió no queda altra cosa que anar a una defensa pròpia col•lectiva. La nostra submissió ajuda a alimentar la seva insaciable cobdícia. És hora de passar a l'acció. Les coses no són com són, estan com estan, i es poden canviar

Pluja de milions del BCE a la banca privada

S.C.

En un acte de generositat sense precedents, el Banc Central Europeu (BCE), a finals del passat mes de desembre, prestava a les entitats bancàries de l'eurozona 500.000 milions d'euros a un interès ínfim (el 1%). Encara que el BCE diu que pretén aconseguir amb aquesta mesura que es reactivi l'economia i que el crèdit pugui arribar a les famílies i a les empreses, està clar que això no succeirà. Gairebé amb total seguretat es pot dir que els bancs utilitzaran aquests diners per a sanejar els seus balanços, comprar deute públic o fer repartiment de dividends. La banca ens enganya una vegada i una altra amb els mateixos paranys de sempre. I després el BCE no sembla que faci gaire seguiment dels diners que presta, per a poder cerciorar-se que, efectivament, el crèdit flueix. Per tant, una vegad darrere d'altre, la jugada es repeteix.

El BCE regala 15.000 milions d'euros a la banca privada

I d'on surt aquests diners? Doncs dels impostos dels ciutadans. La jugada és senzilla: El Banc Central Europeu ha prestat recentment als bancs gairebé 500.000 milions d'euros al 1% d'interès i a retornar en 3 anys. En aquests moments, el bo espanyol a 3 anys cotitza gairebé al 4% anual. Si els bancs es limiten a comprar deute públic, és a dir, a finançar als Estats amb aquests diners, obtindrien un benefici de gairebé 15.000 milions d'euros.

Per tant, moltes de les retallades socials que sofrim i sofrirem aniran directament a parar a la butxaca del banquer en forma d'uns interessos del deute públic intencionadament elevats amb la complicitat del BCE. Estem parlant d'un rescat autèntic del ciutadà a la banca privada. I és que, una vegada més, el BCE es nega a finançar directament el deute dels Estats, sinó que finança a la banca privada perquè aquesta financi als Estats, amb una quantitat de milions pel mig com benefici.

Els pagans, els ciutadans que sofrirem retallades socials per a pagar aquest diferencial del cost del deute públic, des del 4% en el mercat privat enfront del 1% si els estats es finançessin directament del BCE. Aquest diferencial són els beneficis de la banca, els 15.000 milions d'euros en aquesta operació. Per tant, quan se'ns demana un esforç comú per al bé comú, més aviat ens demanen un esforç comú per al bé de la banca. Amb aquestes accions el Banc Central Europeu pren partit per les entitats privades que, cometent greus errors, ens van ficar en una greu crisi financera que des de fa temps s'ha convertit en crisi econòmica.

El BCE demostra com la seva suposada independència, dogma neoliberal que ha estat la base per a la construcció europea, no existeix i, a més, és impossible. El BCE intervé i pren partit, per tant, les seves accions estan al marge de les decisions democràtiques del poble, el que estem vivint és una dictadura disfressada de democràcia, una democràcia falsa, ja que al poble europeu no se l'ha consultat sobre si està d'acord en que el BCE financiï Estats o bancs. Una vegada més el Banc Central Europeu torna a deixar de costat als ciutadans que, suportant les greus retallades socials que sofreix Europa, financen directament els beneficis econòmics que es regala a la banca privada.

Tot i que tot indica que es tracta d'un impossible, ja va sent hora que el BCE doni un gir de 180 graus i se situï del costat dels governs, finançant el deute públic al 1%, i deixant de costat als bancs. Perquè, al cap i a la fi, si la banca privada és gran part culpable de la situació actual i no ens serveix per a sortir d'ella, potser caldrà provar amb altres fórmules com la banca pública.

The Rescue Plan

Situació de col·lapse a les Oficines d'Ocupació de Catalunya

Precarietat, descoordinació i falta de mitjans

Secció sindical CGT INEM Barcelona

A partir de l'1 de gener de 1998 l'Estat va transferir a la Generalitat la gestió de les polítiques actives d'ocupació (inscripció de demandants, ofertes, contractes, etc.), romanent en l'INEM la competència del pagament de la desocupació.

A partir de llavors, es va produir una situació peculiar: l'usuari que acudia a l'oficina de l'atur era atès per dues administracions diferents, cadascuna amb les seves competències. El conveni de col•laboració que ambdues van subscriure delimitar les actuacions concretes i la gestió del dia a dia. La distribució del personal entre les dues administracions va ser, aproximadament, d'un 75% per la Generalitat i un 25% per l'Estat.

L'escassetat i precarietat en la plantilla de l'INEM ha estat un problema crònic de l'organisme que es va veure especialment accentuat a partir del 2007, quan van començar a incrementar les xifres de desocupats, amb augments espectaculars en 2008 i 2009.

La situació de personal es va resoldre de manera parcial amb la contractació de personal interí, de manera que en aquests moments els funcionaris temporals suposen, aproximadament, el 10% de la plantilla a tot Espanya. A la província de Barcelona, aquest percentatge s'acosta al 25%.

Una setmana abans de les passades eleccions generals de novembre, el Servei Públic d'Ocupació Estatal (abans INEM) i la Generalitat van subscriure un nou conveni de col•laboració, prèvia denúncia per aquesta de l'anterior acord. El nou conveni ha modificat una cosa fonamental: en les oficines d'ocupació la informació en matèria de prestacions que fins ara venia sent facilitada pel personal de la Generalitat, serà realitzada d'ara endavant pels treballadors del SPEE, la qual cosa incrementa considerablement la seva càrrega de treball en un 30 o 40%, aproximadament, mesurat en nombre de ciutadans atesos.

Davant d'aquest nou marc el SPEE no reacciona dotant els recursos necessaris per assumir les noves tasques. La Direcció manifesta la impossibilitat de contractar personal interí i molt menys d'augmentar la dotació de plantilla fixa, tot i que les noves comeses són per sempre. Al contrari, les retallades en la despesa suposen que estiguin a punt de deixar de fer el que en una empresa serien hores extraordinàries. S'han implementat nous mètodes de simplificació de la gestió i millores informàtiques i telemàtiques, que sent beneficioses i agilitant la tramitació, no compensen ni de bon tros l'increment hagut en la demanda dels nostres serveis.

La modificació de les tasques que suposa la nova distribució d'atribucions entre les dues administracions s'ha anat implantant a totes les oficines d'ocupació de Catalunya durant els mesos de desembre i gener. Una vegada culminada, el resultat, principalment per a l'usuari, és desastrós. Els temps d'espera per ser atès el passat novembre en una oficina han passat de, entre 30 i 45 minuts, com a màxim, i en els dies més difícils, a unes habituals dues o tres hores a la sala d'espera. I això en el cas que t'atenguin el mateix dia, perquè en gairebé totes les oficines i a la vista de la gran quantitat de públic que hi ha esperant a mig matí, es deixen de donar torns als ciutadans que acudeixen, perquè en cas contrari seria impossible atendre'ls a tots.

Per ara, aquests fets no han significat que es produeixi retard en el pagament a les prestacions, però pot ser qüestió de temps, perquè cada dia que passa resulta més evident que és impossible que els mateixos treballadors puguin desenvolupar una tasca que ha crescut notablement, tenint en compte que ja es trobaven en una situació de màxim rendiment. A més, en els pròxims mesos sembla que la desocupació s'incrementarà significativament. Per això, la Direcció pressiona cada vegada més perquè disminuïm els temps d'atenció a l'usuari, i perquè li "venguem" la possibilitat de presentar la seva sol•licitud per internet en el lloc www.sepe.es , cap meravella per cert, però que potser ens eviti l'aturat a l'oficina.

Les cues a la porta de les oficines d'ocupació estan sent cada vegada més llargues. En aquesta ocasió no es produeixen per un increment espectacular de l'atur, que sent altíssim no ho és molt més que fa dos mesos, sinó per la ineficàcia i la inoperància dels dos administracions públiques competents en la matèria, els responsables polítics no són capaços de organitzar els mitjans per, almenys, atendre a les persones que pateixen el major i més nombrós dels problemes que té avui el nostre país, l'atur.

775.000 aturats a Catalunya, i segueixen pujant

Redacció

La taxa de desocupació se situava en acabar l'any 2011 en el 20,5%, la xifra més alta a Catalunya des del 1994. Els últims tres mesos de 2011, d'octubre a desembre, més de 33.000 persones van perdre la feina a Catalunya, de manera que ja són 775.400 els desocupats i la taxa d'atur s'enfila fins al 20,5%, un nivell només superat al pic més alt de l'anterior crisi econòmica, quan al primer trimestre del 1994 es va arribar a un insòlit 21,7%.

No cal cap dada per constatar que la situació és dramàtica, tothom n'és plenament conscient, però un cop més xifres com les que trimestralment publica l'enquesta de població activa (EPA) són per si mateixes un clam per exigir un revulsiu. El problema és que tot indica que la situació s'agreujarà.

Al conjunt de l'Estat, l'atur ha superat per primer cop els cinc milions de desocupats, la dada és demolidora: 5,27 milions de persones no tenen feina, el 22,85% de la població activa.

Més enllà de les dades generals, n'hi ha d'especialment preocupants, com ara que continua augmentant el nombre de llars en què tots els membres estan a l'atur. A Catalunya n'hi ha 225.300, en contraposició amb les 168.000 de fa un any. Això significa que han augmentat més d'un 25%. A tot l'Estat, les famílies que tenen el subsidi d'atur com a únic ingrés (si no l'han esgotat) són 1,57 milions, un 10% més que al tercer trimestre i un 18,6% més que fa un any.

A més, tot i que és el cinquè any consecutiu en què l'atur puja i que, de fet, el repunt no ha estat el més gran, el 2011 sí que ha estat molt més virulent amb la destrucció de llocs de treball: se'n van perdre a tot l'Estat 600.000, més del doble respecte als 237.800 del 2010. La xifra és similar a la registrada fa dos anys. A Catalunya, els 126.700 llocs de treball que s'han perdut són molt lluny de la destrucció d'ocupació del 2008 i 2009 (vegeu gràfic), però gairebé multipliquen per onze les xifres de l'any anterior. El Principat és, de fet, el segon territori on més llocs de treball s'han destruït. I més de la meitat han desaparegut en els últims tres mesos del 2011. Per sectors, l'atur ha pujat durant el 2011 en tots, sobretot en els serveis, amb 240.590 aturats més (+10,1%), tot i que continua sent la branca que genera més ocupació a Catalunya. En la construcció es van registrar 22.861 desocupats més (+3%), en el col•lectiu sense ocupació anterior va pujar en 21.871 aturats (+6,1%), en l'agricultura va repuntar en 19.132 persones (+15%) i en la indústria va augmentar en 17.832 (+3,6%).

Comptabilitzat per demarcacions, Barcelona ha estat la més castigada l'exercici passat i quedava amb 454.961 persones sense feina a 31 de desembre, és a dir, 38.166 aturats més.

En canvi, en termes relatius, ha estat Tarragona la demarcació on pitjor han evolucionat els dígits, ja que el mercat laboral ha perdut un 11% de la seva capacitat, amb gairebé 7.000 aturats més a final del 2011.Ni un baló d'oxigen, doncs, en un mercat laboral que continua acarnissant-se amb els més joves. El volum de joves d'entre 16 i 24 anys inscrits a les oficines d'ocupació va augmentar en 1.500 persones l'últim trimestre de l'any, una dada que fa tancar el 2011 amb un nou rècord d'atur juvenil de 146.500 desocupats.La temporalitat ingent també evidencia la ineficàcia de les reformes recents, ja que dels més de 2,1 milions de nous contractes firmats en l'últim exercici només un 10% eren de caràcter indefinit.

Areametrópolix

Secció Sindical CGT - Entitats Metropolitanes Barcelona
http://areametropolitana-barcelonacgt.blogspot.com/

La crisi econòmica. És l'excusa que rebem per les retallades socials i la contenció de despeses de tot tipus … de tots? No!, Tots no: un "petit" reducte de despeses resisteixen a les retallades com el poblat d'Astèrix als romans. Posem la lupa i veiem les últimes retallades i quins són aquestes despeses que es resisteixen.
Aquest any ens han baixat el sou un mínim d'un 4,5%: un 2,5% de l'IPC de l'any 2011 a Catalunya que no ens reconeixen i el 2% de pujada mínima d'IRPF. Ens hem acomiadat de tres companys no renovats per una estranya necessitat d'estar en sintonia amb l'ambient general. Les ments pensants no paren i de continu pensen en més baixades del que sigui, sobretot de condicions de treball, que diuen que vivim molt bé …
Dins el reducte, només el flamant Delegat del Pla Metropolità de Mobilitat Urbana (PMMU) ja cobra des de l'1 de gener més que els tres no renovats junts. Hem donat la benvinguda a nous assessors polítics -no sabem si formen part dels 31 o se sumen a la festa- al mòdic preu de 48.947,64 € la unitat. A part hi ha cinc assessors d'àrea, que es veu que assessoren més i millor, a 55.427,65 €.
A retallats ens cau simpàtica aquesta gent del reducte. Podem pujar a l'ascensor amb ells a les dues de la tarda i sabem quan pleguem que ja no hi són o que estan menjant a la taula parada. Podem sentir-los comentar entre ells com està de malament la cosa i sabem que si fan aquesta rutina de menys d'una hora dues vegades al mes es portaran a casa el mateix que nosaltres amb una carrera, unes oposicions, i moltes jornades de treball. No som envejosos i ens entendreix la seva proximitat, la seva similitud amb nosaltres. Entenem que si creuen i treballen per una Catalunya lliure i pròspera, es cobrin la seva part per endavant.
Ironies a part, li explicaven a finals de novembre que registrem una al•legació al pressupost de 2012 sobre el Delegat del PMMU. De fet l'al•legació era contra les despeses irreductibles: primer l'esmentat Delegat, desprès les aportacions a partits polítics (350.000 €) i finalment les aportacions a les Federacions Sindicals de CCOO i UGT (54.812,30 €). Sobre aquesta darrera aportació hem fet al•legacions al pressupost repetides vegades en els últims anys i ho hem denunciat abastament de forma pública perquè no entenem que qui hagi de defensar els treballadors de la casa cobri precisament d'aquells amb qui han de negociar. Però ha de ser costum dels dirigents que tenim, ja que a TMB (els mateixos polítics, dietes acumulables) continuen pagant 185.000 euros per alliberats sindicals declarats il•legals per la justícia.
Aquest any s'han superat en l'elaboració de l'informe que justifica la denegació de les nostres al•legacions. La seva resposta ha estat: "és una opinió de la CGT". I és clar! Han descobert la sopa d'all. No es qüestionen, però, si és correcte o si és l'opinió de la majoria de ciutadans d'aquest país. Presentem al•legacions als pressupostos perquè s'assabentin els responsables polítics, aquells que se senten amb tant suport que no els importa seguir la sagnia de la despesa èticament injustificable fins i tot en temps de bonança. No hi ha prou amb les dietes, els sous anticrisi i els assessors, a sobre hem de subvencionar als partits polítics (a tots!) I els sindicats que es dobleguen als seus dictats. Són els nostres diners i tenim dret a denunciar-ho.
Per acabar us expliquem que el reducte hauran pres poció màgica: ja no veiem en el resum de premsa cap notícia sobre els sous i les dietes dels polítics.I molt lluny, a Barcino, l'emperador Trias creu, o fa creure, que la Gàl•lia està tota ocupada.

Manifest en defensa del patrimoni verd de la ciutat de Barcelona

Comitè d'Empresa de l'I.M. de Parcs i Jardins de Barcelona

Els parcs i jardins de Barcelona componen un patrimoni ciutadà irrenunciable, herència de diverses generacions de barcelonins i barcelonines i fruit de molts anys de reivindicacions veïnals i de l'esforç pel manteniment d'aquests espais per part de la plantilla de l'Institut Municipal de Parcs i Jardins. El govern municipal ha de ser garant d'aquest patrimoni, amb l'objectiu d'ampliar-lo i millorar-lo, mai per especular i afavorir interessos privats a través de la seva gestió.
La transformació de l'Institut en entitat pública empresarial local, l'any 2005, va suposar una ruptura respecte al model de gestió directa que el primer ajuntament democràtic havia recuperat als anys 80. En aquella etapa, el manteniment de la jardineria de Barcelona va ser un referent reconegut arreu. Des de llavors fins avui, Parcs i Jardins ha sofert la externalització -del 30 % dels treballs encomanats- a empreses privades, que subcontracten maquinària i treballadors i, en una espiral d'interessat descontrol, acaben deteriorant el servei que presten, augmentant gradualment el pressupost inicial i sense assumpció de responsabilitats pels reiterats incompliments.
Amb la privatització del servei, estem tornant al model fracassat dels anys 60 i 70, quan el manteniment del verd de la ciutat estava en mans d'empreses privades que mantenien un servei degradat, amb pràctiques corruptes.
Per tot això:
* Manifestem la necessitat d'augmentar el patrimoni verd públic, que manté a cada ciutadà de Barcelona molt per sota dels 10 metres quadrats aconsellats per l'Organització Mundial de la Salut.
* Denunciem la política de privatització de serveis, actualment més del 30%, cedint a empreses privades el manteniment dels jocs infantils, part de la poda d'arbrat, tractaments fitosanitaris etc, renunciant fins i tot a exercir un control de qualitat de les privatitzacions, el qual també s'externalitza.
* Mostrem el nostre rebuig a la política de contractació de personal. La supressió de la contractació de l'estiu, coincidint amb les vacances del personal fix (aprox. 80 eventuals), amb el consegüent deteriorament del verd, en èpoques de gran ús ciutadà. No es convoquen Ofertes Públiques d'Ocupació, obertes a tots els ciutadans, per tal de mantenir les ràtios necessàries per Ha. que permetin realitzar el manteniment suficient dels serveis encomanats. Es permet la contractació de personal (majoritàriament tècnic) sense procés selectiu conegut, ni tenint en compte els criteris de publicitat, mèrit i capacitat per accedir a un lloc de treball públic. Es vulnera l'acord signat l'any 2007 de Promoció de l'Ocupació a Parcs i Jardins, impedint l'accés a la jubilació parcial a persones que compleixen els requisits per fer-ho i nega el dret a treballar als integrants de la borsa de peons de l'Institut.
* Reclamem que es fomenti la participació de les organitzacions veïnals en el control de la gestió del patrimoni verd de la ciutat, reconeixent el seu dret a formar part del Consell d'Administració de Parcs i Jardins.
* Demanem que es faci una auditoria de l'estat actual dels treballs externalitzats, pel que fa al cost i la qualitat de servei prestada.
* Exigim una política d'ocupació de l'espai públic més sostenible, que eviti les grans inversions per la seva "posta a punt" o plans integrals i aposti per dotar-lo de manera justa de mitjans humans i materials propis, prioritzant l'ús de la ciutadania de Barcelona, i ens manifestem en contra de la mercantilització d'espais com el Parc Güell, a través del cobrament d'entrades o de les facilitats amb les que l'empresa privada ocupa espais públics, com la plaça Catalunya aquest Nadal amb la pista de patinatge. Mentre que la ocupació ciutadana de la Plaça pel moviment 15- M es va criminalitzar, l'autorització municipal pel seu ús nadalenc ha estat aprovada en temps rècord.
La política de reducció de plantilla i la creixent externalització de serveis mitjançant contractes a companyies privades, s'emmarquen en les polítiques de retallades que utilitzen d'excusa la crisi actual, sense entendre ni explicar a la ciutadania que la privatització implica pagar dues vegades, finançant el servei prestat per algú sovint mal pagat i en precari, i el guany empresarial d'intermediaris privilegiats. D'altra banda, es fomenta una elit polític-administrativa només dedicada a ordenar i parar la mà.
Es per tot això que els sota signants demanem el retorn al model de gestió directa amb personal propi que permeti dur a terme els treballs encomanats pels estatuts de l'Institut i que la ciutat mereix.Pel manteniment sostenible de la jardineria pública. No a la privatització de Parcs i Jardins.

Un "nou" Delegat del Pla Metropolità de Mobilitat Urbana

Secció Sindical CGT- Entitats Metropolitanes Barcelona

Més informació sobre privilegis de directius i polítics metropolitans. On ho havíem deixat? Ah, sí!: el membre de la Mesa Nacional del PSC Francesc Narváez que és reclamat per l'ÀMB en comissió de servei de l'Ajuntament de Barcelona i se li atorga un subgrup més alt que el de l'entitat d'origen i el nivell més alt possible. Un grup C amb despatx i butlla per anar i venir.
Us havíem dit que la comissió de servei era només fins el 31 de desembre… i ara sabem perquè. Dins el pressupost general per al 2012 hi ha la relació de càrrecs directius i les seves retribucions. Tranquils, les retribucions no han augmentat, només el número de directius. En concret, hi ha un nou Delegat del Pla Metropolita de Mobilitat Urbana (76.182,40 € anuals), la qual cosa fa augmentar l'increment del personal directiu de l'ÀMB respecte les tres entitats de les quals prové fins al 19,7%. Visca les retallades!
Dins de l'expedient que "justificava" la reclamació en comissió de servei d'aquest "capità" del PSC, es troba un informe del Director de Serveis Tècnics i del Director de Transport i Mobilitat on deien que era necessària aquesta figura de Delegat i detallaven les seves comeses: totes dins dels epígrafs "dirigir" i "impulsar", clarament fora de l'abast d'un grup C. Aquest informe està datat tres dies després que el Director de Serveis Generals i el Coordinador de Recursos Humans afirmessin en un altre informe que aquests directors de Transports reclamaven a la persona en concret que es volia fitxar. Està clar que les dates indiquen clarament la seqüència real dels esdeveniments, amb l'afegitó que aquests Directors no van voler escriure el nom concret que sens dubte se'ls demanava. La necessitat d'aquest Delegat és ara la mateixa que quan es va constituir l'ÀMB: cap. Així ho hem expressat en l'al•legació que hem interposat a l'aprovació definitiva del pressupost general de 2012.
El moment propici perquè l'aclaparadora majoria del PSC imposés al Ple un altre càrrec directiu (per omplir de nàufrags d'altres administracions l'illa política que és l'actual ÀMB) era l'aprovació definitiva del pressupost general pel 2012, però a principis d'octubre això quedava massa lluny. I per això es va muntar la comissió de servei de l'"agent de la guàrdia urbana, subgrup C2" -així ho denomina l'Ajuntament de Barcelona en el decret que autoritza la comissió de servei- i se'l va fitxar pagant-li tant com va semblar que podia colar: molt més que a l'Ajuntament de Barcelona, òbviament.
Senyors de la resta de partits que conformen el Consell Metropolità, o sigui CiU, PP, ICV-EUiA, ERC i JpB: a l'ÀMB no necessitem un guàrdia urbà. El fet que se'l fes venir abans de poder nomenar-lo càrrec directiu dóna idea de la confiança que té el PSC per poder fer el que vol, que en aquest cas és col•locar tant bé com pugui els seus. Els mitjans de comunicació ja s'han fet ressò de la injustícia que representa que vostès cobrin indemnitzacions per venir a l'ÀMB, a més del seu sou. L'opinió pública no els té precisament en gran estima. Tenen l'oportunitat de rentar-se la cara i de no fer-se còmplices d'un clar acte de nepotisme. Volen que la gent entengui que l'únic consens universal entre vostès és per cobrar i per col•locar els seus? Potser la premsa només ha destapat la punta de l'iceberg; potser aviat farà publiques les mil raons per ser polític com la millor manera de quedar-se al marge de totes les crisis i de les receptes per sortir-nos-en…

Autobusos i Metro de TMB en lluita

La plantilla de TMB proposa acomiadar tota la directiva i derogar l'increment de tarifes, i acorda fer vaga el 27, 28 i 29 de febrer i l'1 de març

CGT Autobusos TMB i Redacció

Els treballadors de bus i metro de TMB van acordar el 8 de febrer en assemblees de matí i tarda, que faran vaga els dies 27, 28 i 29 de febrer i l'1 de març, coincidint amb la celebració del Mobile World Congress, per a denunciar que l'empresa està vulnerant el conveni vigent i rebutjar les mesures d'austeritat que planteja la direcció. Una vaga que pot paralitzar no només Barcelona sinó tota l'àrea metropolitana i afectar a uns 4 milions d'usuaris, una vaga que pel moment compta amb el suport de la CGT, la PSA i l'ACTUB.

El motiu de la vaga és la denúncia de l'incompliment del conveni, l'impagament dels endarreriments salarials corresponents al 2011, les retallades de servei i l'augment de les tarifes del transport. Altres assemblees conjuntes prèvies ja s'havien realitzat el 26 de gener, les primeres grans assemblees de tot el transport públic de Barcelona en quinze anys, que van acabar en manifestació fins a la plaça de Sant Jaume.

La direcció de TMB va plantejar als comitès d'empresa d'ambdues plantilles la necessitat de fer un ERO per eixugar el deute econòmic de l'empresa. L'alternativa plantejada per la direcció eren les retallades salarials. Per contra, els treballadors han fet una contundent proposta: acomiadar a tots els càrrecs directius de l'Autoritat del Transport Metropolità –que s'enduen amb els seus suculents sous superiors als 4.000 euros mensuals una important part de les partides salarials–, i desenvolupar un pla d'autogestió de tot l'organisme per part dels treballadors i treballadores.

Front al xantatge de la Direcció d'autobusos de TMB, el Comitè d'empresa en ple demana la seva dimissió

La majoria del Comitè d'empresa d'Autobusos de TMB demana la renuncia de tota la Direcció de l'empresa. CGT, ACTUB i PSA exigeixen que l'empresa passi a mans dels propis treballadors i treballadores sota control públic.

La Direcció d'autobusos de TMB no només està passant la tisora pel servei d'autobusos que es dóna a la ciutat, mentre que puja el preu de les tarifes més utilitzades, sinó que també ha començat el xantatge contra els treballadors i treballadores plantejant-lis o una merma en les seves condicions salarials o un Expedient de Regulació d'Ocupació.

Front a aquest últimatum, tots els sindicats de l'empresa s'han negat a assistir a les reunions que la Direcció tenia plantejades per retallar les condicions laborals i demanen la dimissió de tota la Direcció.

Departament de Treball i TMB no creen cap dels 600 llocs de treball acordats fa tres anys i amenacen amb un ERO

Fa tres anys, enmig del conflicte dels conductors i conductores d'autobusos de TMB pels dos dies, l'aleshores Consellera de Treball, Mar Serna, i la Presidenta de TMB en aquells moments, Assumpta Escarp, anunciaven un acord entre les dues parts per a la creació de 1.000 llocs de treball amb unes característiques específiques. D'aquests 1.000 llocs 600 s'havien de crear a l'empresa d'autobusos de TMB i 400 a Metro.

Ja aleshores, la CGT, la PSA i l'ACTUB d'autobusos de TMB vam denunciar que aquest "acord" només era una cortina de fum per tractar de maquillar mediàticament la manca de propostes de la Direcció de TMB per arribar a un acord de conveni amb els treballadors d'aquesta empresa. També vam denunciar que no es concretés el tipus de contractes a realitzar (temporals o indefinits) o com seria la seva jornada (completa o parcial).

La Direcció de TMB no només ha incomplert de dalt abaix l'acord, sinó que a més està intentant aplicar un ERO tant a Metro com a Bus. El temps, desgraciadament, ens ha donat la raó. Tres anys després, TMB i el Departament de Treball no han creat ni un sol lloc de treball a Autobusos de TMB. Tanta parafernalia només ha servit per enganyar els mitjans de comunicació i de pas la ciutadania de Barcelona.

Totes les noves contractacions que s'han fet durant aquests dos anys han vingut directament de la borsa de treballadors i treballadores que havien enviat el curriculum i que, en alguns casos, ja havien treballat els caps de setmana i les festes oficials durant el període estiuenc.

La nostra proposta per sortir d'aquesta dinàmica de retallades i la situació a la que ens han portat i ens volen portar la Direcció política i la Direcció tècnica claudicant de TMB passa per:

- Dimissió de tot l'equip Directiu d'autobusos de TMB. Això implicaria un estalvi de despeses suficientment gran per no haver de retallar el servei d'autobusos, ni l'acomiadament de 36 treballadors contractats temporalment que ara havíen de passar a fixos.
- Control de l'empresa pública pels propis treballadors i treballadores. Autogestió d'aquesta i, per tant, qualsevol responsabilitat en el funcionament global ha de ser elegit pels propis treballadors i treballadores.
- Negociació per part de les treballadores de l'empresa amb l'Estat, la Generalitat i l'Ajuntament en relació a les quantitats econòmiques rebudes per finançar el transport públic.
- En un primer ordre de millora del servei: Restaurar-lo a la situació d'abans de setembre de 2008.
- Aturar el finançament amb diners públics, per part de l'AMB, de les empreses privades de Transport.

Retallades també al Metro

En el Metro, la companyia vol reduir també la massa salarial en 14 milions d'euros d'aquest any o amenaça amb un ERO. A diferència dels empleats d'autobusos, la negociació amb els treballadors del subterrani és que en aquesta companyia s'està negociant també el conveni col•lectiu, ja que l'anterior va finalitzar el 31 de desembre del 2011. TMB va comunicar el 2 de febrer als treballadors del Metro que enguany tindran els sous congelats i no s'aplicarà cap clàusula de revisió salarial per l'IPC de l'any passat. Per a la CGT no és una congelació, sinó un incompliment del conveni.

Com en el cas d'autobusos, no s'asseuran en una taula de negociació amb l'empresa si no es compleixen dues condicions: la readmissió dels 36 conductors acomiadats i que es parli de retallada de despeses però no de retallada de salaris ni de ERO.

Els mateixos polítics que pugen les tarifes del Transport públic, retallen el servei de Bus i Metro i plantegen ERO's i baixades salarials pels treballadors, cobren milionàries quantitats només en dietes

L'Àrea Metropolitana de Barcelona reparteix 800.000 euros entre 90 càrrecs de tots els partits polítics. Els edils assisteixen a reunions breus, rutinàries i sense pràcticament realitzar desplaçaments

Les sucoses dietes de l'AMB, organisme supramunicipal que coordina polítiques de transports, residus i aigües, permeten a alcaldes i regidors veure incrementats els seus sous en fins a un 56% per assistir a reunions que, en la seva majoria, són breus, rutinàries i no exigeixen amb prou feines desplaçaments.

Aquests alcaldes i regidors són els mateixos que, en el cas de Barcelona i de TMB, estan augmentant les tarifes del transport públic, retallant el servei a l'usuari de Bus i Metro i volen imposar baixades salarials i un ERO als treballadors i treballadores de TMB.

Un dels casos més destacats d'enriquiment a través de les dietes és el de l'alcalde de Barcelona, Xavier Trias (CiU), que al seu sou de 110.000 euros anuals que li paga l'Ajuntament suma altres 36.800 (un 33,4% més) procedents de la AMB per assistir a dues o tres trobades mensuals.

Sous i dietes:

Xavier Trias (CiU), alcalde de Barcelona. 36.800 euros per 29 reunions. Sou: 110.000

Antonio Balmón (PSC), alcalde de Cornellà. 38.800 euros per 40 reunions. Sou: 71.600

Antoni Poveda (PSC), alcalde de S. Joan Despí. 31.600 euros, 38 reunions. Sou: 66.200

Sònia Recasens (CiU), ten. alcalde Barcelona. 31.600 euros per 38 reunions. Sou: 98.200

Assumpta Escarp (PSC), edil de Barcelona. 31.600 euros, 38 reunions. Sou: 84.500

Joan Trullén (PSC), edil de Barcelona. 31.600 euros per 38 reunions. Sou: 56.400

Núria Marín (PSC), alcaldessa L'Hospitalet.27.000 euros per 29 reunions. Sou: 77.000

Lluís Tejedor (ICV), alcalde de El Prat 27.000 euros per 29 reunions. Sou: 70.300

Antoni Vives (CiU), concejal de Barcelona. 27.000 euros per 29 reunions. Sou: 84.500

Jordi Portabella (ERC), concejal de Barcelona. 27.000 euros per 29 reunions. Sou: 98.200

Manuel Reyes (PP), alcalde de Castelldefels. 23.300 euros per 18 reunions. Sou: 66.400

En total, l'Àrea Metropolitana de Barcelona es gasta 800.779 euros anuals en dietes, que serveixen per retribuir l'assistència a 90 responsables polítics a les seves diferents sessions. Entre ells destaquen un reduït grup d'11 càrrecs públics, que s'endossa 333.300 euros, un 41% del total.

Des de la CGT, la PSA i l'ACTUB denunciem la hipocresia d'aquests irresponsables i nefastos polítics que només apretan el cinturó dels treballadors i usuàries del Transport Públic, mentre que ells segueixen disfrutant de cotxes oficials, cobertura mèdica privada i dietes i sous milio-

naris. La seva riquesa és la pobresa de la majoria.

TMB vol estalviar 56 milions i en paga 26 a la seva directiva. 86.000 euros de mitjana a cadascún dels 300 alts càrrecs

La cúpula directiva de Transports Metropolitans de Barcelona (TMB), formada ni més ni menys que per 300 càrrecs, cobra gairebé 27 milions d'euros a l'any, el que suposa el 15% del total de despesa salarial dels 4.000 treballadors de l'empresa. Ara, volen estalviar 56 milions, pugen les tarifes dels transports, acomiaden personal, però a l'estar fora de conveni, els directius i càrrecs de confiança no veuran minvats els seus gairebé 88.000 euros de mitjana que cobren cadascun. Dietes a part. En altres paraules: només el 7% dels empleats cobra el 15% dels diners destinats a salaris.

Si les retallades s'apliquen sobre conveni, en queden exclosos els alts càrrecs. I TMB vol que dels 56 milions d'estalvi, 14 milions siguin en salaris. La situació de retallada es produeix, a més, en un moment d'increment dels bitllets, el que repercuteix també en les butxaques de tots els usuaris: el viatge senzill va passar el 1 de gener de 1,4 a 2 euros i la targeta amb deu viatges, la més comprada, va passar de 8,25 a 9,25 euros. No obstant això, el bo del Bus Turístic, que no repercuteix en les butxaques dels ciutadans, va créixer només un euro: va passar de 23 a 24 euros.

També és escandalós també que mentre la plantilla de conductors només va créixer un 1,15% en el 2010, la plantilla de les àrees funcionals hagi pujat, en el mateix període, un 3%, la d'enginyeria un 27% i la de serveis de suport, un 9,84%. Per si no fos poc, les despeses totals de personal es van reduir en el 2010 (últim exercici del que existeixen dades definitives) un 2,6% gràcies a la reducció de l'absentisme, però els emoluments als membres del consell d'administració van créixer un 4,6%.

La Direcció de TMB, en una època de crisi, gasten 293.000 euros en el projecte Retrofit, 388.000 euros en el canal Mou TV, 2.634.000 euros a convertir autobusos dièsel en híbrids i 4.031.000 euros en nous sistemes de veu i dades. A més, l'empresa acaba d'indemnitzar amb 6,5 milions d'euros a una companyia química que ocupava una fàbrica en la Zona Franca de Barcelona i a la qual li quedaven 15 anys de lloguer. La fàbrica és de TMB i la companyia va dir que necessitava l'espai per als seus autobusos, però en realitat redueixen línies.

Mentre la Direcció de TMB demana austeritat als treballadors segueix colocant dirigents del PSC a l'empresa amb la complicitat de CiU

A pesar de l'opacitat absoluta amb la que actua la Direcció de TMB, la documentació a la que hem pogut accedir mostra que l'equip directiu d'autobusos de TMB consta d'aproximadament unes 300 persones, que representen el 7% de la plantilla i consumeixen el 15% de la masa salarial de l'empresa.

A més, en l'últim any i mig i amb la perdua de la Generalitat per part del PSC dirigents d'aquest partit i afins al expresident de TMB, Xavier Casas, han "tornat" a la casa Gran de TMB a llocs fets a la seva mida. Entre ells Miguel Bonilla, Guillem Camarasa, Lorenzo Maseda i Carlos Mariño

Un nou cas de col•locació a dit s'ha tornat a donar a Transports de Barcelona, si denunciavem que TMB havia col•locat en el Departament jurídic al Miguel Ángel Martín López, exmembre del grup municipal de districte del PSC a l'Ajuntament de Barcelona, ara l'agraciat pel dit de Diego Pestanya, Vicepresident de TMB i dirigent també del PSC, es diu José Vicente Muñoz Gómez, que a més d'haver estat delegat sindical d'UGT a TMB, era conductor fins que a 1987 va sortir triat regidor del PSC a L'Hospitalet, motiu pel qual va marxar de l'empresa amb una excedència política. Va anar guanyant pes en el seu partit arribant a ser Diputat a les Corts Generals de Madrid però a les últimes eleccions generals no va ser escollit. Cal recordar que aquest senyor va ser un dels diputats que va votar a favor de l'última reforma laboral i de jubilacions, que redueix prestacions i allarga la jubilació fins als 67 anys d'edat.

S'ha donat la casualitat que ha coincidit en el temps la petició de reingrés de Muñoz Gómez, que TMB ha acceptat amb tracte de privilegiat i l'han ficat en un despatx de les oficines de la Direcció de Zona Franca, amb la petició de reingrès d'altres 9 conductors als quals els han dit que no tenen plaça.

TMB segueix donant tracte de favor a UGT i CCOO amb un elevat cost económic, mentre preten dur a terme retallades

Segons la sentència emesa el 30 de desembre de 2010, tres alliberats sindicals d'UGT i un de CCOO havien d'abandonar el seu alliberament sindical per incorporar-se immediatament al seu lloc de treball a autobusos de TMB. Els alliberats sindicals declarats il•legals pel Jutjat costen 185.000 euros l'any a l'administració pública. A més d'anul•lar els alliberaments sindicals de CCOO i UGT, la sentència obliga a TMB a indemnitzar a CGT amb 1.500 € per danys i perjudicis en declarar el jutge l'existència de vulneració del dret fonamental a la llibertat sindical.

Com la Direcció de TMB no feia efectiva la sentència, CGT va demanar a la Jutgessa que exigís l'acatament de la mateixa i així ho va fer el passat 19 de maig de 2011. A data d'avui la direcció de TMB segueix incomplint la sentència i el seu acatament, fet que podria implicar un delicte de malversació de bens públics, opció que ja està essent valorada i preparada legalment per la secció sindical de CGT a autobusos de TMB.

Davant d'aquests fets, des de CGT, PSA i ACTUB d'autobusos de TMB volem denunciar públicament el següent:

1.- La Direcció política de TMB (Joaquim Forn i Dídac Pestanya) no acaten la Llei.

2.- Els sindicats UGT i CCOO no obliguen als seus alliberats sindicals a tornar al seu lloc de treball, tot i l'existència d'una sentència que així ho exigeix.

3.- Els diners públics, pagats amb els impostos de tots i totes les ciutadanes de Barcelona, estan sent gastats de manera partidista, corrupta, i responent a uns interessos ni públics, ni sindicals, sinó senzillament de connivència entre Patronal i Sindicats "majoritaris".

4.- En temps de retallades, la Direcció de TMB segueix malgastant diners públics en alliberaments sindicals que ni tan sols són legals, quan a la vegada retalla serveis d'autobusos al carrer, apuja el preu del bitllet i preten realitzar retallades salarials o un ERO als treballadors i treballadores.

El TSJC torna a donar la raó a 672 conductores i la Direcció d'autobusos de TMB els hi haurà de pagar 894.831 euros pel "descans de l'entrepà"

Es fa ferma la sentència de l'any 2007 que estimava la demanda de CGT al declarar que els treballadors que treballin més de sis hores seguides tenen dret a un descans de 15 minuts per l'entrepà. Són afiliats de CGT, PSA i ACTUB que van denunciar la Direcció per negar-se a donar-lis els 15 minuts de l'entrepà. Els afiliats de CCOO, UGT i SIT no ho cobraran per que els seus sindicalistes els hi van recomanar no fer cap denuncia.

El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) torna a donar la raó a la CGT, PSA i ACTUB, corregint en positiu la sentència del Jutjat Social de Barcelona. No és un any de retroactivitat el que aquests conductors cobraran per no haver pogut descansar els 15 minuts de l'entrepà, sinó dos anys. El TSJC no admet el recurs de la Direcció de TMB i el gener de 2012 modifica a més la sentència anterior en considerar que s'ha d'indemnitzar un any mes als conductors, agafant com a referència la data de la primera sentència guanyada per CGT. Per tant a la indemnització inicial reconeguda pel Jutjat Social que anava del 21-03-2007 al 5-05-2008, cal afegir-li el període reclamat en el nostre recurs: 21-03-2006 al 20-03-2007. Així que ja no són 483.700 euros el que la Direcció de TMB haurà de pagar, sinó 411.131 euros més. En total: 894.831 euros

Conclusions

La lluita i la denuncia és l'únic camí que tenen els treballadors/es per defensar-se d'un Govern i una Patronal que només pensa en destruir les condicions laborals de la majoria de la societat.

Aquestes empreses sindicals que són CCOO i UGT estan al servei de la Patronal i han de ser desemmascarades si volem com a treballadors/es poder organitzar-nos i defensar-nos en condicions.

CGT es manifesta el 2 de febrer a Barcelona en defensa del ferrocarril públic i social

SFF-CGT

Al voltant d'un miler de persones es van manifestar el 2 de febrer a Barcelona convocades per les Seccions Sindicals de CGT a Ferrocarrils de la Generalitat, Metro de Barcelona, RENFE i ADIF, des de la Plaça de Catalunya fins a la Plaça de Sant Jaume, en defensa d'un model de ferrocarril que garanteixi els drets d'usuaris, ciutadans i treballadors, en definitiva en defensa d'un ferrocarril públic, social i sostenible, que garanteixi els drets de ciutadanes i treballadores.

Al final de la manifestació es van lliurar escrits al Parlament, la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona, on mostrem la nostra protesta contra les polítiques tarifàries, privatitzadores i desmanteladores que ve realitzant en el ferrocarril la Generalitat de Catalunya.

Les nostres critiques es centren en:

* Manca d'inversions tant en les infraestructures com en el propi servei ferroviari prestat als ciutadans.
* Polítiques tarifàries contràries al foment de l'ús del transport públic.
* Situació de plantilles: falta de personal, condicions laborals, vulneracions de drets.
* Futur de les empreses públiques ferroviàries i plans privatitzadors del Govern de la Generalitat de Catalunya.
* Problemes amb els serveis de Rodalies i Mitja Distància transferits a la Generalitat i situació del Contracte Programa.
* Retallades que afecten el manteniment de les infraestructures i del material, i que poden afectar la seguretat.
* Pretensions de la Generalitat pel que fa a les infraestructures.

CGT continuarà posicionant-se a RENFE i ADIF en contra d'unes transferències que impliquin més divisions de les empreses Renfe-Operadora i ADIF, i per això exigeix que se signi el Contracte Programa que garanteixi la prestació del servei.

Per aquest motiu CGT fa una crida als usuaris ia la societat en general a participar en la defensa del que és de tots.

> EINES DE DEFENSA JURÍDICA

L'accés dels/les joves al mercat laboral

La única manera és a través de l'explotació i la precarització de les condicions laborals?

Blanca Riva, Secretaria Jurídica CGT Catalunya

La resposta evidentment és no. L'ingrés de les persones al mercat laboral i el manteniment en aquest no ha de passar per unes condicions cada cop més deplorables. La millora de la formació i l'ocupació es pot fer de maneres que garanteixin unes bones condicions en el lloc de treball, un aprenentatge i, a la vegada, una retribució que permeti als i les joves poder viure per si mateixes.

Però, tot i que aquesta és una resposta que a totes ens sembla evident, és absolutament diferent al que es preveu en les lleis. I no només això, sinó que és totalment contrària a la direcció de les últimes reformes de les lleis que regeixen les relacions laborals.

Així, el govern espanyol anterior i també l'actual, sembla ser que ens volen fer creure, que la sortida a tots els problemes (per dir-ho d'alguna manera) passa única i exclusivament per la precarització de les condicions laborals i de vida dels i les treballadores.

Com aquesta és la formula màgica que tot ho solucionarà, l'atur juvenil, que actualment està en un 46%, aplicant-la també es veurà disminuït.

En aquesta línia es va desenvolpar la Llei de Mesures Urgents per la Reforma del Mercat de Treball, Llei 10/2010, de 16 de setembre. O per ser més entenedores, la Contrareforma laboral del 2010, que va portar a la Vaga General del 29 de setembre.

En la seva exposició de motius insistia que en el mercat laboral de l'estat espanyol persistien elements de discriminació. En concret, un d'ells, era el greu problema d'integració de les persones joves, entre 16 i 25, i ara 29 anys, al mercat de treball.

La solució que plantejava era clara: millorar l'ocupació i fomentar la formació. Però no eren tant clares les propostes que, en realitat, no van en aquest sentit.

Les propostes de la llei són bàsicament dues. La primera és la bonificació en les quotes empresarials. Així, la contractació de joves d'entre 16 i 30 anys esdevé una despessa molta baixa o pràcticament gratuïta. Així, la bonificació en les quotes s'obtindria per: contractar de manera indefinida a joves desocupats, per contractar persones aturades que en els 2 anys anteriors haguessin estat contractades amb un contracte formatiu i en la transformació de contractes formatius en indefinits. Cal tenir clar, a més, que la bonificació, que ha estat utilitzada des de fa uns anys i que actualment opera gairebé en la majoria de noves contractacions, no ha potenciat en realitat la contractació. Doncs si això és així perquè ho fan? Ampliant les quotes de bonificació es disminueix la despessa empresarial, augmentant la seva plusvàlua, i com a conseqüència, es disminueix l'ingrés a la Seguretat Social, augmentant la nostra pobresa. Res més lluny que mirar per l'ocupació juvenil ni pel benefici de la societat.

La segona és la modificació dels contractes per a joves. Els contractes formatius existeixen en l'Estatut dels Treballadors i Treballadores des de finals dels anys 90. Aquests es regulen en el seu article 11. Tot i això, el contracte per la formació ja existeix des del naixement del dret laboral tal i com s'entén ara, principis del s.XX, i el contracte de pràctiques va regular-se per primer cop a la Llei de Relacions Laborals de l'any 1976.

Els contractes formatius són dos: el contracte de pràctiques, que vol que la persona titulada pugui adquirir experiència professional, i el contracte de formació, que pretén que qui no té titulació pugui adquirir la teoria i la pràctica necessàries per desenvolupar un ofici o lloc de treball.

Així, el contracte en pràctiques, amb la reforma, ampliava els seus supòsits. Es permet signar-lo fins a 6 anys després d'haver obtingut el títol, pot durar 2 anys, es pot fer al finalitzar gairebé tot tipus de formació i el seu salari durant el primer any ha de ser, com a mínim, del 60% del Salari Mínim Interprofessional, és a dir, 384'84 euros, i durant el segon any, el 70%, és a dir, un mínim de 448'98 euros.

El mateix passa amb el contracte de formació. L'edat podrà ser fins els 24 anys, amb una durada màxima de 2 anys, el salari del primer any serà en proporció a les hores treballades (tenint en compte el SMI) descomptant les hores de formació i el segon any en proporció a les hores treballades sense descomptar formació. A més, en aquest, la quota empresarial està bonificada al 100%.

Cal tenir clar, a més, que aquest tipus de contractes estan utilitzats molt sovint per a relacions laborals normals. Nombroses sentències qüestionen les tasques dutes a terme mentre s'està en aquest tipus de contractació i també els coneixements que aporten, considerant aquests contractes fraudulents. En el fons, el que fan, es precaritzar, encara més, els primers anys en el mercat de treball. Doncs si això és així perquè ho fan? Ampliant la possibilitat d'aquest tipus de contractació disminueix la despesa empresarial, augmentant la seva plusvàlua, i com a conseqüència, es disminueix l'ingrés en les butxaques dels i les joves, augmentant la nostra pobresa. Us sona? Doncs si, res més lluny que mirar per l'ocupació juvenil ni pel benefici de la societat.

Curiosament, les dues línies de plantejament beneficien a un mateix subjecte, l'empresari. Aquest pot contractar durant més temps en condicions més beneficioses i, a més, li pots suposar molta menys despesa. I darrera de tot això, sempre els mateixos. Després en parlarem.

Amb això no en va haver prou. El 26 d'Agost de 2011, ni un any després, s'aprovava el Reial Decret-Llei 10/2011, de Mesures Urgents per la promoció de l'ocupació dels joves, el foment de l'estabilitat en l'ocupació i el manteniment del programa de requalificació professional de les persones que esgotin la seva prestació d'atur.

Aquest aprofundeix en la línia de l'anterior. La solució, tot i l'aplicació fa un any de les reformes explicades, encara no ha arribat. Així, els i les joves es considera que han estat molt afectades per la destrucció dels llocs de treball en el sector de la construcció. Diu, a més, en l'exposició de motius, que la crida del treball va fer abandonar els estudis i, per aquest motiu, un 60% dels i les joves aturades, menors de 25 anys, no han finalitzat els estudis d'Educació Secundària Obligatòria.

El Reial Decret planteja que millorant la formació millorarà l'ocupació i reduirà l'atur. Però aquest no planteja més inversió en educació, ni més inversió en programes de formació, ni la millora del sistema públic,etc. Al contrari, deroga el contracte per la formació que va modificar amb la reforma del 2010, i estableix un contracte nou. Un contracte per la formació i l'aprenentatge, que combina estudis amb treball a les empreses. Un model dual a còpia del que existeix a Alemanya. El contracte és més del mateix, amb algunes variacions, com l'ampliació de l'edat als 30 anys o la possiblitat de durada de 3 anys. Mantenint, això si, la bonificació de la quota empresarial i les retribucions salarials en base al SMI.

A la vegada, també es preveu, la suspensió, durant 2 anys, de l'article 15.5 de l'Estatut dels Treballadors i les Treballadores que limitava l'encadenament dels contractes temporals. Això, encara que no tenia l'efecte desitjat, pretenia obligar als i les empresàries a fer fixes a les treballadores després d'un temps determinat. Així, permet l'encadenament de contractes temporals sense límit, encara que sigui com una mesura temporal.

Què hi ha darrera de tot això? Com hem vist, darrera d'aquests plantejament no hi ha els interessos dels joves, ni de l'ocupació, ni tant sols de la formació o de la millora de la societat.

Darrera d'això hi ha clarament els interessos les empreses per augmentar els seus beneficis a costa de la nostra vida i salut. Una mostra n'és, que alguns dels ideòlegs de totes aquestes reformes, són Sagardoy Abogados. Un bufet d'advocats que es dedica a la defensa i assessorament de grans empreses.

Aquests, amb la seva Fundació, que porta el mateix nom, elaboren informes que marquen les línies mestres de les lleis que van aprovant els successius governs (www.fundacionsagardoy.com). Un d'ells, la Propuesta de Medidas Urgentes en materia de empleo juvenil, és una còpia dels plantejaments que s'han aplicat en les reformes esmentades per millorar l'ocupació i reduir l'atur.

Entre les seves propostes, a part de les ja plasmades, n'hi ha d'altres molt més perilloses, que també s'han anat materialitzant. Per exemple, la idea de vincular la formació a les necessitats empresarials, que ja es potencia amb el Pla Bolonya, o ampliar el període de prova en la contractació de persones joves o establir escales salaris en funció de l'edat.

Està clar que la línia que marquen les lleis és la línia que marca el poder i que el poder està en mans dels i les empresàries i el sistema financer.

Està clar que la solució als problemes no passa perquè els i les més febles siguem les úniques que hem de patir i per això hem d'anar desmuntant la mentida de les diferents reformes que ens estan imposant. Perquè en moments de "crisi" estant aprofitant per deteriorar, encara més, les nostres mínims condicions laborals. I aquest fet no afecta només en la nostra relació amb el treball, sinó que afecta en la nostra salut i precaritza les nostres vides.

Tema del mes

Hi ha vida més enllà de la banca?

Josep Manel Busqueta

La cimera del G-20 celebrada a Cannes el novembre de 2011 era un nou capítol de la tràgica i horrorosa sèrie del "salvament del capitalisme". L'element central de discussió era la formula per alleugerir la llosa que representa el deute per Grècia, així com les noves condicions globals de solvència que hauria de complir la banca europea, preparant al sector financer europeu per resistir les pèrdues que representa la "quitança" del deute grec i les possibles reduccions del deute espanyol, irlandès, portuguès o italià.
La conseqüència inevitable que, segons la lògica dominant, comporta un escenari com l'anterior era la necessitat d'una nova recapitalització de la banca que ha estat finalment de 500.000 milions d'euros el passat desembre, uns recursos que haurien de sortir de fonts privades, però que tenint en compte la situació dels mercats de crèdit la crua realitat ès que la societat novament s'ha fet càrrec dels recursos necessaris per tal que la solvència bancària no es vegi afectada per la nova situació econòmica derivada dels acords.
Resulta clar que un país com Grècia que es debat entre el "deute i la vida", necessita que el volum del seu deute es redueixi de manera substancial per tal de poder tornar a articular-se com una economia que funcioni amb certa solvència, segons els paràmetres que determina l'entorn capitalista. Ara bé, plantejar la "quitança" del deute grec a partir de concretar una nova aportació descomunal de recursos de les societats és intolerable. Del que es tracta de fet, com sempre fins ara en la gestió de la crisi, és que qui suporti el preu de l'operació d'oxigenar Grècia siguin el conjunt de les poblacions i no el sistema financer europeu que ha especulat i s'ha enriquit a mansalva durant els darrers anys.
Davant dels discursos que calen noves aportacions de recursos públics per donar suport al sistema financer per tal que, amb la seva caiguda, no arrossegui la resta de la societat, em sembla estar sentint de fons la veu del funest dictador feixista quan des del balcó de la Plaza de Oriente deia allò d'"estamos frente a un abismo pero damos un paso adelante". I és que veritablement tan sols anomenar les xifres de les que es composa, fins al moment, el salvament bancari és quelcom que produeix vertigen.

De Lehman Brothers fins avui

Des de la data simbòlica que representa la caiguda de Lehman Brothers al 2008, la factura del rescat bancari ja ha costat al contribuent europeu una xifra que ronda els 1,35 bilions de euros, molt més del que representa el Producte Interior Brut d'un estat com l'espanyol al voltant del bilió d'euros. Concretament a l'Estat espanyol, a través de mecanismes com el FAAF (Fons d'Adquisició d'Actius Financers), el FROB (Fons de Reestructuració Ordenada de la Banca) i els avals donats a la banca ja s'han gastat aproximadament 90.000 milions d'euros en l'operació de salvament. Recordem que un mecanisme com el FROB té previst en els seus estatuts la possibilitat que els bancs puguin endeutar-se fins a 27.000 milions sense passar pel Parlament,i fins a 90.000 amb autorització d'aquest.
Xifres que podrien quedar curtes si tenim en compte que, només l'any 2012 el sector financer espanyol ha de fer front al pagament de 80.000 milions d'euros i que, en aquests moments, el sector financer espanyol té problemes per recuperar al voltant de 143.286 milions del conjunt prestat al sector de la construcció. Segons alguns analistes, si comptabilitzem el que puja la factura del rescat bancari a les dues ribes de l'Atlàntic ens trobem que, entre la UE i els EUA, ja s'han utilitzat en aquest concepte de rescat fins a 2,29 bilions d'euros, l'equivalent a 7,4% del PIB europeu i dels EUA, prou diners com per erradicar 92 vegades la fam al món, segons dades de Justícia i Pau.
Cal tenir present que el rescat del sistema financer s'emmarca en el conjunt del salvament global del capitalisme. Doncs a banda dels bancs, altres sectors com el de l'automòbil o el de les asseguradores també han rebut quantitats ingents de recursos públics. Aquesta operació de salvament global a hores d'ara significa, en el cas dels Estats Units, la xifra de 10 bilions d'euros mentre que són 4,6 bilions d'euros el còmput global dels recursos que l'UE ha esmerçat en aquesta operació, segons el mateix president de la Comissió Europea, el sr. Durao Barroso.

Al capitalisme li sobra població

El cas és que, vist des d'una perspectiva popular, tots aquests recursos no han servit per millorar les condicions de vida d'una població ensorrada per l'impacte de la crisi en el conjunt del sistema productiu, ni per intentar tornar a dinamitzar aquesta economia malmesa, prenent com a eix de la reactivació econòmica polítiques basades en la generació de llocs de treball i de millora de les condicions de vida. En definitiva, lluny d'apostar per mesures de caire keynesià, que el capitalisme ja ha usat amb èxit històricament per tal de refer-se d'altres situacions de crisi, els recursos s'han utilitzat per aprofundir encara més en la ferida social. En aquests moments, el que es posa sobre la taula és que el sistema capitalista aposta per deixar al marge dels mecanismes de funcionament social gairebé tota la població mundial. Si fins ara podíem dir que el capitalisme necessitava només mil milions de persones del planeta per ser viable, ara, en aquesta versió encara més brutal, n'hi sobren bastants centenars de milions més.
Així hem vist com de manera increïble els recursos que rebien els bancs, a molt baix interès, del conjunt del Banc Central Europeu i de la Reserva Federal s'utilitzaven per continuar especulant amb els mateixos mecanismes de sempre més les possibilitats que ara oferia el deute sobirà. En una operació de xantatge financer sense precedents en la història del capitalisme, ara són els bancs, emparats per institucions com l'FMI, els que exigeixen als estats els terribles plans d'ajuts que ja estem patint i que suposaran, sinó ho evitem mitjançant la resposta popular, la destrucció de qualsevol vestigi de societat amb drets socials i laborals. La crisi en les seves diverses accepcions, financera, del deute etc. s'ha convertit en el dispositiu perfecte que permet al poder econòmic capitalista legitimar l'espoli social sense precedents que estem vivint en el present i que continuarà, si no ho evitem, en el futur.

Judici als culpables?

En cap moment d'aquesta història, excepte en el cas d'Islàndia i en una primera instància als EUA, no hi ha hagut cap intent seriós de jutjar els responsables de les barbaritats financeres. Just al contrari, amb estupefacció, observem com les indemnitzacions i els bonus milionaris que reben els executius d'aquestes entitats continuen presents a l'actualitat. Formen part de la nostra memòria recent les contínues i contundents declaracions del president del Banc Central Espanyol, el sr. Fernández Ordòñez, alabant la responsable política de solvència de la banca espanyola, que la situava absolutament al marge de les turbulències financeres que es començaven a desenvolupar en el cor del capitalisme. Tenint en compte l'evolució dels esdeveniments i el volums dels recursos públics abocats a la banca, és evident que algú, o bé el director del Banc d'Espanya o bé els responsables de les entitats financeres, ens han enganyat ja que dita solvència no ha existit mai. Per tant, sembla clar que uns o altres haurien de comparèixer davant dels tribunals per donar comptes de tot el que ha succeït en aquest àmbit de l'economia.
En resum, doncs, tenint en compte el que ha suposat la història de la crisi fins ara, sabem el que ens espera, més ajuts públics a la banca signifiquen més polítiques d'austeritat que, en el nostre llenguatge, es tradueixen amb més retallades socials, més atur i, en definitiva, més precarietat de vida. Aquesta és la seva solució: enfonsar-nos en la més profunda de les misèries social i col•lectiva present i futura per continuar assegurant la flotabilitat impossible del titànic en que s'ha convertit el capitalisme.

La realitat més propera

A nivell domèstic, el pronòstic pinta tormenta a bots i barrals. A l'escenari descrit anteriorment, caldrà sumar-li la nova recessió econòmica cap a la que, segons tots els analistes de l'statu quo sembla que ens dirigim i que no és res més que una conseqüència de les polítiques d'ajust a les que s'ha sotmès al conjunt de la societat. Una de les primeres coses que s'aprenen de comptabilitat nacional és que la renda d'un país és una funció que depèn del consum, de la inversió, de la despesa pública i de la diferència que representa el comerç exterior. Bé, no cal ser cap especialista per veure amb claredat que totes les polítiques que s'han aplicat a l'Estat espanyol per "sortir de la crisi" tenen com a resultat la contracció de l'economia i que és una il•lusió més pròpia de la fe que de l'anàlisi econòmica, esperar que sigui el sector exterior, en un entorn de competència extrema i col•lapse de la globalització, el que dinamitzi l'economia.
Aquest escenari econòmic es desenvoluparà en un context social i polític d'absoluta fractura. Davant el creixent i necessari descontent social, la majoria absoluta del PP el converteix en la peça clau de l'autoritarisme creixent amb el que el capitalisme necessita disciplinar les seves societats. Com a mostra un botó: la "nostra" Convergència i l'ínclit Felip Puig.
La previsió, com dèiem, apunta tempesta. Només ens resta pensar que entre totes serem capaces de construir els mecanismes i els espais d'aixopluc necessaris i que aconseguirem combatre el fred que ens espera omplint de calor popular els carrers dels nostres pobles i ciutats. En definitiva, que aconseguirem construir novament el paraigües de classe que ens permeti plantejar, amb la força i contundència necessàries, la defensa dels nostres interessos col•lectius en el conflicte social contra els interessos de la minoria dominant capitalista i tots els seus representants.

** Josep Manel Busqueta és pastisser i economista, membre del Seminari d'Economia Crítica Taifa.*

Parlem

Enric Casasses, trobador i vi

“La poesia no pot existir sen

Pep Cara i Txema Bofill

Enric Casasses Figueres (Barcelona, 1951). L’Enric és un trobador, un rapsode, un dramaturg, un traductor, un savi, un visionari, un company de lluites; una persona viva molt interessant. En sap molt de poesia i de la vida, té més de vint llibres publicats i és reconegut socialment —no pels poders— com un dels grans de la literatura catalana. És una persona especial i l’entrevista també s’ha fet d’una manera força peculiar: és una mena d’entrevista de tria i remena, moltes preguntes i moltes respostes. Un puzzle que podia haver sortit de maneres diverses. Us presentem un poeta contra el poder.

Sobre poesia

- El teu pare era químic i poeta, et ve d’aquí la passió per les lletres?

- Suposo que hi devia influir. A casa s’hi respirava literatura, de l’Odissea i el Quixot a Rimbaud i Papasseit, i també ciència: quan jo i ma germana érem petits, el pare (i la mare, també química) tant ens podien recitar un poema com explicar la teoria atòmica. Per saber de què està fet el món i de què està fet l’esperit.

- La poesia en temps de crisi i retallades, per què?

- Els trobadors, quan feien les seves cançons, suportaven un món feudal molt més ‘retallat’ que el nostre, però el cantar, la poesia, és defensa-i-atac contra el discurs dels capellans o dels economistes polítics (a l’edat mitjana com avui). El trobador sempre intenta fotre-li el públic als ideòlegs del poder. Parlo dels poetes de veritat, dels que pensen amb el seu propi cervell i no al dictat de la veu de l’amo.

- Hi ha poesia de classe, la que pren partit pels de baix, poesia de resistència?

- Sí. Però no de partit. La poesia no pot existir sense la llibertat de l’individu. Els seus grans enemics són els ramats humans i els pastors que els acondueixen.

- Enguany, per l’Agenda Llibertària has fet un text explicant la vida i l’obra de Salvat Papasseit. Que t’agrada més de l’obra de Papasseit?

- Per Papasseit tot és importantíssim, des de l’olor del cafè que sura a l’aire del carrer fins a la ràbia contra el patiment que seria fàcilment evitable si els seus causants (els amos de la política i l’economia) fossin desactivats. Però del dolor que no s’hi pot fer res, de la malaltia incurable que se’l va endur, pràcticament no en parla. No se’n queixa. I sempre va viure enamorant-se, emocionant-se: el sentiment sincer, sense sentimentalisme.

- Quins són els poetes d’esperit llibertari actuals més importants?

- No conec tots els poetes actuals... Ara i aquí: Joan Josep Camacho Grau i Josep Grifoll. També el mexicà Orlando Guillén, el tuareg Hawad...

- O millor, tu que ets un bon coneixedor de la poesia, parla’ns de poetes falsos, xarlatans i dels bons poetes.

- Els falsos poetes xarlatans tenen una cosa en comú: fan merdes molt semblants, entre ells. Els poetes bons en canvi són tots diferents. Cada un és un cas únic.

- Quins són els teus poetes preferits?

- M’agrada el trobador Peire Cardenal, que malgrat la inquisició no tenia por d’anar contra déu i els seus abusos de poder. O la veuarra d’Ausiàs March barallant-se amb ell mateix perquè la trempera física no quadra amb la moral dominant. O el gran i emocionat revolucionari nord-americà del segle XX, Kenneth Patchen. O el mag carregat de foscúries i dispenser de llum que és Joan Vinyoli.

- En la poesia actual els temes de revolució, rebel•lia, ajuda mútua, solidaritat, antiautoritarisme, cooperació són freqüents o rars?

- Són freqüents com a valors subjacents, i més que freqüents, bàsics. Però no són paraules que els poetes facin servir gaire. Ens agrada més el vocabulari concret, com el d’en Brossa quan ataca l’església catòlica espanyola: «Be mossegaire, mal de tots nosaltres,/ aquesta activitat d’ensenyar els altres/ aplica-te-la, porca, a tu mateixa».

- Et defineixen com un poeta anàrquic, psicodèlic, contracultural, què en penses? Com et definiries tu mateix?

- Sempre he procurat no definir-me, com a poeta. Però sí que em situo clarament contra els poders, contra els encongidors de la consciència, contra la cultura en el sentit actual de cosa que depèn d’una conselleria o d’un ministeri.

- Algú t’ha acusat de fer terrorisme poètic pel fet d’irrompre a les aules a recitar poesies. Quan veurem en Casasses als bancs, al Parlament, a la Generalitat recitant versos?

- A les aules hi ha tot de nois i noies que encara no saben què són o què seran. Però els parlaments i els governs fan pudor i no tinc cap ganes d’anar-hi.

- Mossèn Xemeneia és un alter ego, una projecció o acudit de poeta?

- A L’Escala hi havia hagut un rector que li deien així, i el nom sempre m’havia fet gràcia. És la xemeneia de la inspiració, de quan et surt fum pel cap, o per les orelles...

- La sonoritat i la forma als teus poemes és molt important. Recitats o cantats per tu també són força particulars. Estem acostumats a escoltar-los acompanyats de boniques músiques com les de Pascal Comelade. Que ens pots dir d’aquest músic?

- En Comelade és un músic que amb pocs elements, i molt senzills, i sovint tocant músiques d’altri (Bob Dylan, Enric Morera, Pi de la Serra, Ramones, Kurt Weil, Ovidi Montllor), ha fet una obra que és inconfusiblement seva i que té un efecte elevador i alliberador. També he col•laborat amb altres músics ben diferents, com Manel Pugès, Feliu Gasull i els Don Simon i Telefunken.

- Què escrius, produeixes o crees actualment?

- Ara estic traduint un llibre de «Panorames de poemes» de Kenneth Patchen. És de les coses més emocionants i sorprenents que he llegit, i és força difícil de traduir. No m’ho ha encarregat ningú: quan ho tingui fet ja buscaré la manera de publicar-ho o de fer-ho córrer.

- Si no escrivissis, què faries? Des de quan escrius?

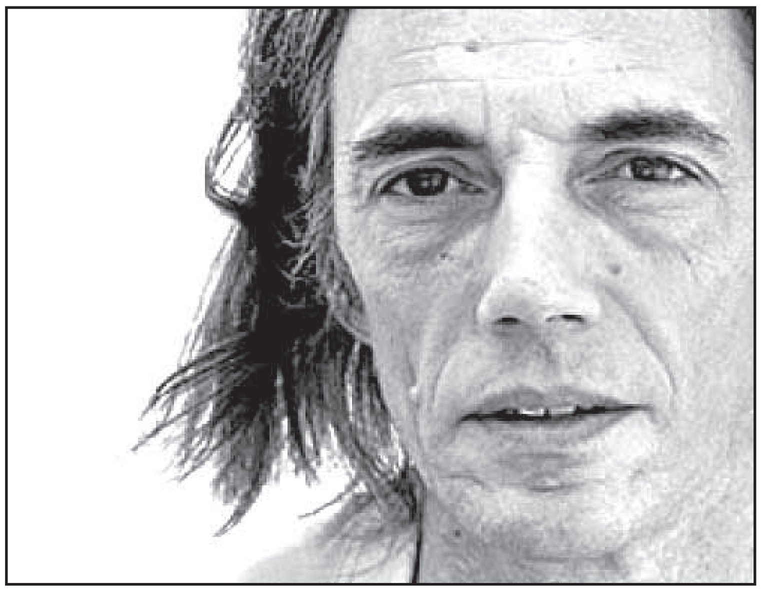
- Escric des dels catorze anys o així. Si no escrivís... potser faria de pallasso. O de lampista: arreglar la llum, arreglar l’aigua...

- Tu que ets seductor i poeta, unes paraules per animar i engrescar indignats de tota mena,

- Si ens hi posem tots, no ens aturarà ningú. No ens calen ni pistoles. Sense governs vam superar tota l’edat de pedra, i mira que les condicions eren ben dures, més que les que tindrem ara quan s’acabi el petroli. No fa cap falta manar sobre les persones. Basta organitzar les coses. Es pot. Podem. Estem vius.

Compromís polític

- Quina ha estat la teva militància política durant la dictadura i la transició? Parla’ns dels teus contactes amb els anarquistes i de la teva participació en l’ampli moviment revolucionari contracultural durant la dictadura.

- Vaig anar a petar a l’anarquia per tres camins simultanis: l’anarquisme moral o quotidià, que m’hi acompanyaven els poetes i artistes (Papasseit, Brassens), l’anarquisme obrerista diguem clàssic (de la línia de Kropotkin més que no de Bakunin, tot i que m’agraden tots dos), i la revolució alhora anarcoide, situacionista, hipi, musical i psicodèlica del moment (García Calvo, els antipsiquiatres, etcètera). De la universitat dels anys 70, l’única assignatura que funcionava era la de conspirar contra Franco i plantejar la revolució que vindria quan s’acabés la dictadura: xerrar, llegir, actuar... i les corredisses! Vaig aprendre moltes coses. Però la dictadura no es va acabar mai: l’actual cap (o rei) de l’estat pseudo-espanyol va ser imposat per Franco.

- En quines accions vas participar?

- Poc: vaig anar a mil manifestacions, vaig fer algun còctel, m’estava a la cantonada vigilant mentre el col•lega feia la pintada, vaig redactar, imprimir i repartir bastants pamflets. Era una cosa que m’omplia i em revolucionava les 24 hores del dia. Al mateix temps experimentava amb l’escriptura delirant, amb el cànem indià, amb l’àcid lisèrgic, amb les noves formes de vida i el nou món amorós... Ens feia l’efecte que la setmana que ve o l’altra tot hauria canviat i el món i la gent seríem tots nous de trinca!

- Algun problema amb la policia, autoritats o amb la Justícia?

- La policia franquista, gràcies a una comunicació de la policia “democràtica” del país veí (França), va detenir quasi tots els meus amics. Un cop a dins, vaig veure que feia temps que ens tenien localitzats i fotografiats i tot. A mi em van acusar de pertànyer a associacions anarques i de captar ingenus per a l’anarquisme. Per cert, alguns dels polis de la brigada social del grup 4, especialistes en anarquistes, no entenien res del que estava passant del 68 ençà... Vaig estar 72 hores a Laietana i quatre o cinc dies a la Model. Em van alliberar per error i aleshores vaig passar a França i després a Anglaterra. Devia ser l’última tongada d’exiliats, cap al 1973. Vaig passar el Pirineu per Maçanet de Cabrenys, les Salines i Fontfreda i au, cap a Ceret...

- Hi eres un dia que a la universitat, enlloc d’octavetes, tiràvem quinieles, animant a confiar el futur en les rifes de l’estat, o alguna cosa per l’estil? Potser fou idea teva i tot.

- No, no va ser idea meva. Per mi allò va ser una crítica, amb humor, de certs aspectes del moviment estudiantil. I de fet grups com bandera roja i alguns trotsquistes s’ho van prendre molt malament: per nosaltres una bona part de l’antifranquisme era purità, censor, ritualista i, en definitiva, autoritari. Per això vam fer una manifestació paròdica amb pamflets de broma (les quinieles), crits que semblaven absurds (alguns eren dirigits als bidells, molts dels quals, però no tots, eren confidents de la policia) i pintades de fantasia: TURURUT, Revolució sexual, La vida no és cap broma: és un joc...

- Soc bastant desmemoriat, però em sembla recordar-te repartint poesies, unes revistes de poesies. Teves?

- Sí. Vaig fer un llibret, clandestí, de poemes (La bragueta encallada) i també publicàvem fulls i revistes fets amb fotocopiadora. Eren mogudes «a-econòmiques», fora de mercats.

- Què en penses de la teoria que tothom estigui pagat igual?

- Jo penso més aviat en l’abolició del diner. El diner va servir en el seu moment per deixar fora de joc els privilegis

amb...

sionari d'un món sense diners

nse la llibertat de l'individu"

familiars dels aristòcrates (que és el que en deien revolució burgesa). Ara ja és hora de canviar de disc: que ningú cobri, i que ningú pagui. I quan sentirem que el món és a les nostres mans i que tot depèn de nosaltres, no tingueu por: la feina es farà.

- Una reflexió sobre el maltractament dels d'aquí amb els immigrants, sobre el racisme creixent, sobre els mossos matant impunement a immigrants.
- Tots som immigrants o fills o néts d'immigrants, aquí i a Burgos. El racisme no té perdó. Les persones que han matat o volgut matar un immigrant o una persona d'un altre color són suïcides frustrats i és urgent desarmar-los.

- Entre independència o seguir amb la Monarquia constitucional. Què t'agradaria com a forma de govern?
- Cap. Ara, mentre estiguem sotmesos al capitalisme i a la seva única llei («el que compta és el que es ven») ens convindria d'independitzar-nos. Si no ho fem, ens faran desaparèixer, perquè el castellà és molt bon negoci, mou molts quilos. Però si el sistema capitalista es dissol, s'atomitza i s'esfuma, els països petits serem tan importants com els grossos i no dependrem de ningú ni ningú ens intentarà esborrar del mapa. I aleshores Catalunya serà coneguda arreu del món com un país de pensadors i d'artistes i d'inventors, malgrat la terrible opressió espiritual que ha hagut de patir.

- Dius que ets «d'una extrema esquerra extra-tot,», què vols dir? Extra impostos? Extra premis literaris? Li fas mocs al reconeixement públic, a les peles i futurs contractes associats als premis?
- No em moc per diners, ni per ànsia de reconeixement públic, ni per enfilar-me per l'escala social. Sóc molt més ambiciós: aspiro a veure els rius nets, el país lliure, els pobres nedant en l'abundància física i espiritual, i la poesia campant feliç i contenta com un airet de primavera circulant entre les ànimes.

- Què hi fas escrivint en El País? Creus que escrivint en els diaris dels amos canviarem alguna cosa?
- Ara no escric a cap diari, però ho he fet, a l'Avui, al Mundo i al País, com un infiltrat. Escrivint als diaris dels amos no canviarem res, però els amos hauran hagut de sentir la meva veu. Ja no podran dir que no ho sabien. Com més de dretes i espanyolista era el diari, més anarco-independentistes els hi feia els articles. Però m'he cansat de compartir pàgina amb tants estafadors de la veritat.

15M

- Estàs indignat?
- Sí.

- Quina és la teva mirada sobre el 15M?
- S'ha tastat una cosa, la democràcia directa, sense partits ni grups de pressió, que indica un camí i una manera de sortir de la putrefacció física i corrupció moral del capitalisme.

- Vas dir a la plaça Catalunya: "«Aquesta revolució que ha començat ja no la pararan. Ja està en marxa"». Fou una revolució? Segueix en marxa? No creus que està adormida?
- És una revolució, i està en marxa. Sembla adormida, però en qualsevol moment pot reprendre. A partir d'ara tot serà bastant imprevisible.
No és una cosa, com abans, de grups polítics. Ara, cadascú, a casa seva, està covant la mala llet, pensant maneres de sortir-se'n: ens hi juguem la vida, especialment la dels fills i néts dels que vivim avui.

- Quina ha estat la teva implicació en el moviment?
- Jo he fet d'un entre tants. Però hi sóc. Estic a l'aguait, a punt de saltar. Com molta gent.

- Quina ha estat l'aportació dels poetes en el Moviment?
- 71 poetes hem fet un llibre (Ningú no ens representa) en sintonia amb la presa pel poble de la plaça Catalunya. El pròxim pas serà treure la paraula 'plaça' i ocupar, simplement, Catalunya! El títol del llibre ve d'una de les pancartes que hi havia a la plaça. Sembla que una part molt important dels poetes d'aquí estem d'acord en unes quantes coses, que es podrien resumir en la següent: quan veus una persona corrent perseguida per un policia, sents que la teva obligació és allargar el peu i fer-li la trebanqueta: com diu Papasseit, «tot uniforme és vil, tot home uniformat és esdevingut vil».

- Us afecta als poetes la crisi, les retallades, les normatives i decrets del PP pujant impostos, apujant preus, etc.
- Sí, però no n'hi ha per tant. El pitjor que pot passar és que et quedis sense casa i sense bistec. No crec que siguem més pobres que els nostres avis.

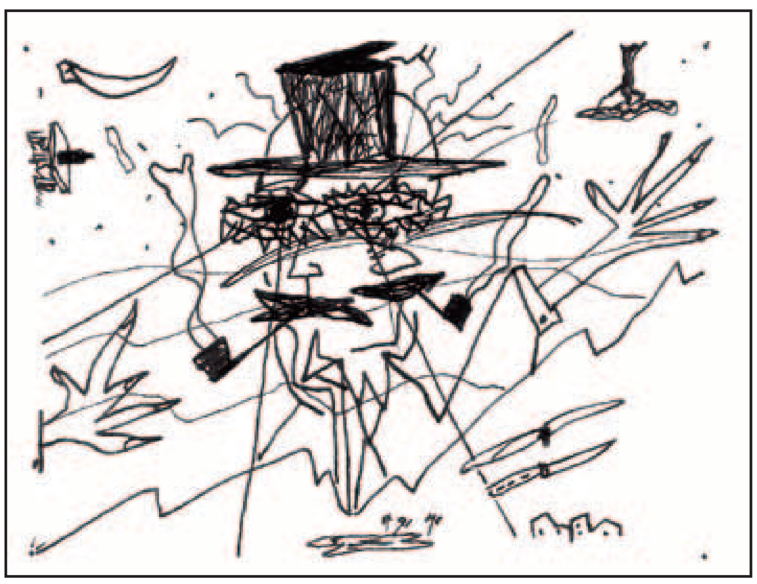
- Com hi reacciones.
- No em sento pas més revolucionari ara, amb les retallades, que abans. La tisora fa moltes generacions que no ha canviat de mans.

- El moviment 15M ha canviat alguna cosa?
- Sí. Que es veu una possibilitat real de canvi, de revolució social, i la prova n'és que els de dalt estan més espantats que abans. Diria que més que mai.

- Fes-nos unes reflexions sobre les exigències i protestes dels indignats:
—Sobre la nacionalització de la banca i contra les finances mundials.
- Ja ho he dit: abolició del diner. La repartidora. L'entre tots ho farem tot. Poden dir que això és una utopia però no ho és. És molt més fàcil d'organitzar aquesta suposada 'utopia' que no pas les terribles complicacions místico-econòmiques de la borsa, els tipus, els valors, el crèdit i tota la pasterada actual. El crèdit! Això ja ho explicava García Calvo, el diner metàl•lic, la moneda, va essent substituït pel crèdit, que vol dir fe, fe en el diner. És una religió: l'economia capitalista és una religió.
—Sobre l'abolició de la monarquia. La tercera república.
- Els països catalans fa segles que han estat abandonats per la monarquia espanyola. Monarquia i república, tal com es planteja a l'estat pseudo-espanyol, m'és ben indiferent. Per començar hem de crear la confederació catalana-valenciana-i-balear, i així que aquesta s'hagi declarat independent, la convertirem en una gran plaça Catalunya. D'aquí la foguerada es propagarà a altres llocs d'Europa i del món...
—Sobre l'exigència de transparència política. «No ens representen». Més democràcia. Vot i veu per a decidir. Ni PP, ni PSOE, ni bipartidisme.
- Democràcia directa: les coses es decidiran des de baix. L'única feina dels 'polítics' serà dur-les a terme. Exemple: nosaltres, entre tots, de plaça en plaça, de barri en barri, de poblet en poblet, decidirem quins temes ha de preferir la investigació científica (potser refer l'ozó, substituir el petroli...). No es mirarà si tal cosa o tal altra és més 'rendible'. Es mirarà quina és més necessària. De recursos, ara com ara, n'hi ha per tots. Que hi hagi gent que no en tingui ni per pa és criminal. Resoldre-ho és una simple qüestió d'organització. El vigent sistema legal és il•legal. Tots els governs haurien d'anar a judici, i ells mateixos s'haurien de condemnar a la «incapacitació professional» perpètua.
—Contra els sindicats i partits del Règim (interlocutors del Govern).
- No calen.
—Contra els parlamentaris, que retallen drets i legislen contra el poble.
- No calen, i a més són, objectivament, aliats de la trista colla de multimilionaris egoistes gelosos i infantiloides que acaparen els recursos i ens fan anar a tots de bòlit.

- Hi ha alternativa al capitalisme?
- Sí. El capitalisme és una contradicció incomprensible: d'una banda hi ha quantitats de coses per fer, o a mig fer, i de l'altra milions de persones a l'atur. Com més coses hi ha per fer, més aturats hi ha. L'alternativa: oblidar la idea nociva de negoci i l'obsessió malèfica dels beneficis i organitzar-nos com una família: tot és de tots, la fruita i la feina. Ningú mana: tothom s'organitza.

- Qui és l'enemic?
- Ja ho he dit: primer, els quatre immadurs que acumulen els milions. Segon, els que els fan de pantalla (els governants, tots els polítics). Tercerament, els seus esbirros (el sistema judicial i penal, la policia). I finalment els pobres desventurats que es creuen les mentides que els han inculcat i les van repetint com si fossin els manaments de la llei de déu. Aquests darrers són els que sostenen el sistema dels de dalt, els que els voten, sense adonar-se d'allò que deia Ausiàs March: «en contra nós, per nós són elegits».

> LES FRASES...

"Em situo clarament contra els poders i el diner, contra la cultura que depèn d'una conselleria o d'un ministeri"

"El pròxim pas serà treure la paraula 'plaça' i ocupar, simplement, Catalunya!"

28G contra les retallades i la dictadura financera

Milers de persones es manifesten a Barcelona, Tarragona, Girona i Lleida

Redacció

La manifestació convocada pel Fòrum Social Català, amb l'adhesió d'unes 300 entitats, va aplegar desenes de milers de ciutadans i ciutadanes (des de l'organització es va parlar de 150.000 persones), sense banderes ni sigles, el dissabte 28 de gener a Barcelona, que es van manifestar des de Plaça Catalunya fins al Parlament sota el lema "No a la dictadura financera. Aturem les retallades".

Milers de persones en dues convocatòries, les del Fòrum Social Català –sense banderes ni sigles– i de la plataforma Prou Retallades (la marca blanca de CCOO-UGT, ICV, ERC, etc), i que es van repetir a les altres capitals catalanes.

Els carrers de Barcelona van veure desfilar membres de les plataformes en defensa de la sanitat i l'ensenyament públics i en defensa dels serveis socials, afiliades i seccions dels sindicats alternatius (entre ells la CGT), del 15-M i els moviments socials, i ciutadans i ciutadanes emprenyats i indignats amb a política de retallades del govern d'Artur Mas, del govern espanyol del PP, de la dictadura financera a que estem sotmesos,... però també el sindicalisme institucional representat per CCOO i UGT, que mentre per un costat es manifesten contra les retallades del govern català, per l'altre acaben de signar el "II Acuerdo para el Empleo y la Negociación Colectiva 2012, 2013 y 2014", que implica retallada salarial, pèrdua de drets laborals i empitjorament de les condicions de treball.

La manifestació va omplir els carrers de Barcelona des de la plaça de Catalunya i fins a la delegació de govern al llarg de tota la Via Laietana. "No a la dictadura, aturem les retallades", era el lema que encapçalava una marxa que ha volgut reivindicar que s'acabin els privilegis del sistema financer.

Arcadi Oliveres va llegir el manifest final del Fòrum Social Català, que en els pròxims mesos tractarà temes com l'alimentació, l'agricultura les finances, la tecnologia, la democràcia i la indignació de molts ciutadans. En el manifest es remarca que la crisi ha posat de manifest la precarietat de l'anomenat "estat del benestar".

Prèviament, en l'Assemblea del Fòrum Social Català realitzada pel matí, es van plantejar les relacions entre els nous moviments socials i els Forums Socials i s'ha llançat el procés del Fòrum Social Català 2012, al qual ja es poden presentar propostes. Més informació a http://fscat.blog.pangea.org/

Pel que fa a les altres capitals catalanes, dins la mateixa convocatòria de mobilitzacions, a Tarragona es van manifestar més de 2000 persones, a Lleida unes 2000 i a Girona unes 800.

Milers de treballadors públics es manifesten a Barcelona el 18G contra les retallades del Govern d'Artur Mas

Redacció

Uns 30.000 treballadors públics van marxar el 18 de gener pels carrers de Barcelona en una nova jornada de protesta contra les retallades en els serveis públics que ha aplicat i planeja seguir aplicant el Govern d'Artur Mas, i per denunciar que es vol justificar el desmantellament dels serveis públics per després privatitzar-los.

La manifestació va acabar a les portes del Parlament, on es va llegir un manifest, en el qual els treballadors públics acusen el Govern d'Artur Mas d'estar seguint una clara estratègia amb les seves retallades: desmantellar els serveis públics per afavorir els interessos privatitzadors de determinats grups econòmics. Acusen el Govern d'utilitzar el missatge de la manca de recursos i la necessitat de les retallades per encobrir aquesta estratègia, i lamenten que el Govern pretén justificar les retallades fabricant un consens artificial conforme són inevitables, i instal•lant la por i la resignació entre la ciutadania utilitzant el fals argument de la manca de recursos com a excusa per retallar els drets socials i democràtics de la ciutadania de Catalunya.

El funcionariat protesta per la pèrdua de poder adquisitiu que suposen les rebaixes o congelacions salarials que es venen aplicant des del 2010 -i que en els actuals pressupostos no baixen del 5%-, però també pel que consideren un atac directe a la qualitat dels serveis com a pilar fonamental de l'Estat del Benestar. Els sindicats asseguren que la intenció és clara: desballestar els serveis públics, deteriorar el seu funcionament i justificar així la seva privatització. Respecte els seus drets, defensen que són una inversió, ja que sense plantilles suficients i ocupació de qualitat no hi ha qualitat del servei. Les retallades al sector no només s'estan materialitzant en rebaixes salarials sinó en l'eliminació de complements com la paga extra o la de productivitat i en la retallada o congelació de plantilla, fet que es materialitza en la no substitució de les baixes o la no convocatòria de més oposicions per a plaça pública.

Els sindicats també van recordar que cap partit polític es va presentar amb un programa electoral en el qual s'hi plantegés el desmantellament de l'Estat del Benestar, en al•lusió directa a CiU, que considera els seus grans resultats electorals del darrer any com a aval de la política de retallades. Els sindicats consideren que a dia d'avui no es pot fer servir l'argument de la 'legitimitat de les urnes' perquè la ciutadania del nostre país no ha estat consultada en aquest sentit, i afegeixen que els pressupostos que s'estan començant a debatre arruïnen el país. També van avisar de noves mobilitzacions com la manifestació del 28 de gener.

El mateix dimecres, a Tarragona uns 300 treballadors públics es van manifestar davant de l'Hospital Joan XXIII de Tarragona contra les retallades que està aplicant el govern català i van convocar una nova manifestació per al 28 de gener i una tancada en aquest centre sanitari per al dia 24. I a Girona uns 600 empleats dels serveis públics es van manifestar també contra de les retallades pressupostàries i de personal que està portant a terme la Generalitat.

Victòria dels treballadors de Roca Marroc, després de 60 dies de vaga

Secció Sindical CGT Roca

Després de 60 dies de vaga, els companys de Roca Maroc, després d'una molt dura lluita han tornat a la feina, després d'aconseguir el que des del passat mes de maig portaven exigint, i és poder organitzar-se dins de la fàbrica creant una secció sindical que els serveixi d'eina per millorar les seves condicions de treball.

La Multinacional Roca s'ha compromès tant amb els treballadors com amb representants del Govern Marroquí, a respectar els seus drets sindicals, i ara mateix després que l'empresa els proporcionés un local sindical i taulers d'anuncis per informar i comunicar-se amb els treballadors, ja s'estan organitzant per convocar unes eleccions sindicals. El seu objectiu més immediat després de tenir representants, és tenir un conveni propi per millorar les seves condicions econòmiques i de treball i regular tots els aspectes de la rutina laboral.Els companys estan molt satisfets i CGT de Roca també. Tenint en compte que mai han tingut cap experiència en el terreny de la lluita i els seus mètodes, han donat un exemple de força i unitat que els ha servit per aconseguir el seu objectiu i per aprendre d'una experiència que no fa molt de temps mai haguessin pensat dur a terme. Però tant ells com nosaltres sabem que això és el començament d'una llarga lluita que els porti més lluny en les seves exigències de millorar, i ens comuniquen que no dubtaran en plantejar una vaga com l'anterior, si Roca incompleix o no millora les seves condicions. Amb la diferència que aquesta vegada comptaran amb l'experiència i l'aprenentatge de mètodes organitzatius.

El passat dia 11 de gener després d'una reunió on Roca ens plantejava una congelació salarial en les fàbriques que té a l'estat espanyol, li abordem amb el tema al director Internacional de RRHH dient-li que estaríem molt atents tant com fins ara perquè complís amb els treballadors de Roca Maroc, al que va contestar que ells sempre compleixen, i li vam dir que nosaltres també i que no dubtaríem a seguir denunciant i donant suport als companys.

Des de CGT-Roca volem agrair a tots els companys, sindicats, confederacions i altres organitzacions que han mostrat i donat el seu suport a la campanya de solidaritat Internacional amb els companys, gràcies també per les aportacions econòmiques, que van ser fonamentals per a la seva resistència, en total se'ls va enviar 1500 € de les aportacions realitzades.

Des de CGT-Roca i CGT Internacional, continuarem amb aquest gran treball de col•laboració internacional entre treballadors d'una mateixa Multinacional, sens dubte el millor mètode per combatre la depredació i tirania amb la qual aquestes corporacions i multinacionals exerceixen contra els pobles i els seus treballadors.

SENSE FRONTERES

Set milions d'alemanys depenen d'un tipus de contracte que no dóna dret a pensió de jubilació. La majoria d'ells no cobren més de 300 euros al mes

Els minijobs impliquen la consolidació de la precarietat

La trampa alemanya

Una taxa d'atur del 6,8% gràcies a sistemes de precarització laboral com els 'minijobs'

Gema C. Serra

Jubilar-se més tard i, a més, amb una cotització de minijob en l'última fase de la vida laboral: aquestes són dues de les trampes a què es veuen abocats els treballadors d'avui i els pensionistes del demà, d'acord amb un model alemany que, a més, no és al 100% traduïble a la realitat del mercat social i laboral espanyol.

Els alemanys que arribin aquest 2012 als 65 anys tindran un primer tast del que és la jubilació als 67. Serà un tast mínim, perquè voldrà dir que hauran de treballar un mes addicional per accedir a la jubilació plena a què tenen dret si han cotitzat 45 anys sencers.

La jubilació als 67, sentenciada al Parlament alemany (Bundestag) el 2009, serà una realitat el 2029, després d'un procés esglaonat en 18 passes. És a dir, un mes l'any. En un país on, de tota manera, l'edat real de jubilació ara no eren els 65 anys preceptius per llei (la majoria ho fa als 63 i 8 mesos), la fórmula gradual li treu dramatisme.

Una altra cosa és la realitat, ara mateix, de l'altre gran model alemany a què s'atribueix la bona salut del seu mercat laboral, les minifeines, que ha fet possible situar al desembre la taxa d'atur al 6,8%, la més baixa des de la reunificació alemanya. Un terme més elegant que el de "contractes porqueria", que arrenca també dels temps de la impopular Agenda 2010 impulsada per Schröder, el programa de reformes estructurals i retallades socials que va costar el càrrec al canceller socialdemòcrata i que va permetre a la cancellera Angela Merkel arribar al poder, el 2005, amb els deures fets pel seu antecessor.

Es tracta de feines de poques hores de durada –el màxim oficial són les 40 hores mensuals– i un màxim de 400 euros al mes per al treballador, a qui no es descompten quotes a la Seguretat Social ni a la jubilació. Si pretén tenir alguna cosa semblant a una jubilació decent, haurà de buscar-se la vida –o la pensió– per altres camins.

Més de set milions d'alemanys depenen ara per ara dels minijobs, molts d'ells amb salaris de menys de 300 euros. Això ha ajudat, en termes de l'estadística oficial, a fer que la xifra d'habitants laboralment actius a Alemanya arribés el 2011 a una xifra rècord: 41,04 milions de persones. D'aquestes, però, només 32,2 milions corresponen a treballadors a plena jornada. La resta es reparteixen en les diferents modalitats de minijobs o feina a jornada reduïda. El mercat laboral alemany té una xifra de desocupats que mata d'enveja altres socis de la UE –un 6,8% de la població activa, cosa que vol dir 2,7 milions d'aturats, dels cinc que va tenir en l'última fase del govern de Schröder.

Però la realitat d'aquesta estadística del mercat laboral és prou preocupant per als qui treballen en règim de minijob. Les conseqüències, quan arribin a la jubilació, poden ser l'absoluta precarietat a la vellesa, en un país fins fa poc sinònim de jubilacions daurades i on s'ha ajornat l'edat de retir per mirar de reduir els efectes de la piràmide demogràfica invertida.

"Tots som minijobistes. I cap de nosaltres baixa de les quaranta hores… setmanals. No mensuals", explica Hatice, una dona turca de 35 anys. És nacionalitzada alemanya gràcies a la reforma de les lleis de ciutadania també impulsades per Schröder i empleada d'un forn de pa del barri multiètnic de Kreuzberg. El forn de pa –un minisupermercat on es ven de tot, des de iogurts i fruita fins a vins i schnaps, amb un parell de taules per prendre's el cafè, la sopa o l'entrepà al local– és del seu cunyat i funciona tots els dies de l'any, incloent-hi Nadal, de les cinc del matí a les onze de la nit. Hatice i la seva cunyada, més els marits respectius, hi treballen les hores que calgui, oficialment en règim de minijob. Tot el que passi dels 400 euros ho reben "de caixa". És a dir, en negre.

El minijob alemany no és un pont a la vida laboral plena, sinó una trampa on es queden atrapats especialment dones i treballadors més grans de 50 anys, a més de personal de baixa qualificació i, és clar, immigrants. Amb passaport alemany o sense. Tots ells viuen ja en una precarietat laboral real. El que els espera en el futur és una jubilació encara més precària. Res de tornar a Turquia amb la jubilació alemanya de luxe, sinó al país que els ha donat el passaport i el minijob.

Si a això s'hi afegeix que l'Estat espanyol no té, per exemple, un règim de subsidis com l'alemany –l'anomenat règim Hartz IV, que preveu ajuts a l'habitatge i altres apartats socials per als perceptors dels minijobs sense altres ingressos–, el còctel de precarietat és encara més perillós. Tot això, és clar, sense necessitat d'esperar la jubilació.

** Article publicat al diari El Punt Avui*

El rescat bancari global multiplica 92 vegades els diners necessaris per eradicar la fam

David Fernàndez

Amb la crisi, els estats han abonat uns 6 bilions de dòlars als bancs, quan amb 50.000 milions es podria eliminar la malnutrició. Avui, com cada dia, moriran 24.000 persones de fam en un món on 3.500 milions de persones, la meitat de la humanitat, sobreviuen en la pobresa.

Dades calentes, xifres d'infart, o fredes estadístiques, la radiografia d'un món cada cop més injust i desigual no depèn d'un nou anuari que aixequi acta de la dimensió de les desigualtats socials globals. Thomas Bernard ja havia deixat escrit que "aquell que pensa només pot llevar-se amb nàusees" i les dades, cada any –insistents, persistents– són publicades puntualment. L'escull principal, gairebé únic, per revertir unes estadístiques colpidores rau exclusivament en l'absència de voluntat política.

Costa dos dies i cinc reunions decidir una nova guerra a Líbia, però està costant vàries dècades l'assoliment d'una xifra que està fixada fa molt com a fita: 50.000 milions de dòlars. La xifra que el PNUD (Programa de les Nacions per al Desenvolupament) va establir com la necessària per eradicar la fam al món i començar a revertir la pobresa en la que viuen més de 3.500 milions de persones.

50.000 milions de dòlars que només representen l'1,08% del que els estats han invertit en el rescat bancari des de 2007: 4,6 bilions de dòlars. 92 vegades més del que cal per eradicar la fam al món. Acostumats a parlar sempre d'extrema pobresa, l'extrema riquesa també té una comptabilitat més que eloqüent: el 0,9% de la humanitat ostenta el 39% de la riquesa mundial. L'1,3% dels seus ingressos serviria per eradicar, novament, la fam al món. Idèntica comparació mereix la despesa militar mundial, situada en rècords històrics d'1,6 bilions d'euros: només el 4% seria suficient per posar fi a la fam al món.

Clar que la crisi va per països, per barris, per favelas i per classes. Només durant el 2009, el nombre de persones multimilionàries va passar de 793 a 1.011, mentre la seva fortuna conjunta passava de 2,4 a 3,6 bilions de dòlars. De fet, amb dades de 2004, la riquesa de les tres fortunes individuals més grans del planeta equivalien al PIB dels 48 estats més pobres del món. I és que l'1% de la població mundial té una renda anual equiparable al 57% de la humanitat. La desigualtat es reprodueix de bell nou en l'abisme de l'escletxa Nord-Sud, entre els països enriquits i empobrits pel capitalisme. El 20% més ric del planeta absorbeix avui el 83% del PIB mundial. El 20% més pobre només té l'1%.

A casa nostra, també

La cínica i maldestra regla de tres matemàtica es pot traslladar a tots els àmbits. A l'Estat espanyol, les pitjors retallades des de la fi de la dictadura, aplicades al període 2010-2013, arriben als 50.000 milions d'euros. Entre els anys 2007 i 2010, la banca va guanyar 66.111 milions; l'any 2010, les empreses de l'Ibex35 van acumular 47.000 milions d'euros en beneficis. A Catalunya, les retallades imposades pel govern neocon-vergent d'Artur Mas des de la recuperació de l'autogovern han arribat als 2.700 milions d'euros, quan el frau fiscal empresarial català ascendeix a 16.000 milions. Impune capitalisme senil, doncs, en estadística pura, quan la factura, la fractura de la crisi, l'abona qui no l'ha provocada.

Capitalisme senil despullat: per separat, el 4% del que costen les guerres, l'1,3% dels ingressos de les multimilionàries o l'1,08% del rescat bancari global servirien per eradicar tres vegades, tres, la fam al món. Unes dades que ens fan estar d'acord amb Evaristo de La Polla Records, quan diu que "la violència és la vostra". Certificant-ho amb allò suggerit per Einstein: "El més inútil és fer sempre el mateix i esperar resultats diferents". I tot plegat per acabar amb les paraules de Santiago Alba Rico, que va deixar escrit severament a Capitalisme i civilització que "aquells a qui els sembli medieval, fanàtic i estúpid morir i matar en nom de Déu, sàpiguen que mataran i moriran per a que la sisena part de la humanitat (aleatòriament escollida) continuï quedant-se tots els vídeos i tots els gelats". I afegia: "El perill són els nostres governs; deixar-los decidir seria molt més greu que un error: seria un suïcidi".

SOCIAL

La mort d'un immigrant en el CIE Zona Franca torna a posar sobre la taula les polèmiques condicions de vida dels estrangers en aquests centres d'internament

El govern català vol trossejar l'ICS per a benefici d'alguns

BALA PERDUDA

Un professional

Toni Àlvarez

Circula una corrent de pensament crític que ha emprés una creuada contra el nomenament coma ministre de defensa de Pedro Morenés. Una corrent amb la que no estic gens d'acord i es que, ja posats a haver de tenir un ministeri de la guerra, millor que el que estigui al capdavant sigui una persona que conegui el món que trepitja.
I és que aquest senyor ja va ser secretari d' estat de Defensa amb l'Aznar, vaja que coneix la casa. I el sector. El prenda ha sigut president a Espanya de MBDA, un grup que es dedica a fabricar tot tipus de míssils i sistemes d'atac, amb vendes a 90 exèrcits del món. Però a més és el president de Segur Ibérica, empresa de seguretat privada que Defensa va subcontractar per protegir les tonyines espanyoles que estiuegen les aigües de Somalia. I president de Kuitber, consultora del sector de la defensa i la seguretat, i conseller d'Aritex, empresa que dissenya components pel nou avió de transport europeu A400M. Serà per currículum!Per cert, un currículum que com algun periodista ja ha ressenyat, no apareix a la web de la Moncloa, vergonya, modèstia o emblanquir una valuosa experiència professional que li ha de servir per....Per a què?
De moment no sabem si li servirà per retirar o guanyar una demanda que Instalaza, empresa saragossana de bombes de raïm de la que va ser conseller, va presentar quan l'estat espanyol va prohibir aquest tipus d'armament. I és que aquesta empresa demana 40 milions d'euros d'indemnització a l'estat. No sabem que passarà, però és curiosa la defensa que aquest senyor fa dels negocis en que participa, vull dir que és un professional.
Per això podem esperar de tot menys que retiri tropes, o recerqui solucions de pau o mediació més que no enviar tropes i míssils a països com l'Afganistan. Vull dir que si jo tinc uns amics, excompanys i algunes participacions en un negoci, estaré mínimament interessat en que estiguin contents i pugin una miqueta aquestes participacions. No?
Sense anar més lluny, ja ha declarat que no retirarà les tropes de l'Afganistan, una guerra que ens ha costat, de moment, 2500 milions d'euros. I allà, on va anar a visitar les tropes, va demostrar la seva professionalitat, es va enfilar a un blindat GR-31 i es va interessar pel subministrament de combustible i la resistència dels petits avions no tripulats, els VAV. Mai se sap quan dura això de ser ministre.Hem d'estar tranquils, aquest senyor a més de coneìxer el món de l'exèrcit molt bé, té les condecoracions de la Gran Cruz de Isabel la Católica, la Cruz de Plata de la Guardia Civil i la medalla del mèrit policial. Només li manca alguna civil que li disfressi una mica més aquest currículum amagat i tan professional. No dubteu que la tindrà.

Josep Prat: la salut és un dret, no és un negoci

Jordi Martí i Font

1 de gener del 2012. Josep Prat Domènech deixa el seu càrrec de director general d'Innova, un holding d'empreses de l'Ajuntament de Reus des d'on ha construït un imperi que només ell coneix prou bé per explicar-lo ja que, malgrat tenir un origen públic, els seus comptes són tan opacs com el seu propi sou, que finalment es va fer públic el 20 de gener i pujava a 280.000 euros anuals. El mateix dia, deixa de ser vicepresident del consell d'administració del grup empresarial de la sanitat privada USP Hospitals. Com que alhora és president de l'ICS i d'aquest escàndol se'n començà a parlar, el conseller Boi Ruiz salta a la palestra afirmant que la feina de Prat al capdavant de l'ICS era plenament compatible amb la que desenvolupava a la sanitat privada.
Prat plega com a conseqüència de la presentació davant l'Audiencia Nacional de Madrid de "l'explicació de la situació que s'havia trobat la CUP des que havia entrat a l'Ajuntament de Reus". Eren paraules del regidor de la CUP, David Vidal, per tant ni tan sols "denúncia" sinó només "la presentació d'uns papers" en un tribunal, però, ben lluny de les influències d'algun possible "amic" de Prat perquè en aquest cas parlem dels amos de veritat; tot i que ja se sap que els rics en tenen arreu d'amics… Amb això sol n'hi ha hagut prou perquè deixés una feina que desenvolupava des de feia anys i panys i gràcies a la qual s'ha creat un forat que gira al voltant dels dos-cents milions d'euros. Tot i això, qui li va posar, l'exalcalde socialista reusenc, Lluís Miquel Pérez, el lloa públicament en un article de premsa el mateix dia i li dóna les gràcies per la feina feta. Patètic!
Quina és la seva destinació? A on dirigeix les seves passes? Mentre l'Oficina Antifrau de Catalunya obre una investigació sobre les seves possibles incompatibilitats de càrrecs (s'admeten apostes sobre la propera exculpació del personatge), en una carta enviada als treballadors de l'ICS Prat els diu que "després d'una llarga trajectòria" és el moment de centrar els seus esforços en la presidència de l'ICS amb l'objectiu d'"encapçalar un projecte engrescador que ens permetrà transformar l'ICS en una empresa pública moderna i adaptada a les necessitats de salut de la ciutadania a qui donem servei".
I què vol dir tanta retòrica? Doncs de moment sembla ser que s'entretindrà en desmuntar l'Institut Català de la Salut en 20 o 21 trossos, el somni de sempre de les patronals de la sanitat privada. Aquestes parts, que seran de moment empreses públiques, es regiran per les regles del mercat i estaran obertes al capital privat. Cal recordar que ara mateix de l'ICS en depenen vuit grans hospitals, 286 centres de salut i un centenar d'altres equipaments. Un pastís molt gran per a qui s'ha caracteritzat per l'opacitat de la seva desastrosa gestió
Aquest trossejament anirà acompanyat d'una obertura a la possibilitat que hi pugui haver una atenció amb tracte preferent per a pacients privats. El resultat és clar: una sanitat pública per a la majoria de la població (semblant a l'antiga beneficència) al costat d'una altra amb més bons serveis (menys llistes d'espera, bona hospitalització…) per als rics
I no dubteu que tot tornarà a ser legal però, un cop més, no serà ètic. Ni ho serà ni ho és. I és per això que cal que Prat plegui també de l'ICS i s'endugui els seus plans de destrucció de la sanitat pública cap a casa. Perquè ja són prou rics, ell i els seus amics, familiars, coneguts… I sobretot perquè la sanitat pública de qualitat és un dret i no un privilegi! Ens hi va la vida i a ells només els diners!!!

Una mala persona anomenada Josep Prat

No cal que doni massa dades per entendre el que diré. La realitat del nostre dia a dia més proper ens farceix la retina amb imatges feridores, explicacions i experiències viscudes que no semblen d'ara, pròpies d'aquest segle XXI que fa quatre dies que hem encetat. Sembla que tot es tracti d'un procés conseqüència d'una catàstrofe natural però no ho és, està perfectament planificat per persones sense escrúpols.
La sanitat pública catalana és a punt de convertir-se en un record, un bon record si ens mirem el món a on ens porten aquests que manen. Posats a recordar, recordem-ho bé: són les cúpules d'això que en diem CyU i afirmen dia sí i dia també que s'estimen el país, que tot ho fan per ell, tot i que dia sí i dia també demostren que odien les persones que l'habitem. Potser per a ells país és incompatible amb persones? O filant més prim encara: incompatible amb segons quin tipus de persones, pobres per a més dades…?
Alguns regionalistes catalunyesos odien els catalans pobres. Seria una bona explicació per entendre per què destrueixen el sistema de salut pública amb aquesta virulència i poca consideració cap a les persones, però crec que el tema és molt pitjor. No és que ens odiïn sinó que la seva única intenció de lucre, convertida en dogma de la tribu, els impedeix veure res que no siguin els seus propis guanys i aquests, amb la privatització de CAP i centres hospitalaris, ampliació de mútues i hospitals privats, etc., s'anuncien espectaculars. Ells no estan en crisi perquè els lladres legals mai no en pateixen de crisi, si de cas en provoquen per lucrar-se'n.

Podríem apuntar a tota CyU com a culpable del fet que a Tarragona els atacs de cor només s'atenguin fins a mitja tarda, de l'allargament de les llistes d'espera fins a l'infinit, del poc personal arreu, dels acomiadaments multitudinaris, de les operacions cancel•lades o no fetes, de la desesperació dels professionals de la medicina que ho donen tot per l'altra gent i veuen com, gràcies a la C i a la U, el seu jurament hipocràtic ha esdevingut paper mullat.
Podríem però no ho farem. Apuntarem concretament a un dels personatges que més es lucrarà amb tota aquesta privatització, atracament en diria jo, legal i a plena llum del sol. Apuntarem a un home que porta anys privatitzant i que ve de casa rica, de família d'amos i senyors. Acostumat a manar des que va néixer, com son pare i son padrí; també està acostumat a traficar amb diners, molts més dels que la decència permet posar damunt d'una taula sense sentir vergonya per l'evidència que amb mètodes èticament acceptables ningú no en pot recollir tants en una sola vida.
Ara bé, crec que l'ètica a gent com ell és de les coses que els sobra i els rellisca. No la tenen al diccionari.
Sóc conscient que escriure d'aquests temes amb noms i cognoms pot resultar fins i tot perillós per a mi, sobretot tenint en compte el poder que té aquesta gent i la manca de poder que tinc jo, però em crec la llibertat d'expressió massa per mossegar-me la llengua i deixar de dir el que moltíssima gent pensa i diu en veu baixa. Bé, el que la gent diu en veu baixa millor que no ho reprodueixi que faria cap de pet a la presó… Però anem al gra.
Es diu Josep Prat, de cal Comte de la Fatarella, i pel que en sé és una molt mala persona. Ha dissenyat l'esquarterament de la sanitat pública catalana per privatitzar-ne les empreses resultants després. Aquestes, molt possiblement, les compraran algunes de les "altres" empreses que formen part de la gran patronal per a què treballa. Tot un procés que potser és legal, no ho posaré en dubte, però que provoca i provocarà tant de sofriment -i ell ho sap o ho pot saber- que només una molt mala persona el podia haver pensat. De cal Compte, de la Fatarella. En propers articles en donaré moltes més informacions, perquè com a mínim tinguem a qui i de qui queixar-nos…

** Jordi Martí és periodista, treballador de l'ensenyament i afiliat a la CGT de Tarragona*

Un anarcosindicalisme per les joves d'avui?

Algunes idees poden venir de fora de les empreses

Quique Badia

De les dades facilitades pel registre de les oficines dels serveis públics d'ocupació a finals de 2011 se'n desprenia un augment de les persones aturades en un 7,78% respecte l'any 2010. Aquest percentatge elevava la xifra total de desocupades a la Comunitat Autònoma de Catalunya (CAC), al País Valencià i a les Illes Balears a 1.247.367 persones. Aquestes dades - a falta de xifres referides a l'augment de l'atur a la Franja de Ponent i a la Catalunya Nord - representen la taxa d'aturades més alta des del 1996 al conjunt dels Països Catalans, sent el sector serveis el que registra el gruix de les desocupades. Com ja és habitual, aquest estudi constata que pel que fa a les joves l'impacte de la desocupació és encara més agressiu, i no cal dir que el número de contractes indefinits per aquelles persones menors de 25 anys representa un percentatge poc més que marginal.

Per saber-ne més podeu consultar el PDF del ministeri vosaltres mateixes (1).

En aquest context, i davant de les declaracions de la nova secretària d'estat d'ocupació, Engracia Hidalgo, qui sosté que les últimes reformes laborals "no han acabat de dinamitzar ni flexibilitzar el mercat laboral", se'ns fa difícil pensar que el nou executiu actuarà per millorar les condicions de treball de les poques "afortunades" que aconseguim trobar una feina. Però és que algú hi havia dipositat esperances?

Dit això i per no caure en el derrotisme, la pregunta que m'agradaria formular amb aquest text és la següent: com ens organitzem les joves al caliu d'una realitat laboral on la nostra estada a una empresa poques vegades supera l'any? Com ens armem d'arguments en un entorn on impera la contractació precària i quan darrera nostre hi ha tot un exèrcit de reserva esperant que els canviem el paper? A tot arreu podem fer-ho encara i exclusivament a través de la institució del comitè d'empresa?

Eus aquí la meva opinió:

Quan les relacions interpersonals regides pel contracte en precari a les empreses esdevenen dèbils, disperses i difoses, cal arrelar al territori i no retrocedir davant de les implicacions polítiques de tota amistat. En aquest sentit n'hem d'aprendre, i molt, de les nostres germanes de la banlieue francesa de Clichy-sous-Bois, de Salt o Rocafonda, on la màxima "si ens toquen a una ens toquen a totes" cobra un sentit material quan obliga als cossos de seguretat a refugiar-se en "policies de proximitat" o en "la reconstrucció dels vincles socials" en llocs on el sentir comunitari ja està tan solidificat que es presenta opac i indestructible a ulls de les que reclamen una "reconstrucció" que el que vol, precissament, és el contrari: aixecar murs entre les veïnes, amigues i companyes sota l'amenaça d'exclusió, de la mateixa manera que les encarregades dels "recursos humans" a les empreses saben que que no tinguem temps d'establir vincles duradors amb les nostres companyes de feina és la millor garantia de pau al lloc de treball davant dels abusos. En el nostre cas, aquesta amenaça es concreta en ser excloses tot engruixint les llistes de l'atur.

Amb aquesta proposta no pretenc menystenir la tasca de la meva gent, que em consta que malda per sostenir comitès d'empresa als seus llocs de treball: una abraçada per totes vosaltres! El que pretenc és fer propostes que complementin la seva feina, ja que no són poques les vegades que quan el moment ho demana no es troba aquella solidaritat combativa que temps endarrera havia definit l'anarcosindicalisme i que tampoc som poques les que la trobem molt i molt a faltar.

(1) http://www.tt.mtin.es/periodico/laboral/201201/DICIEMBREavance.pdf

Contra les actuacions del Mossos d'Esquadra a Manresa: 2 morts en 4 mesos

Redacció

Convocades per diversos moviments socials i organitzacions (entre elles la CGT) 150 persones es van manifestar pel centre de Manresa el 14 de gener demanant justícia i responsabilitats per les morts de Mustapha i Sergio sota custòdia policial dels mossos d'esquadra en els últims mesos a Manresa, entenent que s'han infringit i vulnerat drets fonamentals.

Manifest de moviments socials: "Fartes dels Mossos d'Esquadra"

4 mesos menys un dia han passat des de que els Mossos d'Esquadra de la Comissaria de Manresa assassinaren en Mustapha. I han tornat a fer de les seves emportant-se la vida, aquest cop, del Sergio.

El passat 30 de desembre, en Sergio, un manresà de 34 anys anava amb la seva companya a un sopar familiar quan varen ser interceptats per un cotxe dels Mossos. Al conèixer la seva identitat, els Mossos li comunicaren que procedirien a la seva detenció encara que no li digueren ni perquè. Començaren a colpejar-lo i amb l'ajut dels reforços policials, es llançaren a sobre del Sergio, que quedà estès a bocaterrosa. No parà de rebre cops i puntades durant una bona estona. Els policies "convidaren" a la seva companya a marxar del lloc dels fets amenaçant-la que en cas de no fer-ho quedaria detinguda. Al cap de poca estona que se n'anés, el Sergio quedà en coma degut suposadament a una parada respiratòria. Va morir finalment l'1 de gener.Aquesta nova mort a mans dels Mossos demostra que la mort d'en Mustapha no fou accidental, sinó que era possible. Era possible en un estat en el què les pallisses i els abusos a mans de les forces de seguretat es troben a l'ordre del dia. Per que més enllà d'aquestes dos morts, es podrien comptabilitzar desenes de casos en els quals la cosa podria haver acabat molt pitjor.

Evidentment, els alts càrrecs policials amb el suport indiscutible dels mitjans de comunicació han provat de justificar aquesta nova mort. Difonent a tort i a dret que el Sergio tenia amplis antecedent policials i alguna que altra ordre de recerca i captura, com si això fos un atenuant per assassinar impunement. Sembla ser que els mitjans de comunicació donen més difusió i importància al currículum judicial del Sergio que a l'informe mèdic de la seva mort que amaguen sota secret de sumari. Aquesta és només la més evident i visible de les estratègies que utilitzen per callar i amagar la veritat quan els resultats de la seva brutalitat quotidiana acaben en mort i es fan irreversibles.

Les mentides esgrimides en pro de salvaguardar les aparences democràtiques de l'estat és el que empenta a silenciar qualsevol crim que hagi comès, portant inevitablement a que aquests es tornin a repetir. Si la mort del Mustapha va ser producte d'un suïcidi amb uns cordons de les sabates que encara avui no han aparegut, la mort del Sergio va ser deguda a què el sobreesforç que va fer per resistir-se a la seva detenció el va portar a una parada cardiorespiratoria. És en aquest context que s'entenen tots els esforços per evitar qualsevol signe de protesta que qüestioni la versió oficial: les pressions als familiars i a l'entorn pròxim dels morts o afectats; la persecució mediàtica i el setge sistemàtic a les solidàries i a les que aixequen la veu; el xantatge econòmic o l'aparició de brigades de neteja que només es desfan de les pintades i pancartes fetes contra els cossos policials.

És per tot això que estem fartes. Fartes de la brutalitat policial, de les tortures, de les pallisses. Fartes del setge als immigrants, de les batudes, dels segrestos en Centres d'Internament. Fartes dels seguiments polítics, dels desnonaments, dels desallotjaments legals i il•legals. Fartes de la complicitat política. Fartes de les morts provocades per la Comissaria de Manresa.

Per això el 14 de gener ens manifestem per mostrar la nostra ràbia i indignació. Perquè estem fartes!

SALUT I ANARQUISMES

Més vergonya que alegria

Josep Cara Rincón (Berga)

L'altre dia es va morir el Fraga. Vam poder sentir comentaris diversos. A mi personalment em van sorprendre algunes valoracions que vaig escoltar. Unes amigues se n'alegraven. Ho puc entendre, tot i que jo no me n'he alegrat. Altres s'escandalitzaven que els mitjans de comunicació i la resta de la classe política —la classe del Manuel Fraga— parles bé d'ell, tot reconeixent-li la paternitat de l'actual democràcia a Espanya. Que algunes s'hagin escandalitzat d'això m'ha escandalitzat a mi.

Jo seré sincer: d'una banda, quan vaig saber que Fraga era mort vaig sentir indiferència i una mica de vergonya.

Quan vaig veure l'alegria de moltes amigues i/o companyes «revolucionàries» vaig sentir molta vergonya, pròpia i aliena. Fraga es moria al llit i la seva mort després d'una vida plena i complerta —segons la seva manera de veure el món— no és res més que una repugnant vergonya per qualsevol que es que tingui una mica de consciència d'on som i perquè. Per mi a estat com un recordatori que Franco també va morir al llit i que, segurament, Martín Villa també ho farà. Sí, m'avergonyeix.

D'altra banda, quan algunes persones s'han escandalitzat perquè els mitjans, els polítics i els intel•lectuals asseguren que don Manuel va fer una gran tasca per la democràcia i que Fraga és el pare del sistema actual; simplement em deixa amb cara de babau. Poques vegades els polítics, els mitjans de comunicació i els intel•lectuals han dit una veritat tant gran. Fraga és el pare del sistema polític actual. És el pare de la democràcia espanyola, junt amb Roca, Solé Tura, Carrillo i altres perles. Sí, això és una democràcia i si als demòcrates no els agrada haurien de canviar-la. I els que no som demòcrates més ens valdria esforçar-nos a crear alternatives de vida més solides i fronts de lluita més ferms contra aquests maleit sistema.

I per no acabar de mal rollo, només dir que l'altre dia, una colla d'anarquistes estupendes, vam anar d'excursió a Montserrat amb una de les ja mítiques sortides de la "xiruca llibertària", casi nà! Espero —ara ve l'anunci— que totes tingueu ja, com a mínim, una Agenda Llibertària pel 2012, que ens porta molta feina fer-les.

Ale, salut i anarquia!

El mite del boig i solitari racista

Antumi Toasijé

Un perillós mite s'estén per Europa: el mite del Boig Solitari. Segons els seus defensors, els militants feixistes autors de matances com les d'Oslo i de Florència serien pertorbats mentals que actuen en solitari. Casos aïllats, sol dir-se. Denominar-los pertorbats mentals tranquil•litza a molts que despatxen com malalt a tot aquell que comet un acte menyspreable.

És molt fàcil per descomptat atribuir a problemes psiquiàtrics qualsevol tipus d'excés; això evita analitzar les responsabilitats pel succeït. El cas és que tant Gianluca Casseri com Anders Breivik eren individus amb unes capacitats intel•lectuals per sobre de la mitjana, capaços d'elaborar idees pròpies i plasmar-les en uns llibres que, per molt que s'obstinin alguns, no denoten més bogeria que la de les idees falses i perilloses.

Per descomptat, aquests assassins viuen immersos en un món d'odi irracional, però és un món que ells mateixos no han inventat per molt que contribueixin a la seva consolidació. El discurs de la "malaltia mental" no fa més que ocultar un problema permès i tolerat, a l'una que insulta a tantes persones amb malalties mentals incapaces de fer cap mal a ningú.

El fet és que organitzacions feixistes, neonazis i racistes de tota índole estan presents en totes i cadascuna de les ciutats europees preparant-se per a trobar el seu moment històric i alçar-se de nou amb el poder. Els individus que cometen accions d'aquesta índole, en realitat són considerats herois i màrtirs pels integrants d'aquests grups que en moltes ocasions s'amaguen darrere de sigles legals.

A Espanya, Democràcia Nacional o España 2000 són el niu del que pot sorgir un Anders Breivik o un Gianluca Casseri. A aquests partits, en lloc d'aplicar-se'ls judicialment la Llei de Partits com es va fer amb aquells vinculats al terrorisme, se'ls intenta apagar amb trampes legals (com el requisit dels avals) que no fan sinó ajornar la seva extinció. Aquestes organitzacions esperen que una cadena d'esdeveniments en els quals ells puguin vendre's al públic com víctimes desencadeni una reacció massiva a favor seu.

La televisió estatal RAI ja ha recordat que Casseri era un escriptor simpatitzant de Benito Mussolini i membre de la Casa Pound, el grup de cultura neofeixista més important d'Itàlia, batejat en honor al poeta nord-americà Ezra Pound. Ja estic veient com augmenten les vendes d'aquest escriptor antisemita. En el seu moment, també es va recordar que Anders Breivik havia escrit un manifest de més de 1.500 pàgines. El manifest, titulat "Una declaració europea d'independència", descrivia com portar a terme el tipus de crims que va acabar perpetrant. El manifest va ser enviat per e-mail a milers de persones, sense cap tipus de conseqüències. A pesar que el text és una bogeria en si mateix, no és obra de cap pertorbat, perquè té ordre, estructura lògica interna i fins i tot està bé redactat; sí, repeteixo, està bé redactat. No obstant això, des de la Fiscalia noruega ja han sentenciat que el seu autor és un pertorbat, la qual cosa podria lliurar-lo de la presó.

Els autors de les matances no són llops solitaris que udolen a la llum de la lluna. Són persones actives amb xarxes de suport que no van néixer de la nit al dia. Les seves activitats, fins que culminen en banys de sang, solen ser conegudes per molts, incloses les autoritats, que les ignoren o que fins i tot les aplaudeixen secretament perquè donen ales als seus arguments de la por.

Hi ha diversos nivells de racisme: quan un fet d'aquestes característiques surt a la portada de tots els mitjans de comunicació, són pocs els que estableixen la seva relació amb les redades policials racistes a la recerca d'irregulars o amb la falta de referents multiracials en les institucions europees. No obstant això, avui dia és fàcil veure la connexió entre la violència masclista i la falta de representació de la dona en la societat. Hi ha molt més, perquè: en quants barris i instituts d'Europa hi ha esvàstiques pintades? En quantes ocasions s'han escoltat expressions profundament racistes sense una protesta enèrgica? Quants casos de racisme institucional dormen en els Centres d'Internament per a Estrangers, o són repatriats diàriament? Quantes víctimes del terrorisme racista esperen un reconeixement similar al de les víctimes de la resta de terrorismes?

El racisme és una xarxa de diversos nusos, social, econòmic, polític, educatiu… que laborioses mans intenten construir en cada escletxa possible amb idees distorsionades que s'imposen si l'ocasió ho permet. Si les institucions no prenen de debò el problema en totes les seves dimensions, prohibint enèrgicament tota manifestació d'idees que fomenti l'odi, les matances continuaran i no haurà psiquiatra que les pugui detenir, perquè no és un problema de la psiquiatria, ni tan sols de la psicologia, sinó del model de societat que es vol construir. La bogeria no està en els individus executors, està en les idees desquiciades i està en qui són tan imprudents o temeraris com per a permetre que prosperin.

** Antumi Toasijé és historiador, politòleg i director del Centre d'Estudis Panafricans*

9.000 euros de multa per manifestar-se contra el feixisme a Salt?

Plataforma pel Dret a Manifestar-nos
peldretamanifestarnos.org/

Felip Puig vol sancionar amb 9.000 euros dues companyes per la manifestació antiracista de l'estiu passat a Salt de resposta a Anglada i la Plataforma per Catalunya. El dia 27 d'agost del 2011 una manifestació amb el lema: "Aturem el feixisme. Salt diu no al racisme", va recórrer els carrers de Salt i Girona. Va ser una manifestació festiva i combativa, convocada públicament, que donava resposta a l'intent de Josep Anglada d'escampar odi racista, amb el missatge que no ens deixarem dividir pel nostre origen, els papers ni el color de pell.

La Conselleria d'Interior de Felip Puig, seguint els desitjos de la regidora de la PxC a Salt que havia denunciat la manifestació, va obrir un expedient sancionador contra dues persones, conegudes activistes dels moviments socials, com a suposades organitzadores de la manifestació. La proposta de resolució de l'expedient, que ja només està pendent que la ratifiqui la mateixa Conselleria, els imposa una sanció de 9.000 euros, perquè la convocatòria no li havia estat formalment comunicada.

Denunciem que aquest cas forma part d'una estratègia de repressió sistemàtica, una forma de control social i polític de la dissidència, amb l'objectiu d'impedir que ens mobilitzem, mitjançant la violència, la criminalització, l'ofegament econòmic i la por i que pretén de mica en mica anar trencant el teixit social i solidari dels moviments combatius. La repressió, igual que les polítiques per a dividir-nos amb el racisme i la xenofòbia, és l'altra cara de les retallades. Només a Girona, els processos oberts contra diverses companyes per la concentració de rebuig a les retallades sanitàries de Boi Ruiz del juliol passat i contra estudiants i treballadores de la UdG després de la brutal càrrega dels mossos d'esquadra dins de la Universitat durant la visita d'Artur Mas en són dos exemples més.

Denunciem també que les dues companyes encausades són els caps de turc de l'estratègia repressiva de Felip Puig i CiU. La manifestació de Salt provenia d'una convocatòria col•lectiva i per tant, no es pot atribuir a dues persones ser-ne les organitzadores pel simple fet d'estar-hi presents. Els mossos d'esquadra ni tan sols van identificar-les, perquè, una vegada més, han utilitzat els seus fitxers policials polítics amb què persegueixen les activistes de les organitzacions i els moviments socials.

Però no se'n sortiran: la repressió, ni en forma de porres, ni de multes, ni d'amenaces de presó, no ens impedirà mobilitzar-nos ni, per descomptat, manifestar-nos contra el racisme i el feixisme.

Per tot això exigim:

Que s'arxivi l'expedient sancionador per la manifestació antifeixista del 27 d'agost a Salt, amb què el conseller Felip Puig vol multar amb 9.000 euros dues companyes.

Que es respecti el nostre dret a manifestar-nos amb llibertat: ni repressió, ni feixisme, ni retallades.

Per solidaritzar-nos amb ell companys encausats, vam convocar una manifestació el 21 de gener a Girona per la retirada de l'expedient sancionador i pel dret de manifestació, que va aglutinar unes 300 persones, per expressar el rebuig contra aquesta sanció i contra la persecussió política que s'està duent a terme en vers els moviments socials, criticant el greuge que representa per a la democràcia, el fet de que es persegueixi a aquells que pretenen fer-la créixer potenciant valors com l'antiracisme i l'antifeixisme.

Campanya pel tancament del CIE de la Zona Franca

La mort d'un immigrant per manca d'assistència mèdica reactiva la mobilització

Redacció

Prop de 400 persones es van manifestar el 8 de gener davant del Centre d'Internament d'Estrangers de la Zona Franca de Barcelona per exigir-ne la clausura, convocats per diverses entitats i assemblees que lluiten contra els CIE. Es tractava de la primera mobilització social després de la mort, el 6 de gener, d'un jove guineà en aquest centre per manca d'assistència mèdica, i va ser la concentració més nombrosa realitzada davant del conglomerat de reixes, filferros, càmeres de videovigilància, galeries i sòtans que configuren aquest centre d'internament ple de cel•les on s'hi apleguen regularment més de 200 persones migrants a qui se'ls hi ha obert un procés d'expulsió.

La mobilització fou desencadenada arran de la mort en estranyes circumstàncies d'un jove de 21 anys provinent de Guinea-Conakry. El noi va arribar en pastera a les costes andaluses i, després de passar pel centre d'internament de Melilla, va ser traslladat a Barcelona. Compartia cel•la des del 22 de desembre amb cinc persones més.

Aquest episodi ha tornat a posar sobre la taula les polèmiques condicions de vida dels estrangers en els 8 centres d'immigrants que hi ha a l'Estat espanyol. Les organitzacions convocants de la manifestació denuncien que es tracta de centres il•legals perquè s'hi retenen contra la seva voluntat persones que no han comès cap delicte sinó una falta administrativa.

Testimonis de diversos immigrants tancats al CIE asseguraven que el jove va demanar assistència mèdica la tarda del 5 de gener, però que els agents de policia destinats a la seva galeria no van entendre res del que deia per manca d'intèrprets. Això, sumat al fet que al CIE no hi ha cap mena de personal sanitari durant les hores nocturnes, va fer que, hores més tard, quan els guardes es van adonar de les dificultats respiratòries del jove, haguessin d'avisar una ambulància. Davant la gravetat de la situació, una segona ambulància medicalitzada va ser alertada, però no va poder fer res per a reanimar-lo. Oficialment, la raó de la mort és una parada cardiorespiratòria.

El govern va triar amb especial intencionalitat la ubicació del Centre d'Internament d'Estrangers (CIE) de Barcelona. Mai es va fer pública fins a la primavera de 2006, quan un activista de les campanyes contra l'existència d'aquests centres va descobrir en una de les milers de pàgines del BOE la publicació de la licitació d'obra per a la construcció d'aquesta presó per a persones migrants. La Zona Franca, i en especial el carrer E, és probablement el lloc de la ciutat de Barcelona més allunyat i inhòspit, ideal per a una instal•lació que no té vocació de donar-se a conèixer a l'opinió pública.

Arran d'aquests fets es va donar vida a la Campanya pel Tancament dels Centres d'Internament d'Immigrants de Barcelona, que agrupa tot un seguit d'entitats i col•lectius (entre ells la CGT), que van fer públic en roda de premsa un comunicat i van convocar una concentració-acció pel tancament dels CIE el 20 de gener a la Delegació del Govern a Barcelona.

Comunicat públic davant els fets del CIE de Zona Franca

Les entitats, col•lectius i organitzacions sotasignants volem manifestar davant la societat civil i davant les Administracions Catalana i Estatal que:

Des que es va obrir el Centre d'Internament d'Estrangers de la Zona Franca de Barcelona l'any 2006 s'han produït nombroses irregularitats que han tingut com a conseqüència la vulneració sistemàtica de drets de les persones que han estat internades en el CIE de Zona Franca, igual que passava anteriorment a la Comissaria de la Verneda.

Des de la primera setmana de gener s'han produït situacions especialment greus en el CIE de la Zona Franca:

* Des de començaments d'any s'han presentat dues denúncies per maltractaments produïts a l'interior del Centre d'Internament, perquè dos interns han estat agredits i vexats per membres del Cos Nacional de Policia. Ets denúncies se sumen a les que es vénen presentant des de fa anys.

* A la nit del 5 al 6 de gener va morir Idrissa Diallo, un jove guineà de 21 anys a l'interior del CIE al voltant de les 2h. del matí. Al contrari del que ha manifestat la policia, diversos testimonis dels fets han afirmat que podria haver tingut lloc una negligència motivada, en part, per la manca de traductors al CIE de Zona Franca. L'Associació solidària DAB, integrant de Papers i Drets per a Tothom, ha interposat en el dia 11 de gener una denúncia davant el jutjat d'instrucció número 5 de Barcelona, per poder personar-se com acusació particular en el cas de la mort del guineà Idrissa Diallo

* Una de les persones que era a la cel•la amb Idrissa, i un dels principals testimonis dels fets, va demanar mitjançant una trucada telefònica assistència lletrada a dues advocades. Aquestes advocades van accedir el diumenge a la tarda a parlar amb aquest intern. Li van veure durant mig minut en què l'intern només expressar que estava vivint una situació de molta violència dins del CIE. En aquest moment el director va expulsar de molt mala manera amb l'ajuda de més policies a aquestes dues advocades del Centre, privant a la persona interna del dret a l'assistència lletrada. L'endemà a la tarda, van impedir sota l'exprés mandat del director del Centre Jose Manuel Casado, la visita d'un altre advocat a aquest mateix intern ja que aquest el va tornar a requerir per telèfon. Els tres advocats / es han presentat una queixa davant la Comissió de Defensa, i davant la Comissió de Relacions AMB l'Administració i la Justícia (CRAJ) del Col•legi d'Advocats de Barcelona.

* Així mateix, des que van passar els fets s'ha obstaculitzat i impedit l'entrada de persones d'entitats i col • lectius que treballen per la defensa dels drets de les persones migrants perquè visitessin a persones internes.

Davant els fets exposats, les entitats sotasignants exigim:

Que s'investiguin i aclareixin les circumstàncies que van envoltar la mort de Idrissa Diallo perquè es conegui si va poder existir algun tipus de negligència per part de les persones que custodiaven les persones privades de llibertat en el CIE de Zona Franca.

Que es prenguin mesures de protecció per a les persones que han estat testimonis de la mort de Idrissa ja que no podem oblidar que a més de no haver pogut ser assistits per advocats estan custodiats per les mateixes persones que podrien haver comès una negligència, i això podria afavorir pressions a l'hora d'exercir la seva condició de testimonis. Entenem que donada la situació haurien de ser posades automàticament en llibertat ja que són testimonis d'uns fets especialment delicats i que en cap cas han de ser deportades.

Que de cap manera es torni a negar el dret d'assistència lletrada a les persones internes en el CIE de Zona Franca i que es respecti i faciliti el treball professional dels advocats / es en el CIE de la Zona Franca.

Que no s'obstaculitzi ni s'impedeixi l'accés de persones de la societat civil, d'entitats i organitzacions que treballen per la defensa dels drets de les persones migrants i pels Drets Humans al CIE de Zona Franca. Encara que es vulgui convertir el CIE en un lloc opac i apartat de la societat, les organitzacions o entitats sotasignants no ho tolerarem.

Que es nomeni més aviat millor uns concrets Jutjats de control dels Centres d'Internament d'Estrangers, igual que s'han nomenat en altres ciutats com Madrid o València. A Barcelona, ??l'encarregat de vetllar pels drets de les persones internes en el CIE és el Jutjat de Guàrdia de cada dia, cosa que en la pràctica suposa que no es supervisa el que passa al CIE de Zona Franca. Entenem que el control només es podrà exercir nomenant Jutjats concrets.

Que cessin les situacions de violència i maltractament a l'interior del CIE de Zona Franca i en el moment en què les persones són traslladades a l'aeroport per ser deportades, moment en què sabem que s'han produït situacions de mal tracte.

Que cessin les batudes per criteris racials a Catalunya i a l'Estat Espanyol, que paren i identifiquen a persones en la via pública, en les estacions de tren, d'autobús, a l'aeroport, a la sortida de locutoris o d'associacions d'immigrants a persones perquè el seu color de pell no es correspon amb els trets ètnics europeus.

Les entitats sotasignats entenem que s'han d'adoptar les decisions pertinents perquè es respectin els drets de les persones que són privades de llibertat en els Centres d'Internament. No obstant això, seguirem treballant des de la societat civil perquè aquests es compleixin en tant no es decideixi la principal decisió política que entenem que s'ha de prendre respecte als Centres d'Internament d'Estrangers, la qual no és sinó el seu tancament.

Exigim el tancament del Centre d'Internament del CIE de Zona Franca i de tots els CIES de l'Estat Espanyol. No s'ha de privar de llibertat a persones pel fet de no tenir la seva situació administrativa regularitzada.

Dinamita de cervell

El 15-M i el que som

Libre Pensamiento

Quan mai passa res; quan la crisi desenvolupa les seves etapes d'acord al previst; quan la política exerceix el seu joc amb exasperant normalitat, desenvolupant una degradant cadena de mesures antisocials com les úniques possibles i en benefici de la ciutadania; quan el conjunt de la societat ens adeqüem al paper que ens atorguen, en l'atur, en la precarietat, en el infratreball, en l'ocupació estable i amb dret a hores extres, en aquest miserable, en definitiva, treballar i consumir segons uns altres ens dicten; quan s'està instal•lant una normalitat cada dia més ignominiosa de la qual tots formem part; gairebé de cop i volta , el 15M ve a ser una irrupció i es converteix en esdeveniment, com si, després de tant temps, passés alguna cosa.

És cert que durant aquest temps hem vingut fent, més o menys, "el que hem pogut", però és igualment cert que hem pogut poc. El que veníem fent, tant CGT com altres organitzacions sindicals i socials, venia quedant dintre del que de nosaltres cabia esperar-se i també reduït al que, sent el que som, de nosaltres era esperable, sense aconseguir un major entroncament amb la societat, sense assolir fer aflorar els seus malestars i, per tant, sense aconseguir trencar la normalitat o, encara pitjor, entrant a formar part d'ella.

Era, fos la que fos la seva intencionalitat, una espècie d'encasellament de cada qui en el seu paper, passant tot a formar part d'aquesta realitat total, òbvia, que imposava les seves dinàmiques sense traves. Res d'això que fèiem era banal. Però no servia. De cop i volta, o no tan de cop i volta, el 15M sorgeix com una cosa nova i diferent, amb aquest aire fresc i ingenu de l'espontaneïtat; aflora un malestar contra l'estat de les coses, com si la realitat pogués canviar-se i ser una altra.

És aquest caràcter espontani el que ho converteix en una irrupció inesperada, capaç de trencar la realitat, de dir-la, de qüestionar-la i desemmascarar-la. El que apareixia com obvi i necessari, deixa de ser-ho. El 15M queda fora del que semblava capaç d'integrar-ho tot, és una altra realitat, que, quedant fora i sent una altra, posa de manifest, i en qüestió, la realitat existent. El 15M té una cosa del que sempre hem volgut que es donés i buscat provocar.

El 15M ha aconseguit ja assoliments importants: la seva mateixa presència, l'ocupació de l'espai públic, la denúncia i posada en qüestió de l'existent, la generació d'un nosaltres fins a avui inexistent, la propagació bastant estesa de simpaties i adhesions… són resultats valuosos que obren una porta en una situació de tancament i foscor que semblava inexpugnable. Assoliments importants que encara "no han aconseguit res". Té encara tot el treball per davant, moltes voluntats que sumar i, sobretot, tota la realitat per canviar, una realitat molt dura imposada i mantinguda per uns poders enormement forts.

Molt múscul haurà de desenvolupar el 15M per a poder arribar al que són els seus objectius, o si més no una part substancial dels mateixos. Alhora, encara que ha cobert etapes i superat proves, manté totes les incògnites i incerteses d'un moviment nou i d'encara poc recorregut. Beneïdes incerteses enfront de les certeses en les que estàvem instal•lats. Totes les anàlisis crítiques que puguem i hem de fer, per res posen en qüestió el punt de partida que el 15M és el millor, si no l'única cosa, que ha succeït des de molt temps enrere, i que té molt a veure amb el que sempre hem volgut que succeís i el que hem buscat, i esperem que contribuït a provocar.

Aquí està, és nostre en la mesura que sempre hem treballat perquè alguna cosa així succeís, i, sobretot, nosaltres som d'ell en la mesura que som de, i per a, la realitat. És una porta que s'obre, en una realitat que semblava opaca i impenetrable. Tenim, també, molt que aprendre del 15M. D'una banda, aquesta necessitat de no caure en la rutina que sempre aguaita a organitzacions més establertes, aquesta necessitat de mantenir-nos en permanent recerca i intent per rejovenir tot el que diem i fem, sense deixar-los caure en "el que cal dir i el que cal fer", reinventant-nos sempre, convertint-nos, també nosaltres, en imprevisibles.

D'altra banda, que el que importa és el que succeeix, sent molt secundari qui ho protagonitza i/o rendibilitza, mantenint a l'organització en el que és, un mitjà, tot l'important que es vulgui, però que mai ha de convertir-se en finalitat ni supeditar-la. El 15M, per exemple, ha construït una realitat més àmplia i, almenys conjunturalment, més útil, generant un "nosaltres" més difús però més potent que aquells en els quals veníem movent-nos. Integrar-nos en aquest nou "nosaltres" sense reserva ni conservadorisme, aportant tot el bagatge adquirit en la nostra marxa, però sense pretendre marcar aquesta aportació, és la nostra tasca. Res hem de reservar-nos ni de què protegir-nos. De res serveix la marca, excepte, quan serveix, d'instrument. De res serviria tenir una CGT un poc més implantada en una realitat decididament més hostil, en la qual cada dia serem menys operatius. Per sobre de tot ens devem a la realitat.

Aquesta supeditació a la realitat, deixant l'organització en el seu caràcter de mitjà, bolcada sense reserves cap a l'exterior i aquesta necessitat de buscar noves i millors vies i formes d'actuació, sent una necessitat sempre, ho és molt més en un moment com l'actual. És cert que hi ha una tendència a veure qualsevol moment present amb caràcter d'excepcionalitat, com decisori i cruïlla, i és cert que tots ho són per la seva pròpia condició. Però alguns ho són en major mesura.

L'actual crisi té unes connotacions que la fan de major envergadura que les crisis cícliques viscudes anteriorment; no és previsible una recuperació que ens dugui a noves etapes de bonança, el previsible és un enduriment de la situació actual que ens aboqui a un escenari diferent. Per això l'atac del poder ve sent tan aferrissat. També per això requereix de nosaltres el ple desenvolupament de les nostres capacitats d'actuació, el buidatge en la realitat sense cap reserva conservadora.

El 15M és avui la nostra aposta. Encara que el seu futur sigui incert el nostre interès està que es desenvolupi i vagi tan lluny com sigui possible. Conèixer les seves limitacions no pot convertir-nos en endevins del seu fracàs sinó en els seus impulsors més encertats. És dubtós que pugui obtenir assoliments substancials, per a això segurament seran necessaris moviments més arrelats socialment i més estesos en l'entorn internacional. També segurament, per la seva pròpia naturalesa, no és un moviment que vagi a tenir un desenvolupament lineal i mantingut sinó que pot anar tenint sorgiments distints i discontinus. Però això no resta importància a cadascuna d'aquestes emanacions i en concret a la seva expressió actual.

El 15M és la que ara tenim i la nostra tasca és enfortir-lo i impulsar el seu efecte contagi. En bona mesura, d'ella, del que ara siguem capaces de fer, dependran els futurs moviments similars que puguin sorgir posteriorment, i esperem que també en depengui el futur de la nostra societat.

** Editorial revista Libre Pensamiento nº 68, revista trimestral de debat i reflexió de la CGT*

La desfeta planificada de l'Estat del Benestar

Albert Recio

La reforma constitucional aprovada pel parlament espanyol el passat mes de setembre de 2011, elevava a categoria jurídica el desmantellament dels serveis públics. Només una reforma fiscal amb més i més justos impostos pot evitar la pèrdua definitiva dels drets socials.

L'allau de reformes i retallades que estem patint des de feia un any i mig culminava amb una reforma constitucional exprés que elevava a categoria jurídica el desmantellament dels drets socials. La manera com es va justificar ens és coneguda (es fa pel nostre bé, ens permetrà sortir de la crisi, ara ens toca pagar per haver viscut tant de temps per sobre de les necessitats…).

Només cal que sintonitzeu cada matí Catalunya Ràdio, la que paguem entre tots, per sentir el mateix discurs (adobat amb alguns Aromes de Montserrat en forma d'elogis al "govern dels millors") en boca de Manel Fuentes. Una justificació amb un clar propòsit subliminal: presentar l'oposició a les retallades i la pèrdua de drets com una actitud irracional o inútil. Per això convé fer-se algunes preguntes bàsiques que ens ajudin a tenir arguments.

Tenim un sector públic inflat?

Els que diuen que el país ha viscut amb un sector públic inflat ignoren uns quants fets bàsics. El pes de la despesa pública al nostre país ha estat sempre per sota de la mitjana europea. Quan comparem dades de despesa social (22,7% del PIB enfront del 26,9% de la UE dels 27), sanitat (8,4% del PIB enfront del 9,2% de la UE dels 15) i educació (4,9% del PIB enfront del 6,2% de la OCDE), és palès que sempre hem estat per sota, fins i tot de països més pobres, com Grècia, que ha fet un major esforç en aquest tema. El mateix passa si comparem el pes dels funcionaris i dels treballadors públics. Si alguna cosa caracteritza el nostre país és la insuficiència del sector públic. Sense comptar que una part important de la despesa acaba canalitzant-se al sector privat (ensenyament concertat, sanitat concertada) amb més que discutibles efectes socials, com ho mostra la persistència d'una forta discriminació social en les escoles concertades.

Per què tenim un endeutament tan gran?

Aquest és un altre mite. El deute públic espanyol no és excessivament gran. El deute públic brut se situa en un 65% del PIB, molt per sota de la majoria de països amb greus problemes (150% Grècia, 120% Itàlia, 114% Irlanda), o fins i tot de molts que aparenten més salut que nosaltres (229% Japó, 100% USA, 80% Alemanya). El deute fort espanyol és fonamentalment deute privat, de bancs i grans empreses que han utilitzat massivament el crèdit exterior per finançar la bombolla immobiliària i la seva expansió internacional. El problema és que aquest deute privat pot convertir-se en deute públic, com ja ha passat quan l'Estat ha avalat les emissions de deute de bancs i caixes o s'ha fet càrrec de les caixes en fallida. El problema per al sector públic no es tant d'endeutament total sinó de creixement del dèficit que ha tingut lloc els darrers anys.

D'on ve el creixement del dèficit públic?

El dèficit és fonamentalment el producte de l'ensorrament dels ingressos públics (impostos, taxes i cotitzacions socials), que en tres anys han passat de representar el 38,2% del PIB al 31,5%, situant el nostre país entre els que tenen menys recaptació d'Europa i molt lluny de la mitjana (que se situa en un 40%).

Aquesta davallada dels ingressos és el resultat de dos factors combinats: la caiguda de l'activitat econòmica, especialment el daltabaix immobiliari, i les diverses reduccions d'impostos que han tingut lloc els darrers 15 anys (pràctica eliminació d'impostos com l'IAE, de patrimoni, successions… i fortes retallades a l'Impost de Societats

i l'IRPF, especialment a les rendes del capital).
Un exemple ens ho pot aclarir: segons l'Agència Tributària, la caiguda dels beneficis declarats per les empreses a l'Impost de Societats en el període 2007-2010 ha estat del 20%. Per tant, la recaptació hauria hagut de caure en aquesta proporció. Però la caiguda real ha estat del 40%, el doble. L'explicació és que s'han introduït un conjunt de desgravacions amb l'excusa de la creació d'ocupació.
Cal també considerar les despeses extraordinàries fetes al principi de la crisi, on destaca la compra d'actius a la banca (el diari Público ha quantificat en 126.000 milions d'euros les ajudes al sector financer).

Com ens afecta el canvi constitucional?

La reforma constitucional introdueix dues restriccions que encara dificultaran més el desenvolupament de l'Estat del Benestar. En primer lloc imposa que el pagament d'interessos financers és prioritària sobre qualsevol altra obligació. Una cosa insòlita que no passa en el món privat, on les empreses en dificultats renegocien els crèdits. Si en el futur un Govern irresponsable acceptés negociar un crèdit usurari, amb la lletra de la llei, el país no podria eludir-ne el pagament.
En segon lloc, limita a un 0,4% el dèficit estructural, un límit molt estricte que actualment no hi ha cap país europeu que acompleixi. Això es traduirà en una forta pressió sobre la despesa social corrent.

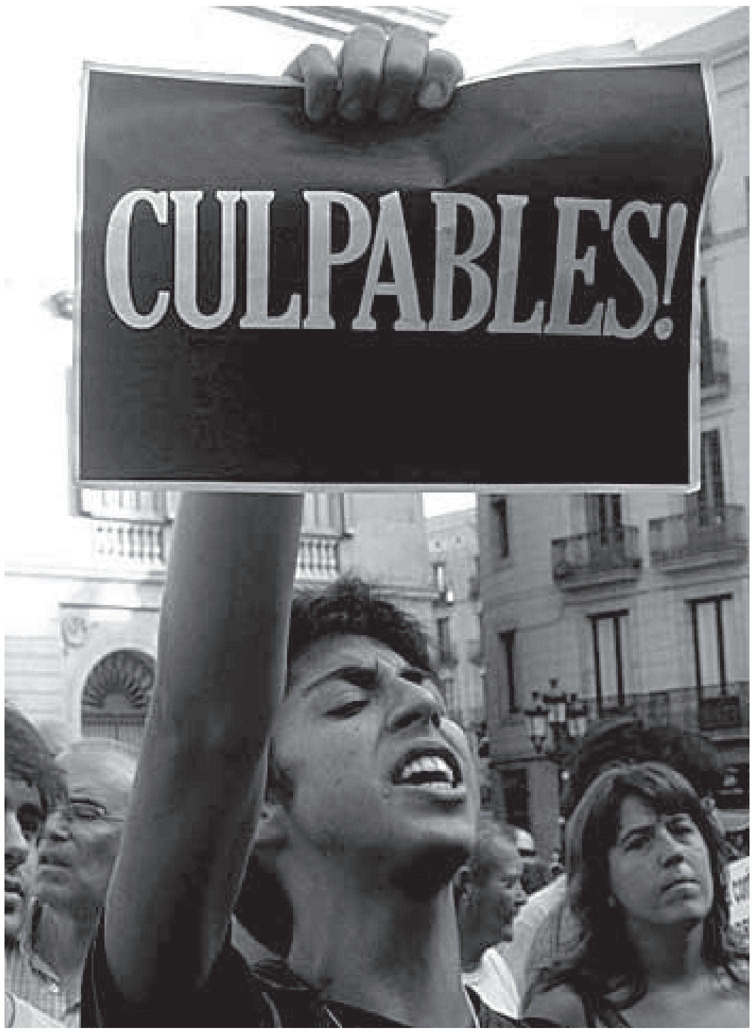
Però, no és dolent l'endeutament?

Ara l'endeutament es presenta com el mal general i torna la cantarella de l'estirar més el braç que la màniga. Les coses són, però, més complexes.
És lògic finançar amb deute les inversions que tenen efectes a llarg termini. Per exemple, si ens endeutem per construir escoles les tindrem més aviat i les podem anar pagant a mesura que s'utilitzen.
Amb el nou model, només les podrem construir quan tinguem els diners o fent fortes reduccions en altres despeses.
És també prou conegut que quan l'atur és massiu l'increment de despesa pública amb dèficit genera activitat econòmica i permet reduir l'atur. De fet, això és el que ha permès l'activitat pública els primers anys de la crisi. Les retallades no afecten tan sols les persones implicades amb la pèrdua del lloc de treball o els salaris, també redueixen la demanda a altres sectors.
El problema és que els darrers anys s'ha imposat el dogma del dèficit zero, sobretot promogut per les elits alemanyes que tallen el bacallà a Europa (però que no es van aplicar quan ells van tenir problemes derivats de la seva unificació).

Què hem de demanar?

Mantenir i millorar l'Estat del Benestar és bàsic. Tenim molt a perdre amb el seu desmantellament. Només hi ha una forma d'evitar-ho. Amb un important augment d'impostos que situïn el país a nivells europeus. Un increment que, a més, ha d'introduir justícia. No pot ser que les rendes del capital estiguin menys gravades que les salarials, que es mantinguin alts nivells d'evasió fiscal i dels mecanismes que la permeten (com les famoses Sicav), que s'eliminin impostos clarament redistributius (com el de successions). Una reforma fiscal amb més i millors impostos és un element clau. Més difícil, almenys a curt termini, és tirar enrere la reforma constitucional. Però podem esperar que aquest article formi part d'aquells que mai funcionen realment.
I per acabar, una proposta: que el moviment veïnal desenvolupi una línia reivindicativa del tipus "impostos justos per garantir els serveis públics".

** Albert Recio és professor d'economia de la UAB i vicepresident de la FAVB*

Hi ha alternatives a les retallades

Vicenç Navarro

Aquest article mostra com per cada retallada de despesa pública social que s'està realitzant, tant a nivell del govern central com autonòmics, existeixen altres alternatives que serien més eficaces i menys impopulars entre la ciutadania, que permetrien aconseguir igual o majors recursos per part de l'Estat.
S'estan fent a Espanya retallades molt substancials de la despesa pública social que finança les transferències públiques (tals com les pensions i les ajudes a les famílies) i els serveis públics (tals com la sanitat, l'educació, els serveis d'ajuda a les persones amb dependència, les escoles d'infància, els serveis socials, entre altres) que representen la major reducció de l'Estat del benestar espanyol que aquest hagi sofert en els 33 anys de democràcia. Aquestes retallades les està realitzant el Govern central, així com gran nombre de governs autonòmics, havent estat particularment accentuades a Catalunya.
Tres observacions han de fer-se arran d'aquests fets. Una és que cap d'aquestes retallades estava anunciada en els programes electorals dels partits governants que les estan fent. En realitat, tots ells van subratllar en les seves campanyes electorals que no realitzarien retallades en les transferències i serveis que estan sent retallats. La segona observació és que aquestes retallades es presenten, tant pel establishment polític com pel mediàtic, com inevitables i necessàries, i responen –segons tals establishments– a la pressió externa dels mercats financers, els quals assenyalen la necessitat de realitzar tals retallades.
Aquest argument de inevitabilitat i necessitat ha calat en l'opinió popular com a conseqüència d'una promoció massiva per part dels mitjans d'informació de major difusió (tant públics com privats) del país, que han estat protegint tals retallades. Un dels rotatius de major difusió va presentar el 27 de setembre unes enquestes mostrant que, posats a escollir, hi havia més espanyols que, per a reduir el dèficit, preferien les retallades a la pujada d'impostos. Semblaria, doncs, que les retallades que s'estan portant a terme tenen el suport popular que les legitimitza. Aquest argument de inevitabilitat, no obstant això, és profundament erroni. I la percepció de suport popular està també equivocada.
Mirem primer l'argument que les retallades tan intenses de la despesa pública social es deuen a la pressió dels mercats. La lectura dels informes de les agències de valoració de bons i dels majors centres financers mostra una variabilitat d'opinions. Així, en ocasions expressen inquietud sobre la grandària del dèficit i del deute públic, però en altres ocasions, com ara, mostren gran preocupació per la falta de creixement econòmic. Quant a la reducció del dèficit, tals institucions financeres no indiquen com hauria de realitzar-se. Una manera és mitjançant les retallades de despesa pública social, però no és ni l'única ni la millor manera d'aconseguir-lo. Una alternativa és augmentant els impostos.
Així, en lloc de congelar les pensions (amb el que s'intenten estalviar 1.200 milions d'euros), es podrien haver aconseguit 2.100 milions d'euros mantenint l'Impost del Patrimoni, o 2.552 milions si s'haguessin anul•lat les rebaixes dels impostos de successions, o 2.500 milions si s'hagués revertit la baixada d'impostos de les persones que ingressen més de 120.000 euros a l'any, retallades dels impostos recolçades –totes elles– pels partits que ara fan aquestes retallades de despeses. O en lloc de les enormes retallades en sanitat que intenten aconseguir un estalvi de 6.000 milions, podrien haver anul•lat la baixada de l'Impost de Societats de les grans empreses que facturen més de 150 milions d'euros a l'any (i que representen només el 0,12% de totes les empreses), recollint 5.300 milions d'euros. O en lloc de retallar els serveis públics com sanitat, educació i serveis socials (assolint un total de 25.000 milions d'euros), podrien haver corregit el frau fiscal de les grans fortunes, de la banca i de les grans empreses (que representa el 71% de tot el frau fiscal), recollint molt més, és a dir, 44.000 milions. O, en lloc de reduir els serveis d'ajuda a les persones amb dependència (intentant estalviar 600 milions d'euros), podrien haver reduït el subsidi de l'Estat a l'Església catòlica per a impartir docència de la religió catòlica en les escoles públiques, o eliminar la producció de nou equipament militar, com els helicòpters Tigre i altres armaments.
El fet que s'escollís fer les retallades citades sense ni tan sols considerar aquestes alternatives no té res que veure (insisteixo, res a veure) amb les pressions dels mercats financers. La reducció del dèficit públic podria haver-se assolit revertint les enormes rebaixes d'impostos que han beneficiat primordialment a les rendes superiors (una persona que ingressi més de 300.000 euros a l'any ha vist reduir els seus impostos durant el període que Espanya va estar governada per Aznar i per Zapatero un 37%, mentre que la gran majoria de la població tot just va notar aquesta baixada).
El suposat suport popular a tals retallades no pot derivar-se de la pregunta esbiaixada i tendenciosa de preguntar-li a la població si per a reduir el dèficit prefereixen les retallades en l'Estat del benestar o l'augment dels impostos. La paraula "impostos", sense aclarir de qui, genera sempre una resposta predictible de rebuig. Però si, en lloc d'utilitzar el terme genèric "impostos", s'utilitzés l'augment d'impostos citats en aquest article, que se centra primordialment en les rendes superiors (revertint les enormes reduccions que els van beneficiar) i que no afecta a la gran majoria de la ciutadania, la resposta seria oposada a la que aquella pregunta tendenciosa indica.
Que aquestes alternatives no tinguin la centralitat política o l'exposició mediàtica que tenen les retallades es deu al fet que les rendes superiors, la banca i la gran patronal, tenen molt més poder sobre l'Estat espanyol que les classes populars, que són les que estan més afectades per les retallades.

** Vicenç Navarro és catedràtic d'Economia de la Universitat Pompeu Fabra*

El declivi del capitalisme?

Xavier Díez, historiador

Un dels fenòmens més colpidors de la història recent fou el del naufragi del comunisme. La facilitat amb què es va dissoldre la Unió Soviètica va deixar sorprès tothom. Tampoc semblava fàcil imaginar la fallida ideològica d'un marxisme pel qual milions de persones havien lliurat les seves vides confiades en un món millor sorgit d'una revolució social. Dues dècades després, aquella poderosa organització internacional amb partits, sindicats, intel•lectuals i un discurs teòric detalladament elaborat sembla el somni d'una nit d'estiu. Fora d'uns quants irreductibles, la majoria van abandonar les seves creences, van provar, sense èxit, una reconversió ideològica o, simplement, van acabar reclosos en la pròpia privacitat.

El discurs marxista es basava en un discurs prou simple. El capitalisme, sistema d'organització econòmica fonamentat en l'explotació dels recursos naturals i les persones, acumulava plusvàlues a partir del control dels mitjans de producció. El resultat, la privatització en poques mans dels fruits del creixement econòmic, generava desigualtats intolerables. La reversió del procés només era possible si la classe industrial explotada acabava controlant aquests mitjans. Posteriorment Lenin va traduir la teoria en la praxi de la presa de poder a partir d'un partit únic que no només controlava els mitjans sinó la totalitat de la vida pública i privada dels ciutadans d'un estat.

La gran paradoxa és que els estats comunistes van continuar aplicant estructures econòmiques, tècniques d'organització i mentalitats purament capitalistes. Els mateixos plans quinquennals perseguien idèntics objectius que les economies de lliure mercat; el creixement i l'expansió il•limitada i la concentració de la plusvàlua, també en les poques mans dels dirigents del partit únic. Tot té una lògica. Marx, com ell mateix reconeixia, era un deixeble de Hegel. I el filòsof alemany podria ser considerat com el pare del concepte de progrés. Aquesta idea només podia sorgir en el segle XIX, quan la revolució industrial havia suposat un creixement material inèdit en la història. De fet, aquesta idea de progrés il•limitat és una anomalia en la història universal, on l'estancament i l'estructura cíclica d'expansió-contracció ha estat el més habitual.

Històricament semblem arribats a un punt en què la inèrcia de l'expansió industrial sembla donar símptomes d'exhauriment, si més no a Occident. Passades l'era del vapor, de l'electricitat o la revolució informàtica i tecnològica capaç de multiplicar els béns i els serveis, els esdeveniments recents, l'hegemonia d'un capitalisme financer i especulatiu deixa en evidència un canvi de paradigma. En la nostra generació hem passat del fum de les fàbriques a fabricar fum. El creixement econòmic que assenyalen els estadístics sovint no reflecteix altra cosa que l'alteració del preu de les coses o la colonització, per part del capital privat, d'espais reservats a la comunitat.

A Occident (a la Xina estan fent la seva pròpia revolució industrial), s'instal•la el pensament col•lectiu que les crisis, anteriorment considerades com a accidents en una dinàmica d'expansió, comencen a cronificar-se. De fet, per a les classes mitjanes i baixes, l'estancament i erosió de poder adquisitiu i drets socials representa el més habitual des dels setanta ençà. I totes les estadístiques on el PIB nacional apareix en positiu amaguen el fet que, en realitat, tot creixement no es fa sobre la base de millores tècniques, sinó d'apropiació dels minvants recursos de la majoria. Un exemple, la bombolla immobiliària, on molts s'enriquiren a partir de la violació del dret constitucional a l'habitatge digne. Malgrat això, l'ortodòxia econòmica assenyala que només el creixement econòmic pot permetre sortir d'una crisi que no és accidental, sinó sistèmica. I els ideòlegs actuals del capitalisme, després de perseverar en el fracàs, s'assemblen més a bruixots que a científics. I les seves teories no esdevenen altres coses que creences irracionals i supersticions.

En aquestes circumstàncies, es podria inferir que la fallida comunista anticipà el declivi, si més no teòric, del capitalisme ortodox. Ambdues idees es fonamentaven en un mateix principi hegelià, la idea de progrés, avui del tot desacreditada. Per tant, calen nous paradigmes per evitar la catàstrofe. I en una època en què el principal dany col•lateral del capitalisme és la creixent desocupació i exclusió social, potser ens convenen més solucions aritmètiques que ideològiques. És a dir, repartir, en comptes d'esperar un creixement que no tornarà en un futur sense progressos materials apreciables. Potser és per això que l'anarquisme sembla haver sobreviscut al comunisme. El contemporani de Marx, Kropotkin, ho va deixar clar a "La Conquesta del pa". Disposem, malgrat tot, d'un ampli nombre de recursos. I tothom en pot gaudir sempre que es reparteixin equitativament. I en un moment com aquest, val més repartir el treball i els seus fruits d'una manera organitzada abans que esperar que els exclosos de Tottenham reclamin violentament el seu tros de pastís.

El carrer indignat

Secció Sindical CGT Telefònica Tarragona

El carrer, allunyat de les fredes i manipulades estadístiques o notícies, és el veritable termòmetre social que ens permet mesurar el grau d'insatisfacció de la societat. Aquest últim any, el carrer ens deixa gravada en la retina la indignació dels que se senten marginats de l'estat de benestar incomplet i en clara reculada.

Demostrant que no estavem dormits, vam sortir al carrer en massa a protestar contra la guerra de L'Iraq o la la manipulació de la informació dels greus atemptats del 11M. Aquesta vegada, la retallada de llibertats imposada per les entitats financeres i les grans corporacions, amb la col•laboració, sense pudor, de les classes polítiques de tots els estats, ha incrementat l'heterogeneïtat de les persones que l'ocupem i la diversitat dels moviments socials, símptoma inequívoc que la resposta ha estat molt més nombrosa que les anteriors.

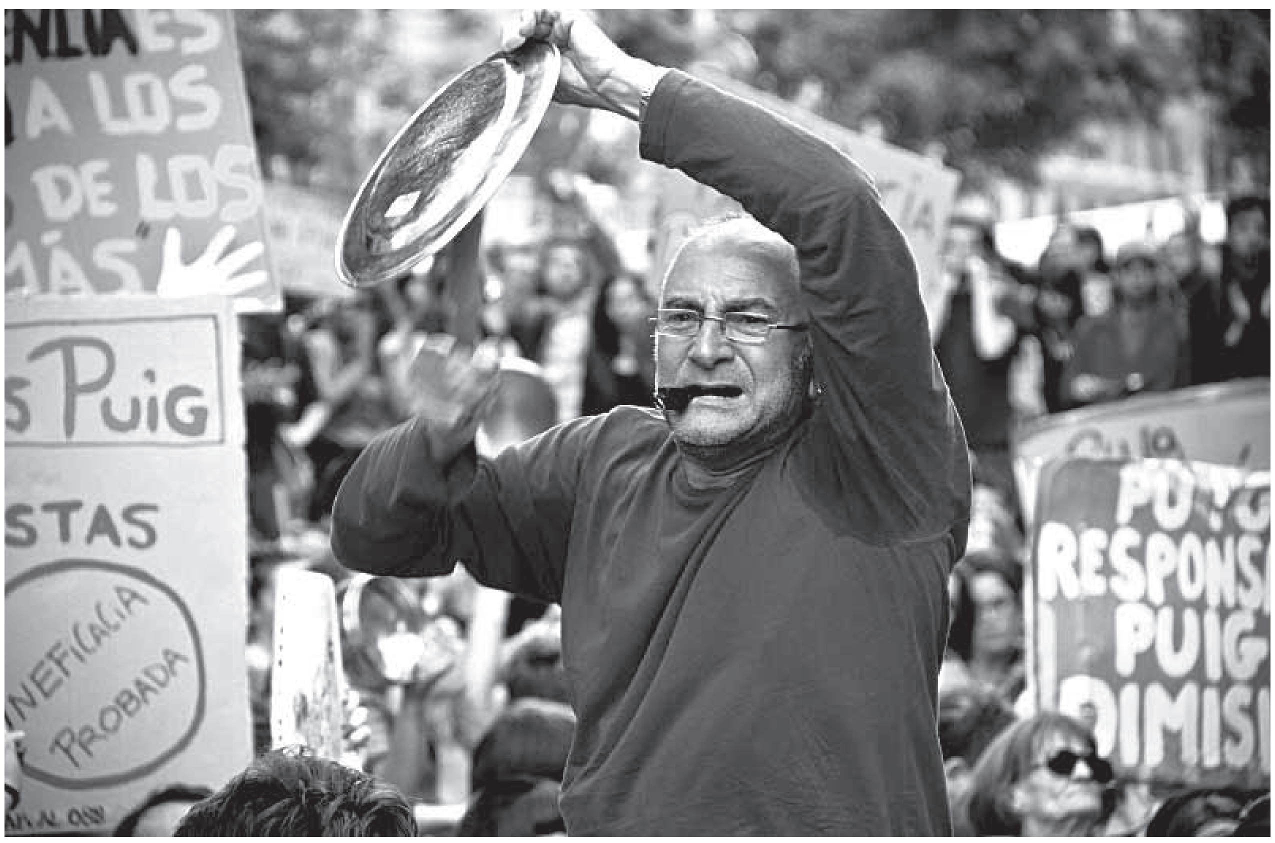
Per desgràcia, no seran les i els polítics del Partit Popular una excepció i decidien, tot just una setmana després de la constitució del govern i contra el seu propi programa electoral, retallar el dèficit públic pujant impostos i reduint les despeses socials.

Volen que paguem la seva crisi: persones majors, o en edat infantil, estudiants o treballadores, per compte propi o aliena, que desenvolupen la seva activitat en el públic o en el privat, siguin incapacitades, actives o en l'atur, forans o immigrants… La recepta és sempre la mateixa; però aquesta vegada en dosis industrials: congelació de les pensions i salaris, abaratiment de l'acomiadament, pujada dels impostos i grans retallades en despesa social. I ens avisen que la retallada de 16 milions d'euros es pot veure incrementada per cada punt que se superi el 8% del dèficit!

Però a aquesta cançó de bressol, corejada per polítics, agents socials i mitjans de comunicació de masses, amb tonada d'austeritat i melodies de sacrifici, el carrer li retorna un crit unànime: Aquesta crisi no la paguem!

Fins i tot entre les escletxes del periodisme institucionalitzat s'escapen advertiments de l'error de triar la retallada de la despesa pública i l'augment de la pressió fiscal, per als de baix, com únics camins per a eliminar el dèficit. Més al contrari, diuen que l'única possibilitat de reactivar la destrossada economia és mantenir el poder adquisitiu i augmentar la capacitat de l'estat per a seguir millorant l'imperfecte estat de benestar.

Però, per a aconseguir-ho, primer caldria aplacar la voracitat dels mercats financers posant barreres al lliure comerç, culpable de l'estrangulament creditici, tan sols solucionat, momentàniament, pel préstec dels governs a les entitats financeres a interès mínim. Caldria impedir que els bancs utilitzessin aquests diners, com ho estan fent, per a especular amb el deute públic i asfixiar-los; i, ja que es va concedir per a donar liquiditat a milers de persones en dificultats, o a les petites i mitjanes empreses a la vora de la fallida, forçar-los que així ho facin.

Per a sortir d'aquesta situació, a més, el nostre govern hauria de pujar l'impost de successions, recuperar el del patrimoni, eliminar els privilegis de les Sicav, augmentar la persecució del frau fiscal amb l'enduriment de les penes per prevaricació, frau i evasió fiscal… i un llarg etcètera de mesures que permetrien creure que existeix una democràcia real i justa.

O en el més proper, en la nostra Telefònica, hauria d'haver impedit la retallada de la plantilla amb subvencions estatals, com el subsidi d'atur que ja complementa la indemnització de qui se'n van; o les exempcions fiscals que buiden les arques de l'estat. I sent cert que sindicats signants i empresa van arribar a un acord perquè Telefònica compensés aquesta sagnia i que, fins i tot, hi ha una llei (sense desenvolupar) que l'obligaria a reingressar en la hisenda pública una part del subisidi emprat, recentment, la patronal, reclama la inconstitucionalitat d'aquesta mesura perquè s'aplicaria només a les empreses de més de 500 persones. Aquest és el seu tarannà!

Insistirem a lluitar contra tal atrocitat i, a pesar que el ministeri de treball ens ha desestimat el recurs d'alçada del ERO (era d'esperar que el ministeri, que li va donar el vistiplau, amb l'informe favorable dels sindicats que van signar l'acord, ho desestimés), ja hem anunciat a la justícia el nostre recurs contenciós administratiu, obligatori previ a la posterior denúncia.

No estem sols, l'essència de la demanda coincideix amb la de la lluita de milions de persones que, exigint la sobirania popular en multitud d'assemblees, concentracions i manifestacions, reclamen un món més humà i sostenible.

Ara, més que mai, la lluita transcendeixen de l'àmbit laboral per a instal•larse, com ho està fent, en tota la societat, més enllà dels centres de treball. La nostra organització té l'obligació de participar i arrossegar al major nombre de persones a aquesta altra globalització, la de la lluita social, en contra dels que defensen la de la deshumanització i la destrucció del planeta.

Dones, revolucionàries i anarquistes: 75 anys de la creació de Mujeres Libres

Kamala Orozco

A l'octubre de 1936 naixia l'Agrupació de Mujeres Libres/Dones Lliures. Anarquista, llibertària i emancipadora, va ser el germen d'un moviment que va arribar a tenir 20.000 afiliades.

Queden poques d'aquelles dones amb vida. Concha Liaño és una d'elles. Té 94 anys i conserva una enorme energia. Viu a Veneçuela des que es va exiliar durant la Guerra Civil. Va formar part de les dones que van iniciar Mujeres Libres i recorda la situació de la dona en aquells dies: "Ara no es poden imaginar com era la vida de la dona llavors. L'espòs manava i governava. Acceptaven aquesta submissió. Nosaltres vam entendre que si s'alliberaven econòmicament, ja no haurien de suportar això".

La idea de la revista Mujeres Libres –de la qual Diagonal va publicar un extens reportatge en el seu número 161– va sorgir en la tardor de 1935 de la mà de la militant anarquista Lucía Sánchez Saornil, a la qual després es van unir Mercedes Comaposada i Amparo Poch Gascón. Lucía i Mercedes "havien ensenyat en cursos d'instrucció elemental per a obrers i obreres, promoguts per la CNT de Madrid en els anys 30. Van veure la necessitat de realitzar-los específicament per a les dones, donada la misoginia i els prejudicis existents", indica Eulàlia Vega, autora del llibre Pioneras y revolucionarias.

Mentre la revista es gestava i sortia al carrer a Madrid, a Barcelona s'havia format l'Agrupació Cultural Femenina, en la seva majoria militants de la CNT i d'altres organismes llibertaris com els ateneus i les Joventuts Llibertàries. Coneixien la revista que es feia a Madrid. Mercedes Comaposada es va presentar a Barcelona buscant-les. Duia amb ella els estatuts d'una Federació Nacional. Els va informar que a Madrid i a Guadalajara ja s'havia constituït una agrupació amb els mateixos objectius. Havien anomenat a aquesta organització Federación Nacional de Mujeres Libres i va proposar que Catalunya formés part de la mateixa. Les catalanes van acceptar entusiasmades.

Una organització de masses

Van arribar a comptar amb 20.000 afiliades i 170 seccions locals en tot el país sense cobrar cap quota. La Comissió de Solidaritat s'encarregava de gestionar donatius o subvencions amb sindicats, ateneus i altres entitats. Pura Pérez, militant de l'organització, explicava el 1999 que "es gestava una revolució femenina, de la mateixa forma que entre tots es feia una Revolució Social. Obreres, camperoles, infermeres, llicenciades…Totes eren guiades pel desig d'emancipació, la seva obstinació era assolir una societat equitativa i un futur millor".

Martha Ackelsberg, autora de Mujeres Libres. El anarquismo y la lucha por la emancipación de las mujeres assenyala que havia dues tendències en les seves activitats: capacitació (classes d'alfabetització, aprenentatge en el treball, informació sobre els seus propis cossos, sensibilització i suport mutu); i captació, amb programes per a animar a les dones a unir-se al moviment llibertari. "Sense la completa participació de les dones, estaven convençudes, la revolució no podria triomfar realment", explica Ackelsberg.

El que les diferenciava d'altres agrupacions de dones, com les comunistes o antifeixistes, era que "el seu principal objectiu, fins i tot a la meitat de la guerra, era la capacitació de les dones, no només la seva mobilització en les activitats de suport a l'esforç de guerra", apunta Ackelsberg. "Insistien que la participació de les dones en el mercat laboral, per exemple, no hauria de ser un canvi temporal, a causa de les necessitats de guerra, sinó un canvi més permanent en la forma que les dones eren vistes en els seus rols en la societat".

A més, segons Eulàlia Vega, "els seus objectius es diferenciaven dels altres grups femenins de l'època, que no tenien en compte les diferències de gènere, com la comunista Agrupació de Dones Antifeixistes (AMA)".

El 1937 a València s'estableixen els Estatuts de la Federación Nacional de Mujeres Libres amb l'objectiu de capacitar a la dona i emancipar-la de la triple esclavitud a la qual està sotmesa: "Esclavitud d'ignorància, esclavitud de dona i esclavitud productora". Amb l'inici de la guerra, des de l'Agrupació Mujeres Libres, Concha Liaño assenyala que el seu objectiu, a més de la "lluita per l'alliberament femení", també era "aportar una ajuda ordenada i eficient a la defensa de la nostra República". "Els homes al capdavant, les dones al treball", va ser una de les seves consignes. Convidaven a les dones a inscriure's per al seu ensinistrament en els camps de tir i van realitzar propaganda a favor dels Deslliuradors de Prostitució o contra l'analfabetisme.

La resposta de les dones espanyoles va ser "vibrant", una "explosiva presa de consciència" però, en la majoria dels casos, va acabar amb l'exili. No obstant això, Concha Liaño recorda que "era emocionant, commovedor, comprovar com les dones s'esforçaven a aprofitar una ocasió que els permetia sortir de la seva resignada impotència i (…) de tants segles d'injusta submissió (…) Per a la dona espanyola aquest va ser el seu moment estel•lar".

Humanisme integral

"Mai es van definir com "feministes". Per a elles, 'feminisme' era un moviment burgès, centrat a guanyar el dret al vot i entrar en el mercat laboral en els mateixos termes que el baró. Però tenien clar que, per a la classe obrera, el treball no era necessàriament 'alliberador'. El que volien no era accés igualitari a un sistema de privilegis, sinó un nou sistema sense privilegis", explica l'escriptora Martha Ackelsberg.

La millor definició la fan elles mateixes en el número 1 de la revista Mujeres Libres: "Això és ja més que feminisme. Feminisme i masculinisme són dos termes d'una sola proporció; (…) l'expressió exacta: humanisme integral". I afegeixen: "El feminisme el va matar la guerra donant a la dona més del que demanava al llançar-la brutalment a una forçada substitució masculina.

Feminisme que buscava la seva expressió fora del femení, tractant d'assimilar-se virtuts i valors estranys no ens interessa; és un altre feminisme, més substantiu, de dintre a fora, expressió d'una manera, d'una naturalesa, d'un complex divers enfront del complex i l'expressió i la naturalesa masculins".

Lucía Sanchez Saornil

Concha Liaño

L'herència de Mujeres Libres/Dones Lliures

Eulàlia Vega, autora de Pioneras y revolucionarias, destaca que "és innegable la modernitat" dels plantejaments de l'Agrupació de Dones Lliures. "El fet d'unir la lluita contra l'explotació capitalista amb l'opressió patriarcal marca la seva importància i la seva originalitat, sent les seves militants, en cert sentit, les pioneres de les organitzacions feministes creades posteriorment amb el final del franquisme". Per a l'escriptora Martha Ackelsberg, el seu major llegat va ser que "van oferir una visió de canvi social, i una societat revolucionària, en la qual les dones fossin totalment participants".

** Article publicat al núm. 163 de la revista Diagonal*

> EL FAR

Cultura i Revolució: el Comitè Econòmic de Músics

Ferran Aisa

La música no va ser aliena a la revolució durant els anys 1936-1939. Després del 19 de juliol van ésser socialitzats els espectacles: teatres, cinemes, music-halls, cabarets, sales de ball, circs, orquestres... La Secció de Professors d'Orquestra del Sindicat Únic d'Espectacles Públics es va agrupar dins del Comitè Econòmic de Músics, organisme que vetllava perquè tothom tingués treball i que pogués cobrar equitativament cada setmana. Els músics van seguir tocant tant als music-halls dins de la nova ètica que emanava dels acords sindicals i també a les sales de ball col•lectivitzades: (Apolo, Ocell de Foc, Gavina Blava, Casinet Parc Ciutadella, Globo, Shangai, Canyes, Walkiria, Price, Iris...). Les orquestrines com Àmbar, Los Iberos, Los Rapsodas, Los Fatxendas o Jaime Planas y sus Discos Vivientes tocaven pasdobles, shotis i, sobretot, fox-trot i swing. Les orquestres de música foren reorganitzades constituint-ne de noves com la de les Milícies Antifeixistes i la de la CNT-FAI. Aquestes dues orquestres foren destinades a actuar durant la temporada musical al Teatre Nacional (Liceu), així com a fer actuacions en directe a les emissores de ràdio socialitzades i als actes públics de la ciutat.

La vulgarització de la música clàssica es compaginava amb la popular sarsuela i amb la interpretació dels himnes revolucionaris. Destacaven els músics Eduard Tolrà –director de l'Orquestra Municipal de Barcelona-, que va passar a dirigir l'Orquestra CNT-FAI; Joan Lamote de Grignon, director de la Banda Municipal, que realitzava cada diumenge pel matí un concert de música clàssica al Palau de Belles Arts; Joan Bancells, director de l'Orfeó Gracienc, que dirigia els cants als teatres o a les places les cançons tradicionals catalanes i, naturalment, els himnes revolucionaris. Pau Casals, director de l'Associació Obrera de Concerts, oferia sovintment concert de violoncel acompanyat de la seva Orquestra "a benefici dels hospitals i de les víctimes del feixisme i, sobretot, dels infants".

El Palau de la Música Catalana autogestionat per la CNT-FAI era un dels centres habituals d'actes públics, concerts musicals i cants dels orfeons de Clavé.

L'Orfeó Català va participar en la revolució amb la difusió d'un disc amb els himnes Fills del Poble, A les barricades, La Internacional i Els Segadors. La sortida del disc era saludada pel diari Tierra y Libertad: "Salut a l'Orfeó Català! Salut al cor del poble, que en aquests moments solemnes i decisius fa sentir la seva veu de mil ressonàncies en l'esclat revolucionari més formidable que hagin vist mai les terres d'Espanya".

Els músics actuaven als diversos teatres de la ciutat i participaven en els Festivals de Música, Dansa i Poesia, que el Sindicat Únic d'Espectacles organitzava cada setmana al teatre Tívoli. La música de jazz també tenia el seu raconet als teatres barcelonines amb les bandes Demon's Jazz, dirigida per Lorenzo Nin, o la Napoleon's Band, dirigida per Federico Masmitjà.

Mentre la guerra continuava als fronts i a la rereguarda s'intentava mantenir la revolució, a la ràdio es feien programes de música clàssica o de música ballable; i sonaven les cançons de Marcos Redondo, Hipólito Lázaro, Manuel de Molina, Angiolillo, Carmelita Aubert i altres artistes. Una de les cançons més populars era el valset Ramona, que els músics anarquistes havien convertit en un himne melangiós de lluita per la llibertat amb el títol A las mujeres: "Ha de ser obra de la juventud / romper las cadenas / de la esclavitud. / Hacia otra vida mejor / donde los humanos / gocen de amor. / Debéis las mujeres colaborar, / en la hermosa obra de la humanidad; / mujeres, mujeres, necesitamos vuestra unión / el día que estalle nuestra gran revolución. / Hermanas que amáis con fe la libertad / habéis de crear la nueva sociedad..."

Miquel Badia: heroi o malfactor?

Jordi F. Fernández Figueras

Si pogués enterrar —per la meva banda— el cas de la pretesa beatificació del botxí Miquel Badia, disposaria d'una làpida de pes considerable. Anna Murià, que va ser destacada militant tant de les Joventuts d'Estat Català d'Esquerra Republicana de Catalunya des de 1932 com d'Estat Català des de la seva refundació l'any 1936, diu això en l'article «En Badia i el meu testimoni desfavorable» publicat l'any 1996 a l'edició terrassenca d'«El 9 Nou»: «És somni dels catalans que a la nostra terra, petiteta en el món, hi hagi tan nombrosos valors universals com a les cultures més extenses del planeta i a vegades ens els inventem. També ens enderiem a mantenir viu o salvar de l'oblit el record de tot personatge que ens sembla més o menys important, actitud en principi generosa. Recentment ha aparegut un llibre on es mostra aquesta tendència. És un treball d'investigació històrica notable, obra de l'andorrà Jaume Ros: "Miquel Badia. Un defensor oblidat de Catalunya". És noble el propòsit, però l'autor desconeix certes passions de l'època, no va viure els fets. Era massa jove, potser no havia nascut. Jo sí».

A continuació fa un perfil breu de la personalitat i les actuacions de Badia i acaba dient: «El cas que he al•ludit, que produí gran escàndol i que jo vaig conèixer de prop, és el de Viriato Milanés (no he oblidat mai el nom!), a qui van portar detingut, no a la Comissaria, sinó al Casal d'Esquerra Estat Català del Districte II, el meu, on el van apallissar tan bestialment que va tenir un vòmit de sang. El fet va ser denunciat, la premsa se'n féu ressò, van posar el crit al cel no sols els de la FAI sinó molts militants d'ERC. Al nostre Casal es convocà una assemblea, a la qual jo vaig assistir, en què es protestà i es demanaren comptes al president, molt adepte a Badia. Recordo d'aquella part de la petita història més detalls significatius que no penso fer públics: sóc refractària a escriure memòries. Per acabar vull dir que la personalitat de patriota de Miquel Badia, malgrat el vessant qüestionable, tenia un aspecte que ha de ser ben vist, un caire de patriotisme sa. Per respecte a aquella virtut sana penso que no convé despertar el record dels seus trets repel•lents i demano que es deixi la seva biografia en un pietós oblit».

A mi sí que em va explicar més coses, per exemple, que tenia el costum que quan a les reunions de militants d'ERC les coses no anaven com ell desitjava es treia la pistola de la butxaca i la posava ostensiblement davant seu, damunt la taula.

Quin personatge, oi que sí? Però els vuitanta promotors del seu immerescut homenatge no defalleixen en la seva tasca i diuen: «En un comportament radicalment oposat al seu, els seus assassins van cometre el seu vil crim a traïció...». Caram, d'inventiva no els en deu faltar, però de memòria els en manca força, tot i ser historiadors molts d'ells. Com qualificarien el fet que Badia fos membre del grup organitzador del Complot del Garraf que va intentar matar Alfonso XIII atemptant en un túnel contra el tren que el portava a Barcelona? Qualificarien Badia de vil criminal a traïció... fracassat? Han considerat quants innocents haurien mort si l'acció hagués reeixit? Han rumiat una mica abans de firmar el manifest? Per ser un heroi nacional calen bastantes coses més que morir assassinat!

Receptes...

Fava parada

L'amo en Pep des Vivero (Mallorca)

Ingredients:

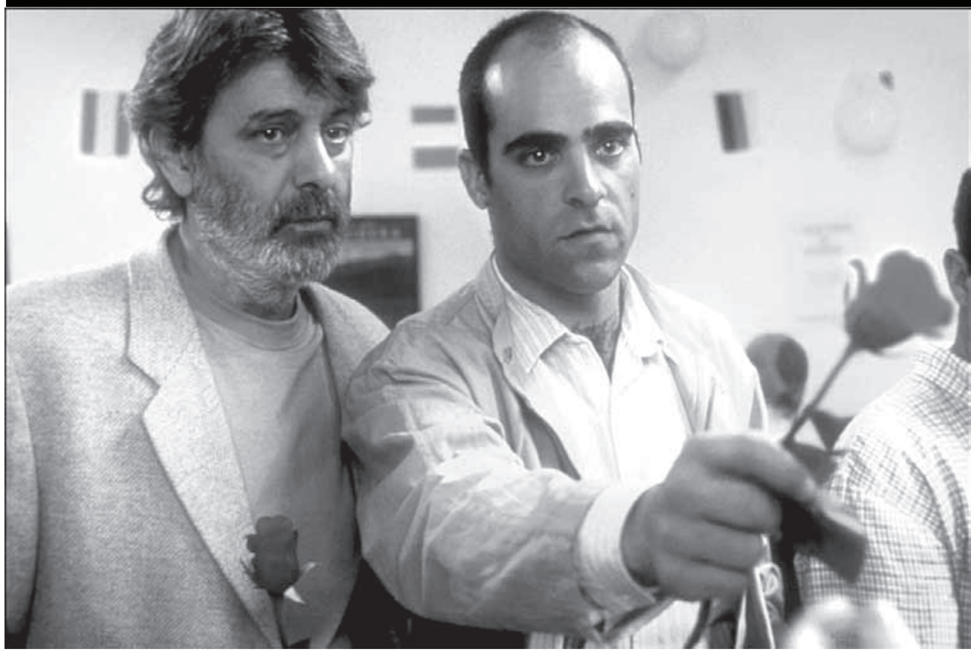
200 g de faves pelades seques
150 g de patates tallades a trossos
150 g de ceba tallada ben petita
Una tomàtiga mitjancera sense pell
Quatre cullerades d'oli d'oliva
Un tros de sobrassada
250 g de costella de porc salada
100 g de xulla salada (*)
100 g de fideus mitjancers
un botifarró petit
Dues fulles de col blanca tallades a daus

Elaboració:

Posau les faves i les carns (costella i xulla) al foc amb aigua freda. Deixau coure a poc foc. Treis la carn quan sigui cuita. Afegiu el botifarró, la sobrassada, la ceba, la tomàtiga, la patata i la col. Afegiu-hi, enmig de la cocció, els fideus i la carn cuita tallada petita. Deixau-ho bullir un altre cop durant uns deu minuts. Retirau la greixonera quan els fideus siguin cuits. Serviu-ho. Bon profit!!!

(*) A ca nostra, mu mare hi posava un poc de galta i orella de porc en lloc de xulla salada.

> UNA MIRADA CRÍTICA DES DEL CINEMA

Flores de otro mundo

Joan Canyelles Amengual

(Iciar Bollaín. 1999)

A un petit poble de La Mancha gairebé no hi queden dones. Els fadrins de la localitat decideixen organitzar una festa per convidar a dones que estiguin disposades a quedar-se al poble i convertir-se en la companya d'algun del seus desesperats habitants.

Assistirem a la relació de tres parelles: la de Damian (Luis Tosar) amb Patricia (Lissete Mejia), la de Carmelo (Jose Sancho) amb Milady (Marilin Torres), i la de Alfonso (Chete Lera) amb Mari Rosi (Elena Irureta).

Iciar Bollaín és una de les directores més sòlides i compromeses de l'actual cinema espanyol.

El seu debut en el mon de la interpretació es produí l'any 1983 a l'obra mestre de Victor Erice "El Sur", on interpretava amb molta solvència l'adolescent filla del protagonista.

Ha treballat amb directors de la talla de Manuel Gutierrez Aragon ("Malaventura" 1989), Jose Luis Cuerda ("Tocando Fondo" 1993), Jose Luis Borau ("Niño Nadie" 1997) o Ken Loach ("Tierra y Libertad" 1994).

Debuta com a directora amb l'interessant "Hola. ¿Estas sola?" l'any 1995 obtenint la seva primera candidatura els premis "Goya".

L'any 2003 dirigeix la impressionant "Te doy mis ojos", una contundent i abrumadoràrия i genial Laia Marull i un excel·lent, (com sempre) Luis Tosar. La pel·lícula va acaparar 7 premis "Goya", entre ells, el de millor actriu, actor i directora. Bollaín aconsegueix retratar el pànic, el terror que una dona sent per l'home a qui en teoria estima. Es pot de veritat estimar a algú a qui es tem?. Sense una molècula de maniqueisme la directora narra una tirànica i malaltissa relació de poder i gelosia, disfresada com sempre passa, d'una aparent relació de parella.

Recentment, l'any 2010, va rodar "També la lluvia", per a mi (a manca d'una segona visió), una pel·lícula apassionant. Bollaín posa tal convicció i força en el seu missatge que supera amb escreix les possibles llagunes (si és que hi són) que hi pugui haver. Cinema dintre del cinema, la "guerra de l'aigua" a Cochabamba l'any 2010, es pot lluitar contra els sistema des de dintre, des de les institucions?, després de 500 anys el colonialisme criminal de Colon ha canviat tant?. Tots aquets són temes que enceta Iciar Bollaín, sobre els que reflexiona sense deixar de prendre part per les víctimes.

La pel·lícula que ens ocupa és per a mi, una de les millors de la seva no gaire extensa carrera darrera de les càmeres.

Iciar Bollín té un talent natural per rodar amb un estil senzill, transparent i diàfan les històries que conta. Indissimulada admiradora de Ken Loach, comparteix amb ell una mirada cinematogàfica propera al documental. El seu cinema transmet sinceritat i versemblança, convicció i sovint una mirada plena de tendressa sobre els personatges que habiten les seves pel. ·lícules.

A "Flores de otro mundo", ens ofereix un retrat del incert futur del mon rural, de la seva desforestació humana. I sobre tot, el retrat de tres dones (quatre si contam, hi hem de fer-ho, la mare de Damian).

Per la conversa que Carmelo té amb Damián la nit en la que les dones arriben al poble, sabem que fa turisme sexual a Cuba, i que en el proper viatge pensa tornar amb Milady i que d'aquesta manera s'hauran acabat els viatges. Es nota des del primer instant que l'explosiva i exuberant Milady no ha sigut ni serà mai la parella de Carmelo. Ni tan sols es pot dir que sigui una relació sexual. És senzilla i clarament una forma de prostitució estable i amb el mateix client. Com era completament previsible, Milady haurà d'acabar fugint del poble, dels maltractaments de Carmelo i de l'arrest domiciliari que li ha imposat.

La relació entre Alfonso i Mari Rosi, tampoc acabarà de quallar, encara que per raons completament diferents. Ell té una mena d'hivernacle amb el que es dedica al cultiu de plantes i flors. Es l'home que ha ajudat els altres a organitzar la "festa de fadrins". Probablement és el més compromès i progressista del poble, el que qüestiona els comentaris racistes, i en principi el que ens desperta més simpaties. Ella és una infermera que fa feina a Bilbao. Té un fill, però es sent sola i desitja trobar una parella. Hi ha en aquesta relació un masclisme tan subtil com real, tan freqüent com aparentment inexistent. Sempre és ella la que el va a veure'l a ell. I per descomptat haurà d'ésser ella qui canvii completament la seva vida abandonant la seva feina i la seva ciutat. Ell ni tan sols ha pensat amb la posibilitat de fer un viatge a Bilbao.

El masclisme rau precisament en aquest fet. En una relació d'igualtat Alfonso i Mari Rosi s'haguessin plantetjat tots dos fer el pas. Però tan sols ho fa ella. I a sobre haurà de ser ella la qui carregui amb la responsabilat de trencar la relació. És el masclisme ancestral que fa que gairebé sempre sigui la dona la que segueix a l'home, la que més s'adapta, la que més arrisca, i també molt sovint la que més hi perd.

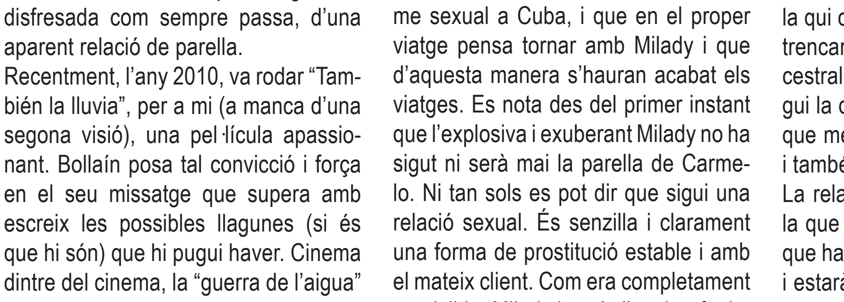
La relació amb Damián i Patricia serà la que (de moment) tiri endavant. Tot i que haurà de vèncer algunes dificultats i estarà ben a punt de trencar-se. Patricia és una al·lota dominicana amb un fill i una filla, que busca per a ells una estabilitat i una vida millor que la que li ha tocat viure a ella.

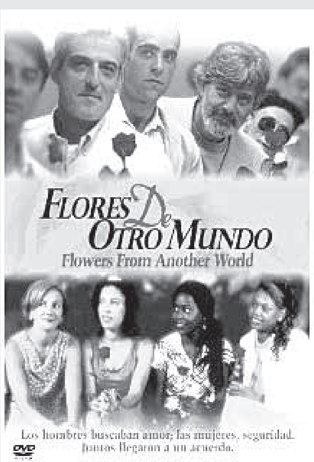
Gregoria, la seva sogra no li posarà les coses gens fàcils. Mantindrà amb ella una relació molt i molt distant. Qüestionarà les seves amigues, les seves costums i fins i tot la seva manera de cuinar. Però des del meu punt de vista, és un dels personatges mes interessants de la pel.lícula.

Gregoria pot representar perfectament l'Espanya profunda, conservadora, autoritària, racista i rància fins a dir prou. Tans sols reaccionarà quan el seu fill la possi entre l'espasa i la pared i li deixi clar que si no canvia d'actitud, ell i la Patricia aniran a viure a l'altre casa amb el nin i la nina. Poc després de que això passi les veim a les dues al cementiri. Gregoria està netejant la tomba del seu marit. I amb un to que te la cordialitat que fins a llavors no havia tingut, li diu: "Sembla mentida. Ja fa vuit anys. Porta això cap a casa" (es refereix els estris de neteja i els cossiols). Ella comença a caminar i després d'unes pases s'atura i li demana "El va estimar molt?". Gregoria queda com trasbalsada per la pregunta, com si mai se l'hagues feta, i finalment li contesta: "Era un bon home. I em va tractar bé". "Com en Damián", contesta la Patricia. I aquestes paraules afecten a Gregoria d'una manera encara més profunda. D'alguna forma es veu a ella mateixa en la persona de la seva nora quaranta anys enrera. De sobte, compren que s'asemblen molt mes del que ella es pensava. No son de cap manera tan diferents.

L'evolució d'aquesta dona ha sigut, si es vol veure així, forçada. Però és absolutament real. Després en la nit de nadal le veim entregar els regals als fills de la Patricia, i quan la Janay fa la primera comunió, la veim tan orgullosa com si fos filla seva. La interpretació d'Amparo Valle és senzillament prodigiosa, i la manera amb la que Iciar Bollaín roda aquestes escenes és absolutament magistral. No hi ha cap subrratllat, cap primer pla. Els moments en els que veim la felicitat reflectida al rostre de la Gregoria són molt curts però tenen una immensa intensitat emocional. És una felicitat tranquil·la, una joia plena de tendresa que surt d'un amor tan gran com sincer per aquella dona i aquell nin i aquella nina que venen de tan lluny i tenen una pell diferent a la seva. Gregoria s'ha desfet dels seus prejudicis i més que aprendre a estimar ha aprés a deixar d'amagar-ho. I aquestes escenes tan ben rodades, de cinema amb majúscules, de pura intuïció i inspiració, tenen una gran capacitat evocadora que ens fa pensar en com va ser la vida d'aquesta dona que tal vegada fins a les hores no coneixia tot l'amor que portava a dintre. Lluny de la sensibleria, Iciar ha omplert els fotogrames d'una emoció que et posa els ulls a punt d'aigua.

"Flores de otro mundo", es per altre banda una pel·lícula coral. Molt ben interpretada per tots els actors i actrius. Amb un extraordinari guió, Bollain ens ofereix també una mirada sobre l'emigració i la immigració. Sobre el mestissatge, sobre el racisme, sobre el terrorisme de génere i la seva impunitat. I tal vegada per sobre de tot, una reflexió profundament humana, femenina i feminista, per moments dolorosa i amarga, però inequívocament esperençada sobre les relacions humanes i de parella, amb l'absoluta convicció de que només des de la llibertat poden construir-se.

Fitxa tècnica

Dr: Iciar Bollaín;
G: Iciar Bollaín, Julio Llamazares;
Ft: Teo Delgado;
Ms: Pascual Gaine;
Mt: Ángel Hernández Zoido;
Int: Luis Tosar, Lissete Mejía, Marilin Torres, Jose Sancho, Chete Lera, Elena Irureta, Amparo Valle, Ruben Ochandiano, Allen Euclides, Isabel de los Santos.

> DES CARTES MAUDITES

Un web per a tothom

Carlus Jové i Buixeda

El web s'ha convertit, mica en mica, en un eix central de les nostres vides. Naveguem per divertir-nos, per relacionar-nos, per cercar informació, per comunicar-nos, per comprar, per llegir, per veure pel•lícules o canals de televisió. Per escoltar música, per escriure i difondre comunciats, per publicar les nostres opinions en forma d'articles o de comentaris, per organitzar protestes amb hashtags i omplir a vessar els carrers. Tot això, i més, ho fem gràcies a que, des d'un inici, els creadors del web el van concebre com un espai expansiu, construït amb un llenguatge obert (l'HTML) que qualsevol pot utilitzar i que qualsevol dispositiu capaç de navegar per internet entèn.

No obstant l'esperit universalista amb que neix el web, és prou habitual encara trobar llocs que segueixen la política d'oferir suport tan sols a les últimes tecnologies i als navegadors més moderns, deixant desatesos els usuaris que accedeixen al web des de dispositius més modestos o bé que, per algun motiu, tenen inhabilitades determinades tecnologies.

És el cas d'usuaris d'ordinadors que depenen de l'administració pública, que acostumen a tenir restringides les actualitzacions del sistema o deshabilitat l'ús de javascript, per qüestions de seguretat (diuen). En un ordinador com aquest utilitzar-hi Twitter és pràcticament impossible a causa de l'ús extensiu de javascript que fa aquesta xarxa social; en cas que el navegador tampoc s'hagi pogut actualitzar en uns quants anys (des que va sorgir Windows XP, per posar un cas que conec de primera mà), l'experiència d'internet pot ser francament patètica. I no perquè els dispositius siguin horrends, vells o desfasats (que també), sinó perquè hi ha desenvolupadors webs que han oblidat que això era un joc pensat per a tots. Us imagineu una biblioteca amb llibres que tan sols es poguessin llegir amb ulleres flamants? Doncs imagineu ara que aquest llibre és en una presó, o un centre residencial de menors, o una escola, o un centre cívic.

No hi ha setmana en la que no sorgeixi un nou dispositiu, una nova actualització, una nova tecnologia que ho farà tot més fàcil i millor. No obstant, els que fem webs hauriem de pensar en els usuaris com a lectors i creadors de continguts, i no com a posseïdors de màquines fantàstiques que una notable majoria ni tan sols coneix.

RT#15M

Connectades a la xarxa • coordinades a les places

Grup editor RT #15M

Molt més que un llibre de fotografies del moviment 15M. Un llibre d'autoria col•lectiva. Memòria gràfica d'una lluita que s'escampa. Una mirada col•lectiva i propera. Una veu coral de tots i totes. Una aproximació al #15M en imatges i tweets en 144 pàgines.

El llibre RT #15M és, en diferents sentits, molt més que un llibre de fotografies del moviment 15M.

Amb aquest llibre de tweets i fotografies hem volgut documentar una petita part de tot el material que, deguda la celeritat i fugacitat de la xarxa, corria el risc de perdre's entre els bites, sense voler però interpretar el que va passar entre el 15 de maig i el 19 de juny del 2011.

És una crònica de les primeres passes d'un moviment narrades per les usuàries de Twitter que ho van viure. A través d'una selecció de 913 tweets hem volgut ressaltar la capacitat creativa, organitzativa i de difusió que ha donat aquest mitjà, ultrapassant fronteres reals i virtuals. Són 573 imatges d'entre totes aquelles que se'ns van quedar gravades a la retina.

#acampadabcn hi té el principal protagonisme pel fet que ha estat el nostre radi d'acció, però també hem saltat a d'altres poblacions en els moments clau.

El llibre recull també l'esperit de la cooperació viscut a les places, a través del finançament col•lectiu dels 488 mecenes que han fet possible aquesta edició via crowdfunding.

També és l'experiència en el fer 2.0, l'obertura d'un espai comú on poder compartir la informació i intercanviar el coneixement. Ja sigui mitjançant els 288 enllaços externs que hem recollit al llibre, o amb la creació de la wiki http://rt15m.wikidot.com.

Un espai de memòria comú on podrem, entre totes, millorar, ampliar o traduir aquest recull.

Una eina on crear un directori de recursos a la xarxa per a una revolta 2.0. Però sobretot un testimoni que juntes ho fem possible.

I cada dia més i millor, retrobant els camins per tornar no només a les places, sinó també als centres educatius, als CAP, als hospitals, a les cases de les famílies desnonades, etc.

Hem tornat a aprendre que gràcies al suport mutu, la solidaritat i la presa de decisions col•lectives, som capaces de coordinar-nos i passar de la indignació a l'acció.

Aquest llibre i la seva campanya de difusió i promoció han estat produïts pel Grup Editor #RT15M, format per membres del Setmanari de Comunicació Directa i de les cooperatives La Ciutat Invisible i Claraboia Audiovisual. Totes hem col•laborat i cooperat en el procés col•lectiu que conclou amb el llibre RT #15M.

A banda del llibre, i per cortesia de Latele.cat i de la comissió audiovisual d'Acampadabcn (15Mbcn.tv), hem editat un DVD amb continguts i audiovisuals que ajuden a completar les vivències que hem volgut transmetre.

Volem donar les gràcies a totes les persones que han aportat fotografies de forma desinteressada, que han col•laborat aportant tweets o recomanacions, a les que han fet aportacions econòmiques per assegurar que aquest llibre surti al carrer. Una prova més que la potència col•lectiva no troba límits.

Més info a http://rt15m.marsupi.org/

#interferencies: una pel•lícula sobre qui mou els fils, genera els deutes i imposa retallades

Redacció

#interferencies és una pel•lícula de ficció, una reflexió sobre qui mou els fils, genera els deutes i imposa retallades … Un projecte en Creative Commons per compartir l'acció. Alhora, és un web per prendre consciència de les causes de la crisi global i de les desigualtats al Nord i al Sud.

#interferencies és un projecte audiovisual, educatiu i mobilitzador, iniciat des de l'Observatori del Deute en la Globalització (ODG) i la Fundació Quepo.

La pel•lícula #interferencies i la web www.interferencies.cc s'estrenaven el 18 de novembre coincidint amb el final de la campanya electoral a l'Estat espanyol. Un treball de més de dos anys, basat en una extensa investigació, posa sobre la taula denúncies concretes sobre l'acció irresponsable, fins i tot il•legal, d'empreses transnacionals, governs i institucions internacionals. El rodatge de la pel•lícula, iniciat el 16 de maig de 2011, va coincidir amb l'eclosió del moviment 15M. La realitat de les mobilitzacions als carrers i places de l'Estat espanyol els van portar a rescriure el final de la pel•lícula, incorporant l'energia i les propostes d'aquest inesperat i esperançador moviment.

De Botín a Brufau, d'Unión Fenosa a Zara, del Govern espanyol al Banc Mundial, la pel•lícula va enumerant decididament als responsables de la crisi, no només al nostre país, sinó també a nivell global. Una visió alternativa de la societat civil sobre temes de rabiosa actualitat, inherents al sistema econòmic i polític en què vivim, que es converteixen en un toc d'atenció a la classe política i l'opinió pública per mostrar com les decisions d'uns quants ens afecten a totes.

Sinopsi

Cecília, Anna, Maria i Rodrigo formen una jove companyia teatral, de recent èxit per la seva descarada i transgressora posada en escena, i pel compromís social i polític dels continguts que mostren. Assajant el que serà la seva pròxima estrena, una obra de denúncia sobre què i qui mou els fils en la societat de consum, van prenent consciència de la dificultat d'abastar la complexa i sagnant realitat que volen mostrar, entrant a poc a poc en una crisi d'identitat moral i artística que els enfronta entre si. Les manifestacions del 15M a tot el país envairan el procés creatiu de la companyia, que suposa un punt d'inflexió sense retorn.

Cultura lliure i col·laborativa

#interferencies neix amb vocació de projecte obert i compartit. Des de la seva concepció i desenvolupament, gràcies a la participació i col•laboració de més de 150 professionals del cinema, empreses del sector audiovisual, entitats socials i institucions públiques que han aportat el seu gra de sorra de forma altruista i compromesa, fins a la seva difusió i distribució sota llicència 3.0 de Creative Commons. Tothom és lliure de copiar, distribuir, comunicar públicament i transformar l'obra, sempre que compleixi tres condicions: reconeixement autor, ús no comercial i compartir amb la mateixa llicència.

Un projecte global d'educació per al desenvolupament

La pel•lícula és la punta de l'iceberg d'un projecte integral i 2.0 que inclou les dimensions formatives i de denúncia, amb vocació de transformació social. Al web www.interferencies.cc s'ofereix material educatiu, per temes i per capítols, suggeriments didàctics i propostes d'acció individuals i col•lectives. L'objectiu és que l'espectador no es quedi en les reflexions de la pel•lícula, sinó que tingui la possibilitat d'aprofundir i de participar en campanyes i alternatives per a cadascuna de les problemàtiques, convertint-se en partícip de la transformació social.

El 18 de novembre s'estrenava la pel•lícula als cinemes, i es pot veure completa per Internet des del passat 20 de desembre.

L'han fet possible...

#interferencies és una pel•lícula que neix del somni utòpic d'expressar tot allò que han investigat i denunciat des de l'Observatori del Deute en la Globalització (ODG) al llarg dels seus onze anys d'existència. Intentar expressar en alguna cosa més que un documental que mecanismes, processos i actors són responsables de l'empobriment de milions de persones cada dia al món. Perquè la pobresa i les injustícies al món tenen responsables. I en aquest camí es creuen amb la Fundació Quepo, que portava molts anys també, en la croada de fomentar un món de l'audiovisual compromès amb la realitat social que l'envolta. I Quepo va abraçar el projecte i el va fer seu.

Tota la informació a http://interferencies.strabinarius.com/ca

Segueix-los a:

@interferencies // Facebook/interferencies

interferencies.cc // info@interferencies.cc

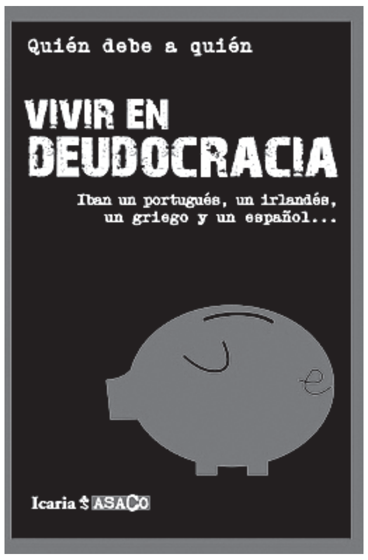
www.odg.cat

www.quepo.org

Llibres

Vivir en deudocracia

Iban un portugués, un irlandés, un griego y un español...

Quién debe a quién

Editorial Icaria, 2011, 104 pàg.

El llibre "Vivir en deudocracia" ens planteja la insubmissió al deute com a eina de lluita i resistència

Els països del Sud han viscut durant dècades asfixiats pel deute, el FMI i el Banc Mundial. Ara, en el Nord, el deute recau sobre Grècia, Irlanda i Portugal, i ja són països més empobrits i amb major desigualtat social del que eren abans dels "rescats". A qui li toca ara? A Itàlia? A Espanya?

És necessari aclarir a què responen els ajustaments pressupostaris exigits pel FMI i la UE. Pot el país veure's abocat a un "rescat"? Què hi ha darrere del deute espanyol? Pot una auditoria del deute ajudar-nos a sortir de la crisi? I si no paguem?

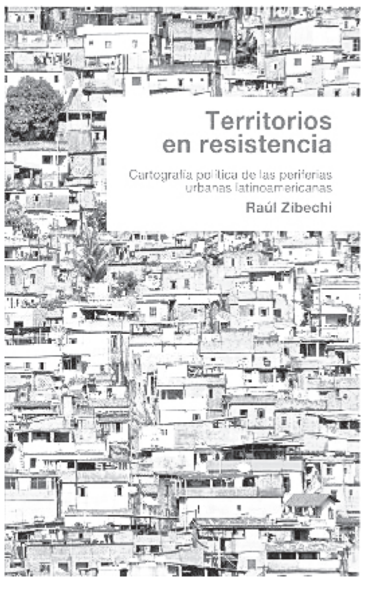
Solament quan els pobles coneixen la veritat, poden reclamar els seus drets i oposar-se amb força a les mesures d'austeritat i a la càrrega insostenible del deute. Aquest llibre, i les alternatives que proposa, com l'auditoria del deute, ofereixen el coneixement necessari per a la resistència.

La campanya Qui deu a qui? és una xarxa d'organitzacions i moviments socials que des de 2005 lluita per l'abolició del deute il•legítim i el reconeixement del deute ecològic. Aquest llibre l'han elaborat de forma col•laborativa activistes de Qui deu a qui? i persones vinculades a altres organitzacions.

Us el podeu descarregar gratuïtament a: www.icariaeditorial.com/pdf_libros/Vivir%20en%20deudocracia.pdf

Territorios en resistencia

Cartografía política de las periferias urbanas latinoamericanas

Raúl Zibechi

Baladre, Zambra, Ecologistas en Acción, CGT, 2011, 184 pàg.

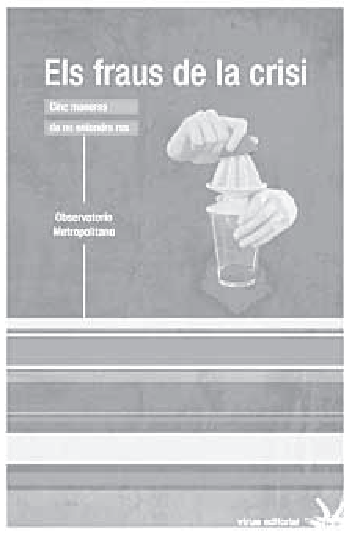
La irrupció dels que estan en el subsòl, transitarà a través dels mateixos carrils pels quals van transcórrer les rebel•lions i les lluites obreres? Com podem deduir o desxifrar les formes de fer política dels exclosos? El moment privilegiat, el que il•lumina encara fugaçment les zones de penombra (o sigui, els marges mirats des de l'estat), és la insurrecció, el moment de ruptura en el qual els subjectes despleguen les seves estratègies.

Raúl Zibechi és periodista i escriptor uruguaià, dedicat al treball amb moviments socials a Amèrica Llatina. Cap a mitjans de la dècada de 1980 va començar a publicar articles en revistes i periòdics d'esquerra (Página Abierta, Egin, Liberación) i en mitjans llatinoamericans (Página/12 -Argentina-, Mate Amargo -Uruguai-). Al retornar a Uruguai, va publicar en el semanario Brecha, del com es va convertir en editor d'Internacionals i va guanyar el Premi José Martí de Periodisme per les seves anàlisis del moviment social argentí en l'entorn de la insurrecció del 19 i 20 de desembre de 2001. També va treballar en la revista ecologista Tierra Amiga entre 1994 i 1995.

Des de 1986, com periodista i investigador-militant ha recorregut gairebé tots els països d'Amèrica Llatina, amb especial èmfasi en la regió andina. Coneix bona part dels moviments de la regió, i col•labora en tasques de formació i difusió amb moviments urbans argentins, camperols paraguaians, comunitats indígenes bolivianes, peruanes, mapuche i colombianes. Tot el seu treball teòric està destinat a comprendre i defensar els processos organitzatius d'aquests moviments.

Els fraus de la crisi

Cinc maneres de no entendre res

Observatorio Metropolitano

Virus editorial, 2012, 102 pàg.

Ja fa quatre anys que ens vam veure assaltats per les primeres notícies d'una crisi que només és comparable a la de 1929. Quatre anys de «brots verds», promeses pomposes d'una recuperació i grans reformes, durant els quals tots els anuncis de recuperació, que era just a la cantonada, s'han truncat davant uns fets sempre tossuts. La intervenció pública a escala global, sens dubte, ha evitat un enfonsament de l'estructura econòmica tan catastròfic com el que va seguir el crack del 29, però ha estat incapaç de generar un nou cicle de creixement que s'assembli, ni tan sols mínimament, a una expansió econòmica.

Però el més significatiu, des del punt de vista polític, ha estat la ràpida adaptació dels grans agents econòmics. Els centres de poder capitalista, liderats per un sector financer que ha mantingut intacta la seva capacitat política, han pressionat amb èxit per exigir el seu rescat per part dels estats i, després, rellançar una contraofensiva al•lucinant i ambiciosa, que ha significat l'atac més important a l'història de l'estat del benestar contra els drets laborals i les pensions, la sanitat i l'escola públiques.

Totes aquestes intervencions han estat disfressades d'arguments inversemblants, recollits i multiplicats per suposats experts, periodistes i polítics de tota mena per tal de justificar l'injustificable: una concentració de poder i riquesa en cada cop menys mans, i un allunyament progressiu dels centres de decisió real de qualsevol instància de control democràtic. Se'ns vol fer creure que estem vivint un moment d'escassetat, de manca de recursos, quan la riquesa avui és més gran que en qualsevol altre moment de la història.

Amb les mobilitzacions iniciades el 15-M i que han tingut continuïtat en un moviment d'assemblees i ocupacions de places, i nombroses manifestacions massives, s'ha aconseguit aturar un procés de despolitització de la societat i d'allunyament de la intervenció pública de la majoria de la població per començar a revertir-lo a favor d'una discussió cada cop més generalitzada sobre els motius de la crisi i qui en són els guanyadors i els perdedors.

És per això que aquest petit llibre surt a la llum. Perquè la reflexió sobre el moment que vivim i les discussions i propostes que es generin siguin el fruit de la participació del conjunt de la societat i no el fruit de les propostes d'experts, a partir d'entendre la lògica d'un sistema que sembla molt complicada però que obeeix a regles de fet molt senzilles i clares, que s'oculten darrere discursos foscos aparentment inintel•ligibles.

Revistes

SOBERANIA ALIMENTARIA, BIODIVERSIDAD Y CULTURAS

Publicació trimestral d'informació, debat i reflexió sobre temàtiques rurals des de la Sobirania Alimentària, http://revistasoberaniaalimentaria.wordpress.com/

ENTREPOBLES

Revista de l'associació Entrepobles, cooperació internacional poble a poble, sensibilització social i educació per al desenvolupament, http://epueblos.pangea.org/

DIRECTA

Setmanari de comunicació, reflexió, crítica i informació en català pensat, dirigit i sostingut des dels i per als moviments socials, www.directa.cat

MADRID15M

Periòdic gratuït editat per diverses assemblees del 15M de Madrid, informació reflexió al voltant de l'actualitat i de les activitats del moviment, www.madrid15m.org

> L'ALTRA REALITAT

20-N

Pepe Berlanga

Darrere del referent 20N s'acullen diverses commemoracions que emmarquen moments històrics de la nostra història en l'última centúria. La més significativa seria la commemoració de la mort/assassinat de Buenaventura Durruti, un 20 de novembre de 1936, conseqüència del tret rebut el dia anterior en la Ciutat Universitària de Madrid. Una altra figura morta en aquesta mateixa data va ser José Antonio Primo de Rivera, fundador de la feixista Falange Espanyola. I, el tercer en discòrdia, Francisco Franco, Cabdill d'Espanya per la Gràcia de Déu, dictador per vocació i preceptor de les nostres destinacions gairebé 40 anys.

Amb aquests antecedents no deixa de xocar-nos que la data escollida per Zapatero per a celebrar les últimes eleccions generals coincidís amb aquestes efemèrides. No obstant això, el més sorprenent ha estat que des de CGT propiciéssim una "campanya d'abstenció activa" com si pogués escometre's de manera passiva aquesta crida a la no participació electoral.

Resulta sorprenent, des del moment que s'adverteix que l'objectiu bàsic no era l'augment d'abstencionistes, puix que els resultats hauríem de mesurar-los a més llarg termini. Si la raó no era aquesta quin sentit tenia la campanya?, resulta evident, satisfer l'ego d'alguns dissenyadors de fantasioses estratègies de saló al voltant de l'oportunisme polític, gestat en l'explotació del moviment i consignes sorgides del 15M.

Siguem sincers, si analitzem el resultat la nostra contribució ha estat insignificant i escassament seguida per la població, el missatge no ha calat ja que no ha modificat substancialment els paràmetres coneguts amb anterioritat i que les enquestes ja vaticinaven. En el total de l'Estat espanyol tan sols un 1,2% s'ha incrementat el nombre d'abstencionistes, el vot en blanc 0,26%, no obstant això, sí s'ha produït un augment significatiu en el vot nul, quan la dinàmica electoral veia disminuir aquest, passant d'una mica més de 165.000 el 2008 a 317.795 el passat 20N. En relació amb els resultats a Catalunya, l'abstenció va augmentar un 3,48%, els vots en blanc 0,31% i els nuls van passar de gairebé 20.000 el 2008 a 55.508 a les passades eleccions generals.

Va valer la pena l'esforç? El cost humà i econòmic es va veure recompensat pels resultats? Aquestes són reflexions que hauríem de ser capaces de realitzar, sense el mínim besllum de revanxisme ni menyspreu pel treball realitzat, però, tota actuació requereix una anàlisi, no tant per a desqualificar-lo sinó per a aprendre dels errors i/o encerts comesos.

Potser hagués estat més efectiu analitzar les passades actuacions dels contrincants, els projectes oferts i les conseqüències que implicaria la seva posada en pràctica, deixant en mans de la ciutadania la seva posició referent a això. Són temps dolents per a la lirica.

EULÀLIA VEGA, HISTORIADORA

Dones llibertàries, pioneres i revolucionàries

"El convenciment de les idees les porta a no defallir en la seva militància"

> LA FRASE...

"Cal recuperar la memòria històrica de les dones"

Paloma Martínez

L'Eulàlia Vega és doctora en Història Contemporània per l'Universitat de Barcelona i professora titular a l'Universitat de Lleida, especialista en història de l'anarcosindicalisme espanyol, dels moviments socials i de gènere. Entre les seves publicacions trobem El Trentisme a Catalunya: divergències ideològiques en la CNT (1930-1933), Anarquistas y Sindicalistas durante la Segunda República: la CNT y los sindicatos de oposición en el País Valenciano, Entre revolució i reforma. La CNT a Catalunya (1930-1936) i Mujeres y asociaciones obreras frente al seguro obligatorio de maternidad durante la Segunda República. L'entrevistem amb motiu del seu darrer llibre, Pioneras y revolucionarias. Mujeres libertarias durante la República, la Guerra Civil y el Franquismo.

- Quines han estat les teves motivacions per fer aquest treball?

- Els treballs anteriors estaven basats en documents escrits i en història oral, sobretot d'homes. La reflexió que vaig fer amb aquestes recerques és que havia recuperat una memòria necessària, perquè la història de la CNT a Catalunya no es coneixia; però no hi sortien les dones. I em vaig proposar que al proper estudi es reflectís la memòria femenina. Sabia que les dones havien estat importants als anys 30 i entre aquestes, les llibertàries, les revolucionàries, havien tingut un paper rellevant. Però calia buscar-les amb una metodologia diferent. Perquè als documents escrits, premsa sobretot i actes dels sindicats, no hi figuraven les dones, només les més rellevants, com la Federica Montseny, la Lucía Sánchez Saornil o la Lola Iturbe. En el moment republicà només unes poques eren fortes en lletres, sent la majoria obreres i analfabetes. Totes aquestes dones, tota la seva experiència, no la trobarem pas als documents escrits. Jo volia saber què havien fet les dones llibertàries i perquè no hi figuraven els sindicats, ón havien militat, ón havien estat; més enllà de Mujeres Libres, tot i que crec que van ser molt importants i que els treballs que s'han publicat han estat molt bons. La historia oral m'ha permès tocar d'una manera molt més propera els problemes que preocupaven a les llibertàries, com enfrontaven la vida, com s'organitzaven; em refereixo al quotidià, a arribar a la pell de les protagonistes, al que sentien. I realment són dones que tenen una potència increïble. És el convenciment de les idees el què les porta a continuar al peu del canó durant tota la seva trajectòria vital, sense defallir en la seva militància.

- I per què no hi eren, elles, als documents, als papers o als sindicats?

- Les dones no estaven als sindicats, al menys no assistien a les reunions, per diverses raons. En primer lloc, perquè ni els marits ni els pares les deixaven freqüentar el sindicat, no estava ben vist que hi anessin. Això per a mi ha estat un punt important de descoberta. Però és que, a més, elles, en general, no es sentien còmodes al sindicat. Aquest era un espai masculí.

Els militants cenetistes comptaven, tot sovint, en les campanyes de propaganda, amb la força física masculina per activar el convenciment dels treballadors. Es parlava de "virilitat": s'havia de ser fort, viril, per defensar els drets i la dignitat obrera enfront del patró. Clar, amb aquest discurs, les dones no s'hi podien sentir atretes, perquè era un discurs pensat en els homes. Hi havia encara molt de masclisme. Però és que a més les dones estaven ocupades en altres tasques. Estaven molt sotmeses, tenien tot el pes del patriarcat a sobre, especialment les obreres. Si les dones no eren ajudades en les qüestions domèstiques pels seus companys, els militants de la CNT, era molt difícil que elles soles sortissin i anessin al sindicat, a l'ateneu o al grup anarquista o anarcofeminista.

- Quins han estat, doncs, els àmbits on les dones militaven o participaven més?

- Les dones no se sentien tant atretes pel sindicat com per l'ateneu, o sigui que tenien més interessos culturals que no pas sindicals. Les obreres que tenien responsabilitats domèstiques ho tenien difícil per fer el què fos, per assistir al sindicat evidentment. Però la gent anava a socialitzar a l'ateneu. S'hi feien conferències i altres activitats culturals. Es realitzaven sortides al camp o al mar i les dones podien anar-hi, perquè ho feien amb tota la família. Pertanyien a un grup, trobaven a amics i amigues. El sindicat era una cosa molt més seria, anaven a lluitar; sí que les dones hi anaven a solucionar temes concrets, conflictes en el treball, però no participaven a les assemblees en general. Tot i així, les què tenien una militància més forta i freqüentaven l'ateneu eren les joves, les què no tenien al seu càrrec ni família ni fills; i van ser també les que van tenir més responsabilitat en la "vida pública", durant la Guerra.

- Quin paper jugaren els grups de dones, en tot això?

- Hi havien obreres anarquistes, però com deia, la majoria eren analfabetes. La Agrupación Cultural Femenina, un col•lectiu format al 1935 a Barcelona, per dones llibertàries que, mitjançant la organització anarquista i femenina, pretenien promoure l'emancipació de la dona del patriarcat i de la societat autoritària, es formà amb objectius ideològics, però per poder difondre els seus principis de lluita contra el patriarcat i l'explotació femenina, era important aconseguir que les dones tinguessin una mica més de nivell cultural.

Per aquest motiu, van insistir molt en el tema de la formació. Van reunir-se entre elles, de manera autònoma dels homes, creant així espais on elles podien lliurement parlar, sense el control del company o dels amics. Així, començaren a discutir llibres, feien lectures de militants anarquistes destacades, com els d'Emma Goldman. Però un altre tema molt important per a què ens adonem de què feien aquestes dones, va ser la solidaritat femenina. Això m'ho explicava la Concha Liaño i era molt simple. La companya X havia d'anar a una reunió i no podia perquè havia de cuidar els nens; llavors, l'altre companya, li cuidava. Es cuidaven de les tasques domèstiques, s'organitzaven, feien aquestes tasques bàsiques de solidaritat per a què les dones tinguessin una mica més d'activitat en els sindicats, en les reunions, en els grups. I això ho vaig trobar fantàstic, perquè forma part de les coses que només podem saber per la història oral, això no està a cap document. (…) Hi van haver dones que ho van tenir millor, com la Federica Montseny, perquè hi havia molta presència femenina a casa seva i s'organitzaven les tasques domèstiques entre elles. Per això, ella podia actuar com ho feia.

- Les dones que vas entrevistar, què pensaven dels grups femenins autònoms i de la lluita per l'emancipació de la dona?

- Aquest va ser un debat bastant important. Les què ho tenien clar, consideraven que la dona s'havia d'organitzar autònomament, per tenir una mica més de força i personalitat pròpia. I una vegada que la dona estigués emancipada, juntament amb els seus companys, anirien junts a la revolució social. Entre aquestes hi havia la Concha Liaño o la Concha Guillén, però eren una minoria de les entrevistades. Però, a més, entre les què eren afiliades (a Mujeres Libres) no totes tenien el mateix convenciment. Algunes, quan va començar la Guerra Civil, van integrar-se a l'organització anarcofeminista per ajudar, per fer recados, per estudiar al seu Institut, com la Isabel González, sense tenir els ideals molt clars respecte al patriarcat i l'explotació de la dona.

Altres militants llibertàries sostenien les idees contràries, com les de la Federica Montseny, respecte a la creació de l'organització Mujeres Libres. Consideraven que les idees anarquistes, el comunisme llibertari i l'humanisme integral implicava l'alliberament de tots dos sexes; i, per tant, conjuntament havien de treballar ja fós en el sindicat, en les organitzacions anarquistes, als ateneus o a tot arreu. Per elles, no tenia sentit la creació d'una organització específica femenina. Aquest va ser el cas, de les què van militar a la FAI, a les Joventuts Llibertàries i a la CNT, com la Concha Pérez o la Julia Hermosilla. També n'hi van haver les que formaven part de tots els organismes i, a més, es van integrar a Mujeres Libres, com la Sara Berenguer.

- Què has tret d'aquest estudi que has fet?

- Confirmar una de les meves hipòtesis: que la majoria de dones militants venien de famílies militants i adonar-me que van ser més revolucionàries en les diverses activitats que van desenvolupar a la vida pública que a casa seva; però és que no és tant fàcil en un context dominant patriarcal. Potser, el què m'ha sorprès més, és que no totes les dones llibertàries compartissin la crítica de gènere de les militants de Mujeres Libres. Però sobretot, el millor del treball ha estat el fet de recollir les experiències de dones d'altres generacions, per veure els contrastos amb la nostra manera de fer i pensar, i per donar-nos compte com és de punyent aquesta generació de dones dels anys 30, que han tingut que superar tant obstacles i encara continuen amb aquesta fermesa i convenciment en els seus ideals.

** Entrevista publicada en El Pèsol Negre núm.55*

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Vaqueros a la Miloquera

jordimArtifont

Cada tarda, canviàvem llibres, llibretes, llapis i bolígrafs per l'entrepà de paté de tercera, pernil o formatge, sucat el pa amb la tomata i amanit amb l'oli i la sal, i marxàvem, Miloquera amunt, cap a les notres bases d'operacions. Recorríem les roques roges en les curtes tardes d'hivern, amarats de suor, bruts de jugar i contents de ser protagonistes de les nostres pròpies aventures. Amb pistoles de plàstic a les mans, teníem poca estona de sol, però era suficient per endinsar-nos en representacions de combats exemps de perills, tot i que dia sí i dia també un o altre acabava amb el genolls pelats i la roba malmesa per alguna ensopegada o esgarranxada més o menys accidentada o per alguna caiguda més o menys esperada.

Fills del cinema, ens imaginàvem pistolers al far west i ens dèiem vaqueros, el nom heretat dels nostres predecessors en el joc i l'únic que sentíem en qualsevol dels formats possibles en què ens arribaven les aventures que volíem emular aleshores, bàsicament cinema i televisió. Però de vaques mai no en vam tenir i ni tan sols vam ser mai conscients que l'únic que practicàvem era el joc de la guerra –vaja quin "joc"- els uns contra els altres o en grupets enfrontats que es disparaven onomatopeies diverses i complementàries. Si no els matàvem nosaltres a ells al crit de "panyau" ho feien ells a nosaltres mentre deien "pam, pam, pam". Tot era un joc, però, ara me n'adono, un joc construït damunt de les paraules. Ni les pistoles de plàstic, ni la muntanya que ens feia d'escenari natural, ni la nostra imaginació de pel•lícula de dissbate a la tarda haguessin estat res sense els "panyau" o i els "pam, pam, pam" que provocaven la mort transitòria de qui rebia l'impacte de les onomatopeies i havia d'acceptar que qui primer les deia, primer havia disparat.

Un joc de xiquets, amb molt poques xiquetes –també cal dir-ho-, que esdevé, en la llunyania del temps, un espai més dels que, al llarg de la meva vida han estat de la paraula. De la paraula onomatopeica en el cas dels trets i de la paraula falsa en el del nom del joc. Vaqueros, en castellà, sense vaques, sense ramat, amb pistoles i escopetes de plàstic. I compte que algú ens ho posés en dubte. Res de pistolers, que sonava massa no sé com, ni cow boys que ens remetia a un món americanitzat que no era el nostre. Vaqueros i prou. I en castellà per raons òbvies, ja que tots els nostres referents eren en l'única llengua possible: l'espanyola. Com vam arribar a posar aquest nom a un joc que consistia no en pasturar sinó en simular la mort per assassinat –fins a comptar vint- de l'altre? Com vam arribar a omplir aquest nom d'aquest sentit i a compartir-lo fins a l'extrem que la paraula passés a formar part del nostre vocabulari més preuat? Des que tinc consciència lingüística sempre m'ho he preguntat i encara avui remeno per trobar-ne el deslloригador.